

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\CH\Chase James Hadley\Chase, James Hadley -
Jen otazka casu.pdb

PDB Name: Chase, James Hadley - Jen ot...
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 13.10.1937
Modification Date: 13.10.1937
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

James Hadley Chase

Jen otázka času

Zavézt starou dámu někam, odkud není návratu - to můžete udělat, když jste její šofér...

Jde ale o to, jak. Alice Morely-Johnsonová má cenu několika milionů dolarů, živá nebo mrtvá. Bývala známou koncertní pianistkou a má slabost pro hezké mladé muže, prsteny a vůbec pro bohatství. Tím šoférem je Jack Bromhead, mimo jiné vynikající padělatel. Získal ke spolupráci Sheilu, ochotnou nasadit své krásné tělo kdykoli to bude nutné, a také Chrise Pattersona, hezkého mladšího muže, který má všechny správné styky. Jejich terčem se stane právě Alice, takže dovršení zločinu je jen otázka času ...

Kapitola první

Když Bailey vstoupil do místnosti, Patterson vzhledl od seznamu kursů akcií, který ležel na jeho stole.

"Co je to zase, Joe?" zeptal se netrpělivě. "Snad ne ještě nějaká další?"

"Přesně tak, pane Pattersoně... další." Baileyho tvář se rozzářila zasvěceným úsměvem a současně přimhouřil těžké oční víčko. "Tuhle si asi nenecháte ujít, pane Pattersoně," řekl, sešpulil své tlusté rty a tiše hvízdal.

Patterson se zaklonil ve svém koženém, měkce čalouněném křesle. Byl to muž vyšší atletické postavy, něco přes třicet let, a velmi dobře si byl vědom svého pěkného vzhledu. Jeho četné mladé přítelkyně ho ujišťovaly, že jim připomíná filmového herce Davida Nivena, jak vypadal zamlada, a Patterson tomu byl ochoten uvěřit, ale dokázal vzdorovat nutkání pořídit si tenký knírek, vzhledem k tomu, že móda se teď soustřeďovala na delší vlasy.

"Proč na mne mrkáte, Joe?" zeptal se a jeho hlas zněl nevraživě.

"Že mrkám, pane? Ne, já nemrkám... jen mi něco vlítlo do oka." Bailey se zarazil nad důrazností Pattersonova hlasu a uvědomil si, že i když je Patterson samá roztomilost při jednání s klienty banky, dokáže být pěkný ras, když mluví se zaměstnanci. "Venku čeká slečna Sheila Oldhillová, pane."

Patterson zaváhal. Slíbil Berniemu Cohenovi, že co nejdříve provede rozbor jeho portfeje cenných papírů spolu s návrhem dalšího růstu, ale úkol od staré paní Morely-Johnsonové sehnat novou společnost měl přednost. Koneckonců, pomyslel si, na světě jsou tucty lidí jako Bernie Cohen, ale jen jedna paní Morely-Johnsonová.

"Podívám se na ni," prohlásil a odstrčil stranou papíry, které se válely na jeho stole. Když Bailey kráčel ke dveřím, Patterson pokračoval: "A tu věc si vyndejte z oka. Mohlo by to vzbuzovat nesprávný dojem."

Ty hajzle! mysl si Bailey, když odpovídal: "Ano, pane."

Patterson si přitáhl desky, otevřel je a prohlížel si načmárané poznámky. Dnes dopoledne měl pohovory s pěti staršími ženami. Ve čtyřech případech byl výsledek neuspokojivý, ale pátá žena, paní Madge Flemingová, vyhlížela přijatelně. Bylo jí třiapadesát a byla to obtulostlá, bodrá, klidná a nehluchá žena, která se dovede přizpůsobit. Měla to nejlepší doporučení a patnáct let působila jako společnice a pomocnice u jedné bohaté vdovy, která nedávno zemřela, a tak paní Flemingová hledala nové místo. Patterson, kterého ten úkol notně otravoval, byl už skoro rozhodnutý, že ji přijme, samozřejmě za předpokladu souhlasu paní Morely-Johnsonové, ale usoudil, že by bylo vhodné poskytnout paní Morely-Johnsonové možnost výběru, a tak řekl paní Flemingové, aby vyčkala a počítala s dalším pohovorem.

Náhle si uvědomil, že do jeho kanceláře přišla nějaká žena, a tak vzhledl, trochu naklonil hlavu na jednu stranu, zvedl

levé obočí a pravý ukazováček si přitiskl k důlku na bradě. Tu pózu si nacvičil v koupelně před zrcadlem a byl přesvědčený, že mu to dodává vzhled důvěryhodnosti a současně nonšalance úspěšného bankéře.

Když Bailey zavřel dveře, žena přistoupila blíž a když se na ni Patterson podíval, ucítil, že mu podél páteře probíhá zvláštní chvění. Rychle se zvedl a okamžitě pochopil Baileyho zasvěcený úsměv a mrknutí.

"Slečna Oldhillová?" Mávl rukou směrem k židli. "Posaďte se, prosím."

Sledoval ji, jak šla k židli, a sám se také posadil. Pohybovala se beze spěchu, graciózně a s šarmem. Byla vyšší postavy, ramena měla rovná a její havraní černé vlasy se leskly. Nebyla přesně to, co by nazval hezká nebo krásná, ale vyzařovala z ní přitažlivost díky anticky řeckému nosu, velkým kouřově modrým očím a masitým, pevným rtům. To všechno ale nebylo důvodem, proč jím projela horká vlna vzednuté krve. Z té ženy prýštila magnetická smyslnost asi jako ze stowattové lampy nedbale přikryté kašmírovým šátkem. Viděl to, stejně jako si toho všiml Bailey, a přitom si vzhledem k jejímu klidu a způsobu, jakým se na něj dívala bez nejmenší známky nějakého sebevědomí, nebyl jistý, jestli o tom všem ona sama vůbec ví nebo neví, a to ho nejvíce fascinovalo.

Prohlížel si ji, i když už seděla, a pomyslel si, že jí je asi třicet nebo čtyřicet let. V rychlosti si prohlédl její šaty - levné, celkem módní a upravené, sukně končila dva centimetry nad kolenem. Z místa, kde seděl, neviděl její nohy, ale instinktivně vycítil, že určité jsou hezké a vzrušující.

Náhle si uvědomil, že jeho pozorování způsobuje trapnou pauzu, a rychle se v duchu vrátil k věcnému jednání.

"Vy jste sem přišla na základě našeho inzerátu?" zeptal se, vzal si svou zlatou propisku, drahý vánoční dárek od paní Morely-Johnsonové, a přitáhl si blíž poznámkový blok.

"Ano."

Lehce se naklonil dopředu a uviděl, že má kolena těsně sevřená a že ruce má složené na černé kožené kabelce. Všiml si jejích rukou. Dlouhé natažené prsty a úzké dlaně mu připadaly smyslné. Představa, že právě tyto ruce osahávají jeho tělo, způsobila, že se neklidně zavrtěl.

"Asi jste ten inzerát nečetla dost pečlivě," řekl a usmál se. Byl na svůj úsměv náležitě hrdý - věděl, že má dokonalý chrup a že jeho úsměv vyzařuje teplo. "Naše nabídka se týkala starší ženy, slečno Oldhillová... a na vás se taková charakteristika rozhodně nehodí."

Dívala se na něj, aniž uhnula pohledem, bradu měla zvednutou, kouřově modré oči jakoby vzdálené.

"Vůbec by mne nenapadlo, že být v současné době starší ženou je zvláštní kvalifikace pro jakékoli zaměstnání," poznamenala vldně. "Jestli však hledáte jen starší ženu, pak vás nebudu připravovat o váš čas."

Podívali se na sebe a on si uvědomil, že nedala najevo, že by se chystala vstát. Pomyslel si: Ta je senzační! S tou by bylo pomilování! Spěšně pohlédl na svůj poznámkový blok s nepříjemným pocitem, že by z jeho výrazu mohla poznat, o čem právě uvažuje.

"Možná máte pravdu," řekl a začal hrotem propisky vyvrtávat dírky ve svém bloku. "Vlastně to ani nepatří do mého oboru." Cítil, že už se zase plně ovládá, vzhlédl a usmál se. "Moje klientka si zvykla na starší společnici. Žena, kterou u sebe měla uplynulých deset let, náhle zemřela a moje klientka naléhavě potřebuje náhradu." Odmčel se, pohlédl na nehybně sedící ženu a pokračoval: "Nevím, jak by reagovala na někoho tak mladého, jako jste vy."

Sheila Oldhillová nic neřikala, dívala se mu přímo do očí a on uhnul pohledem stranou. Když stále mlčela, pokračoval: "Možná by to ale byl dobrý nápad. Možná by ráda měla vedle sebe někoho tak mladého... třeba je to dobrý nápad."

Znovu to zdvořilě mlčení; znovu ten pevný pohled.

Uvědomil si, že ničí vzhled svého poznámkového bloku, a odložil propisku.

"Četla jste náš inzerát," řekl, zaklonil se ve svém kresle a nutil se, aby jednal uvolněně. "Hledáme schopnou ženu, která by působila jako společnice a pomocnice jedné naší klientky. Možná vás napadlo, že je divné, že se právě banka zabývá zprostředkováním takové služby. Tato klientka je pro nás důležitá a já pro ni zařizuji nejruznější podobné služby."

Sheila přikývla. Stále nepohnula tělem, stále měla v kouřově modrých očích ten nezřetelný, záhadný výraz.

"Proč se domníváte, že byste se na takovou práci hodila?" zeptal se, protože ji chtěl přimět k mluvení.

"Jestliže mi vysvětlíte, jaké by byly mé povinnosti, dokážu vám dát inteligentní odpověď," pravila.

Dokonce i v jejím hlase byla mazlivá smyslnost, pomyslel si, když si opět vzal propisku a chystal se do poznámkového bloku vyvrtat další díry.

"Mé klientce je sedmdesát osm let a je na to hrdá," vysvětloval. "Je velmi bohatá a žije v přístřešním apartmá nejlepšího hotelu ve městě. Má na obou očích šedý zákal a je poloslepá. Má hrůzu z operací a odmítá jakýkoli zásah do svých očí. Potřebuje laskavou a chápavou ženu, která by bydlela s ní a starala se o její každodenní potřeby jako odpovídání na dopisy, předčítání z novin, pomoc při oblékání, společné nákupy a tak podobně. Dobře se s ní vychází, je vldná, ohleduplná a rozhodně není únavná. O její apartmá se stará hotelový personál. Má vlastního šoféra. Až na to, že je poloslepá, v žádném případě není bezradná."

"V tom případě soudím, že jí mohu být užitečná," prohlásila Sheila bez váhání. "Jsem kvalifikovaná ošetrovatelka. Čtyři roky jsem pracovala v nemocnici Pendickovy nadace v New Yorku. Předtím jsem působila jako zdravotní sestra a současně sekretářka u doktora Gordona Fosdicka, známého chirurga ve Washingtonu. Ovládám těsnopis i psaní na stroji. Umím řídit auto. Také mluvím dobře francouzsky a jsem hudebně založená."

Patterson si dělal poznámky.

"To zní pěkně," řekl. "Ne že by paní Morely-Johnsonová potřebovala ošetrovatelskou péči, ale v jejím věku člověk nikdy neví." Zaklonil se ve svém kresle a díval se na ni. "Ale, slečno Oldhillová, jste-li diplomovaná ošetrovatelka a máte další kvalifikace, mohla byste si najít něco zajímavějšího, než dělat společnici u staré dámy."

Na okamžik se podívala dolů na svou kabelku, a pak znovu na něho.

"Nejspíš bych asi mohla, ale jsem hodně unavená. Ty poslední čtyři roky byly velmi obtížné. Tohle město se mi líbí.

Vy si možná neuvědomujete, jak namáhavá je práce v nemocnici, pane Pattersoně." Takže si zapamatovala mé jméno, pomyslel si Patterson a zalichotilo mu to. "Kdybych si mohla najít něco méně vyčerpávajícího, byla bych ráda. Víte, já jsem hrála na housle. Teď mám na pravé paži svalovou kontrakci. Řekli mi, že to ustoupí za předpokladu, že nebudu dělat vyčerpávající práci, a že pak budu moci znovu začít hrát."

Patterson zvedl levé obočí.

"Vy jste houslistka?"

"Byla jsem. Nebyla jsem ale tak dobrá, abych to dělala profesionálně, a tak jsem se stala ošetrovatelkou. Housle ale zůstaly mou největší láskou. Můj otec hrál první housle v Newyorské filharmonii. Celá naše rodina je muzikální."

Patterson se dlouze a pomalu nadechl.

"Jako hudebnice teď máte vhodnější kvalifikaci než jako ošetrovatelka, slečno Oldhillová. Než se paní Morely-Johnsonová provdala, jmenovala se Alice Lessonová a byla koncertní pianistkou. Možná jste o ní slyšela." Sheila Oldhillová přikývla.

"Samozřejmě. Byla stejně dobrá jako Myra Hessová. Jednou hrála také s mým otcem."

"To je zajímavá shoda okolností. Jistě chápete, že když je poloslepá, tak často hraje na piano. Je to její oblíbený způsob trávení času. Možná vás uvítá jako partnerku v oblasti hudby." Díval se do její klidné tváře. "Říkáte, že hrála s vaším otcem?"

"Bylo to před pětadvaceti lety. Hrála Beethovena. Byla jsem poprvé na koncertě a tehdy jsem také poprvé viděla svého otce na koncertním pódiu."

"Jak se jmenoval váš otec?"

"Henry Oldhill."

"Žije ještě? Paní Morely-Johnsonová se vás na to určitě zeptá."

"Zemřel před třemi lety."

"Už jste tu ve městě dlouho, slečno Oldhillová?"

"Přijela jsem před dvěma dny. Jela jsem vlastně do Los Angeles, ale tohle město se mi zalíbilo, a tak jsem se rozhodla, že tu pár dní zůstanu. Ubytovala jsem se v hotelu Franklin a uviděla jsem váš inzerát. A tak mi napadlo..." Odmítla se.

Patterson znal hotel Franklin. Byl celkem slušný a poměrně levný. Nebylo to místo, kde by sám chtěl bydlet - on ale měl vysoké nároky.

"To je velmi zajímavé," řekl. "Rád bych si poznamenal vaše osobní údaje. Jistě chápete, že mám odpovědnost za vyhledání někoho vhodného pro paní Morely-Johnsonovou. Já vás neznám... stejně jako vy neznáte mne." Věnoval jí jeden ze svých teplých úsměvů. "Máte nějaké doporučení..." odmlčel se a podíval se do svých poznámek, "... od doktora Fosdicka?"

"To ne, ale mám doporučení od nemocnice Pendickovy nadace." Otevřela kabelku, vyndala nějakou obálku a položila ji na stůl.

Přečetl si doporučení. Bylo neosobní a podepsal je jeden ze členů správní rady nemocnice. Psalo se tam, že diplomovaná ošetrovatelka Sheila Oldhillová u nich byla zaměstnána čtyři roky, vždy pracovala svědomitě, byla čestná, hodná důvěry a vlnidná k pacientům. Nebylo to nějaké nadšené doporučení, ale celkem to stačilo.

"Vzhledem k tomu, že nemáte doporučení od doktora Fosdicka, neměl bych mu zavolat?" zeptal se Patterson.

"Doktor Fosdick mi nedá žádné doporučení," odpověděla a dívala se mu přímo do očí.

Patterson zvedl levé obočí.

"Že nedá? Proč ne?"

"Je zaujatý." Zaváhala a pak pokračovala: "Pokoušel se vůči mně o jisté důvěrnosti. Byla to nepříjemná scéna a já jsem musela odejít."

Patterson si vzal propisku a začal vrtat další díry do poznámkového bloku. Dovedl si tu situaci představit: lékař, který pracuje ve stresu a celý den má na očích tuhle sexuální atraktivní ženu. Kdyby on sám byl v takové situaci, asi by se o nějakou tu důvěrnost pokusil. Nedovedl si představit normálního muže, který by to neudělal. Ona ho ale odmítla a tím mu dala srozumitelně najevo, že není žádná kočička na hraní, ale Patterson koneckonců Fosdicka nikdy neviděl. Možná že je starý, tlustý a ošklivý.

"Chápu." Teď měl ale menší pochybnosti. Byla to jeho odpovědnost. Nesmí se dopustit žádného omylu. Stejně ale chtěl, aby tahle žena to místo dostala. Chtěl ji znovu vidět. Paní Morely-Johnsonovou navštěvuje nejméně třikrát týdně a to by znamenalo, že třikrát týdně uvidí Sheilu Oldhillovou, a to bylo přesně to, co si přál. V té ženě, která tu seděla tak klidně, byla zřetelná smyslnost, která ho rozpalovala. Ve srovnání s jinými ženami, které znal, miloval a na které zapomněl, tahle byla něco jako claret ročníku 1929 proti obyčejné cole.

Ženy hrály v Pattersonově životě důležitou roli. Vzhledem ke svému postavení zástupce ředitele banky v tomto malém, kletvami prolezlém městě musel vždy být opatrný a vybíravý. Většina žen, s kterými si něco začal, žila v sousedním městě asi pětadvacet kilometrů odtud a všechny byly vdané. Musely tedy být stejně opatrné jako on sám. Jeho myšlenky byly tak vzdálené, že ji na chvíli nevnímal, dokud si neuvědomil, že něco řekla. Vzhlédl.

"Promiňte... přemýšlel jsem... Co jste řekla?"

"Možná si myslíte, že se pro to nehodím," opakovala.

Podívali se na sebe.

"Ne, myslím, že se pro to hodíte, ale jen nevím, jak bude reagovat paní Morely-Johnsonová, až jí řeknu, že jste tak mladá. Mohu se zeptat, kolik je vám let?"

"Dvaatřicet."

"Vadilo by vám, kdybych jí řekl, že je vám osmatřicet?" Usmál se. "To by už bylo něco jiného a uvědomte si... ona má špatný zrak."

"Nevadí mi to."

Přál si, aby se usmála. Zatím byla tak vážná, Ucha a klidná

"Řeknu vám, jak to udělám. Musím k ní zajít dnes odpoledne. Vysvětlím jí, kdo jste a tak dále. Pokud bude mít zájem, zařídím vám u ní schůzku někdy na zítřek. Co tomu říkáte?"

V kouřově modrých očích se objevila sotva znatelná jiskra a pevné rty se zformovaly do něčeho, co Patterson považoval za úsměv - ať to ale bylo cokoli, jemu se to líbilo.

"Děkuji vám, pane Pattersoně," řekla a zvedla se.

Pohlédl na její vysokou, pevně formovanou postavu a znovu pocítil, že se mu divoce rozproudila krev.

"Doufám, že to nějak zařídím. Myslím, že to půjde." Zvedl se. "Nezeptala jste se, jaký za to bude plat."

Pomalu se vydala ke dveřím.

"Jsem si jistá, že to bude vyhovující. Raději to nechci vědět, dokud nebudu mít jistotu, že to místo dostanu." Zvedla ruku směrem ke dveřím a položila ji na kliku. "Tak bych si aspoň ušetřila zklamání."

Obešel psací stůl a přiblížil se k ní.

"Jakmile budu něco vědět, sdělím vám to," ujistil ji. "Budete u sebe v hotelu, dejme tomu kolem sedmi hodin?"

"Budou tam."

"Domů jezdím kolem vašeho hotelu... co kdybych se stavil?"

"Pokud pro mne nebudete mít dobré zprávy, tak vás raději nebudu očekávat."

"Zastavím se tam, ať ty zprávy jsou dobré nebo špatné. Myslím si ale, že budou dobré."

Prohlédla si ho svým klidným, neosobním způsobem, přikývla, obrátila se, otevřela dveře, vyšla ven a vmísila se do hlučného proudu bdí, spěchajících oběma směry kolem širokého vstupního prostoru před bankou.

Patterson zavřel dveře. Dlouhou chvíli stál, bezmyšlenkovitě zíral na masivní zelený koberec a tiskl si ukazováček k dółku brady, pak se vrátil k svému psacímu stolu, posadil se a přitáhl si portfej Bernieho Cohena.

Vůbec nevnímal dlouhý seznam cenných papírů a dluhopisů. Na první straně seznamu dokázal vidět jen ty kouřově modré oči a pevné rty. Seděl tak asi půl hodiny, nedělal nic a myslel jen na ni, pak si uvědomil, kolik je hodin, strčil portfej do zásuvky psacího stolu, vstal a odešel z banky.

Spěšně ujížděl k hotelu Plaza Beach.

Bulvár Seaview byl zpočátku luxusní, jak se však stácel kolem břehu, obraz se zhoršoval do běžného průměru a na jeho konci stály jen nějaké barabizny. Bulvár byl dlouhý přes tři kilometry. Na jeho začátku stál hotel Plaza Beach s vlastní soukromou pláží, s vesele barevnými slunečníky, s barem a restaurací s prejzovou střechou, se svými butiky a klenotnictvím, v jehož vitrinách zářily diamanty. O kus dál, za nádherným parkem s tropickými květinami a půvabnými palmami, byl hotel Splendid, sice ne tak velký jako Plaza Beach, ale skoro stejně drahý a s poněkud menší soukromou pláží. Ještě dál byl hotel Ambassador, který neměl vlastní pláž a jehož fasáda jako by si říkala o důkladnou údržbu. Pak tam byla řada typických turistických obchodů a obraz bulváru se dále zhoršoval. Půldruhého kilometru od hotelu Plaza Beach byl hotel Franklin, typický rodinný hotel, omšelý, ale dost pohodlný. Za Franklinem byl přístav a domky rybářů, bary, levné rybí restaurace a ještě dál stály nevalné činžovní domy, v nichž bydleli lidé, kteří si sehnali nějakou obživu kolem přístavu.

Gerald Hammett seděl na balkoně zabírajícím celou šíři hotelu Franklin a se znuděnou lhostejností pozoroval rybářské čluny a hemžení v přístavu. Čas od času pohlédl na své laciné náramkové hodinky a netrpělivě se mračil.

Gerald Hammett byl šestadvacetiletý muž stíhlé postavy, jeho plavé vlasy spočívaly na límci červenobílé pruhované košile, rozepnuté u krku. Jeho pečlivě udržované kotlety měly podobu pravoúhlých trojúhelníků s vrcholy na úrovni uší a se základnami dosahujícími až ke koutkům úst, kde se spojovaly s hustým, svěšeným knírem, což vše dohromady mu dodávalo poněkud zlověstné vzezření. Měl malé, ocelově šedé a neklidné oči, rty měl tenké, nos krátký a zploštělý. Vypadal na to, čím skutečně byl - typický produkt nestability, nespokojený se svým způsobem života, tápající, nevědíci, co vlastně chce, sám sebou nejistý, ale se skrytou zákeřností, která by se projevila, kdykoli by se setkal s jakýmkoli odporem nebo s kritikou.

Do hotelu se přistěhoval předchozího večera s ošumělým batohem. Sheila Oldhilllová seděla dole v hale ale oba si davali pozor, aby se na sebe nedívali. Když procházel kolem ní, naznačila prstem na otevřené straně své knihy číslovku 3, čímž dala najevo, že se ubytovala ve třetím patře. Hotel byl poloprázdný, a tak bez potíží dostal pokoj ve stejném patře. Pokoj si pronajal na týden a upozornil že ho možná bude potřebovat déle. Recepční ho ujistil, že správa hotelu je tím potěšená, a osobně ho doprovodil do jeho pokoje.

Sheila a Hammett se dohodli, že by nebylo dost bezpečné, kdyby je někdo viděl spolu. Po půlnoci, když už všichni hoteloví hosté spali a v hale podřimoval jen černý noční vrátný, se Hammett vytratil ze svého pokoje, přešel chodbu a vklouzl do Sheilina pokoje. Oba se posadili na postel a mluvili šeptem. On by u ní chtěl zůstat déle, ale ona to odmítla, takže odcházel nevrle. Strávil pak neklidnou noc, přemýšlel o celém tom plánu, uvažoval, jestli se jí to povede, a v duchu si přál, aby se do toho s ní vůbec nebyl pouštěl. On jí ale chtěl mít, potřeboval ji a věděl, že musí spolupracovat, aby si ji mohl udržet.

Odešla z hotelu ve chvíli, když Hammett sešel dolů k snidani, a on pak trávil dopoledne bloumáním po městě. Bylo to pěkné město, ale brzy ho to začalo nudit. Měl málo peněz (kdy jich vlastně měl dost?) a měl vztek, že nemůže zajít do baru v hotelu Plaza Beach a musí se spokojit s obyčejnou colou ve špinavé přístavní hospodě plné zpocených a hlučných rybářů.

Do hotelu se vrátil, aby snědl nuzný oběd, a teď už dvě hodiny seděl na balkoně. Sheila řekla, že se vrátí ve čtyři. Teď už bylo dvacet minut po čtvrté a Sheila se neobjevovala.

Ze zadní kapsy kalhot vytáhl svitek dolarových bankovek a nenápadně je spočítal. Měl tam pětapadesát dolarů. Sheila měla asi také tolik. Jestli se jí to nepodaří zvládnout dost rychle, tak budou muset vypadnout. S těmi cenami v

téhle luxusní turistické pasti člověk utratí sto dolarů jen to hvízdne.

Pak ji konečně uviděl přicházet po širokém chodníku a cítil, že se mu rozbušilo srdce. Z jejího výrazu nedokázal usoudit, jestli byla úspěšná nebo ne. Vypadala pořád stejně - klidná, tichá a neosobní, a to ho občas dráždilo. Dokonce i když se na něho rozzlobila, vždycky zachovávala klid, jen tón jejího hlasu se zostřil a kouřově modré oči náhle ožily.

Beze spěchu vystoupila po schodech vedoucích do haly a prošla kolem něho, aniž se na něj podívala. Pocítil, jak jím projel záchvěv vzteku, a musel se ovládat, aby nevyskočil a nešel za ní. Ta je jako ledovec, pomyslel si. S tou snad nikdy nic nepohne! Musela přece vědět, jak on prožívá těch několik nekonečných hodin! To mu nemohla aspoň naznačit, jestli uspěla, když přecházela kolem něho?

Rozhlédl se kolem a koukl se špinavým oknem do haly. Stála u recepčního pultu a čekala, až jí starý černoch, který tu právě měl službu, dá klíč. Hammett se znovu musel ovládat, aby nevstal. Vytáhl cigaretu, nejistou rukou škrtl zápalkou a cigaretu si zapálil. Podíval se na své okousané nehty a na žluté nikotinové skvrny na svých štíhlých prstech a ušklíbl se.

Zůstal tam sedět ještě pět dlouhých, nervy drásajících minut, pak se donutil, aby se choval pokud možno nenápadně, vstal a prošel halou.

Na obstarožních bambusových křeslech tu sedělo asi pět starších lidí, o něčem klevetili a on si uvědomil, že když přecházel kolem nich, tak zmlkli.

Jděte se vycpat, páprdové, pomyslel si. Koukejte si už vlézt do těch svých zatracených rakví!

"Pokoje třicet dva," řekl, když se opřel o recepční pult.

"Ano, pane. Tady je dvaatřicátka, pane."

Kostnatá černá ruka posunula klíč napříč poškrábaným povrchem pultu.

"Budete tu dnes večeřet, pane?" Starý černoch jen zářil. "Dnes je výtečná večeře. Už jsem to viděl. Polévka, výborná smažená ryba a zmrzlina." V jeho hlase byl zřetelně toužebný nádech, asi jako by si sám přál mít něco takového k večeři.

Hammett trhl rameny. Neměl jinou možnost, než si dát právě tuhle večeři. Předplatil si tu plnou penzi, protože to tak bylo levnější.

"Ano, přijdu," přikývl, vzal si svůj klíč a šel k letitému výtahu.

Kráčel opuštěnou chodbou ve třetím patře, zastavil se před svým pokojem, rozhlédl se vpravo i vlevo a pak rychle přikročil k Sheilinu pokoji o dvoje dveře dál v té chodbě. Stiskl kliku, cítil, jak dveře povolují, vklouzl do pokoje a dveře za sebou tise zavřel.

Sheila stála před otevřeným oknem. Měla na sobě jen průzračný bavlněný plášť. Díky světlu pronikajícímu zvenčí videi skrz tenkou látku její dlouhé, nádherně tvarované nohy a křivku jejích pevných boků. Ten pohled ho vždy vzrušoval, ale teď na takové pocity nebyla vhodná doba.

Ohlédla se a když si uvědomila, že se na ni dívá, šla k židli a posadila se. Byla to jediná židle v místnosti, kus blízký zborcení, který pod ní při dosedu vrzl.

"Žádala jsem tě, abys sem nechodil před půlnocí," řekla tiše. "To už nikdy nemůžeš vyhovět tomu, oč tě žádám?" Posadil se na postel.

"To je v pořádku. Venku nikdo není. Jak to dopadlo?"

"Musíme čekat a pak se uvidí. Přinejmenším teď vím, že on mi fandí."

Hammett se zamračil.

"Chceš tím říct, že Jack měl pravdu? Tak on toho grázla prokoukl?"

"Myslím, že ano."

Strohý tón jejího hlasu ho zarazil a upřeně se na ni podíval.

"Co tě trápí? Proč jsi tak zatraceně otrávená?"

"Myslíš, že jsem?"

"No tak, proboha! Něco není v pořádku?"

Podívala se mu do očí.

"Zatím se nic neděje. Ještě to není vyřízené. Chtějí tam starší ženu. On mi řekl, že se ji pokusí přesvědčit, to ale neznámená, že se mu to podaří."

Hammett si rukou pročísl své špinavé vlasy. "A co má být? On už ji přesvědčí. Jack říká, že ona je do něj celá říčná. Ta tomu šmejdovi zbaští úplně všechno."

"Ta stará, osmasedmdesátiletá ženská?"

Hammett se ušklíbl.

"Já znám moji tetu. Ta byla vždycky udělaná do chlapů, jako je tenhle grázl - uhlazenej, sexy a hezkej. Nikdy jim nedokázala odolat. A když Jack říká, že ona je do toho chlápka Pattersona celá říčná, tak to prostě platí a co jí Patterson namluví, tak ona to zbaští."

Sheila se opřela o židli.

"Jak můžeš být takhle pitomý?" zeptala se klidně. Zkřížila si své dlouhé nohy a stáhla si přes ně plášť. "On k ní chodí dost často. Taková ženská chce pořád být středem pozornosti. Možná nebude chtít u sebe mít mladou ženu, která by mohla vyvolat Pattersonův zájem. Teď už chápeš, proč mám pochybnosti?"

Hammett si začal kusovat nehet u palce.

"Tak o co jde? Pořád ti to říkám... mně se to celý nelíbí. Pojď radši vypadnout z tohoto smradlavého města. Pojďme do Los Angeles."

"Patterson řekl, že jí namluví, že je mi osmatřicet," pokračovala Sheila a nevšímala si toho, co řekl. "On si uvědomuje, že je to. nebezpečné, ale i osmatřicet let se může ukázat jako příliš mladý věk. Ona může říct ne a je utrum."

"Dobře, tak bude utrum! Já..."

"Buď ticho, Gerry!"

"Jo, k čertu s tím! Pojď odtud vypadnout!"

Sheila se podívala na své náramkové hodinky.

"Patterson se tu staví cestou od ní. Já se chci osprchovat. Myslím, že mě pozve na večeři. Řekl, že sem přijde ať už s dobrou nebo špatnou zprávou. Běž už, Gerry. Musím se obléct."

"Občas mi napadá, že mi asi ruplo v bedně, když jsem tě sbalil," procedil vztekle. "To musíš být pořád tak zatraceně chladnokrevná... jako ta blbá Mona Lisa?"

"Jdi už, prosím tě. Chci se převléct," řekla, krátce se na něj podívala a pak kolem něho prošla do koupelny.

Patterson zastavil svůj červený roadster značky Wildcat před hotelem Franklin, uviděl Sheilu Oldhillovou, sedící na verandě, a zamával na ni. Zvedla se a sešla dolů po schodech, zatím co on vystoupil z vozu a otevřel jí dveře po pravé straně. Bylo už skoro osm hodin a všichni z hotelu, včetně Hammetta, seděli v restauraci.

Když přecházela přes chodník, Patterson ji přejel pohledem od hlavy k patě. Měla na sobě jednoduché bílé šaty s pozlaceným řetězem kolem štíhlého pasu a v ruce držela bílou plastickou kabelku. Pomyslel si, že vypadá senzačně.

"Dobrý večer," pozdravil ji a doprovodil to svým hřejivým úsměvem. "Musíme toho hodně probrat. Mohu vás pozvat na večeři? Já umírám hladu a jak jsem řekl, musíme projednat radu věcí."

Její kouřově modré oči se o poznání rozšířily. Zdálo se, že váhá, pak ale přikývla.

"Děkuju. Ano, budu ráda."

"Tak si nastupte. Máte ráda mořské speciality?"

"Já mám ráda všechno." Nastoupila do vozu a opatrně si přidržovala sukni. Když Patterson zavíral dveře, ukázala mu jen kolena.

Patterson se posadil vedle ní. Stavil se zřejmě doma, pomyslela si, protože byl čerstvě oholený a teď měl na sobě tmavý oblek a čistou košili. Zřetelně cítila jeho vodu po holení.

"Myslím, že to bude v pořádku," řekl, když se s vozem zařadil do hustého večerního dopravního ruchu. "Některé věci spolu musíme ještě probrat, ale zatím to vypadá dobře. Od této chvíle bude všechno záviset jen na vás."

"Ano." Opřela se v pohodlném sedadle. "Je to od vás velmi laskavé, pane Pattersoně, ale přiděláváte si tím starosti."

"Ale já jsem v tom také zainteresovaná strana." Zasmál se. "Já se s paní Morely-Johnsonovou setkávám dost často. Jsou zde některé praktické věci, které jsem musel projednávat s její zesnulou společnicí. Pokud se mnou nesouhlasila, tak to vůbec nebylo zábavné." Znovu se zasmál. "Doufám, že my dva spolu budeme dobře vycházet."

"Ano."

Pohlédl na ni. Dívala se skrz přední sklo na červená koncová světla vozů jedoucích před nimi. Vzrušovala ho linie jejího hrdla. Představoval si, že ji objímá a tiskne ústa k tomu nádhernému, pevnému kusu těla. Ze své bohaté zkušenosti věděl, jak ženy prudce reagují, když je líbá na hrdlo.

Zpomalil a odbočil z bulváru.

"Už tam budeme. Je to moje oblíbená restaurace. Je tam dobré jídlo a vrátný se mi postará o vůz."

Zastavil před prostorným vchodem, nad kterým se tyčil modro-zlatý baldachýn. Vrátný v modrozlaté uniformě otevřel dveře vpravo a uctivě smekl.

"Dobrý večer, pane Pattersoně, dobrý večer, slečno."

"Ahoj, Frede! Odvezte mi to, buďte tak laskav." Patterson vystoupil z vozu a obešel jej, když Sheila také vystupovala. Protektorsky ji chytil za paži a vedl ji do restaurace. Vpředu, na konci krátké chodby, uviděla restauraci plnou lidí, ale Patterson ji vedl k úzkému schodišti. "Jdeme nahoru," řekl. "Je to v prvním patře."

Na konci schodiště čekal usměvavý maître d'hotel a pod paži držel několik v kůži vázaných menu.

"Dobrý večer, pane Pattersoně, dobrý večer, madam." Sheila si uvědomila, že ji přísně vyhodnocuje očima, pak zjistila, že se jeho úsměv ještě více rozzářil, a tak poznala, že ji schválil. "Tudy, prosím."

Otevřel dveře a uvedl je do malé místnosti, jejíž zařízení tvořil stůl prostřený pro dva, dvě červená a zlatá plyšová křesla, stěny byly pokryty červeným sametem a před zcloněným oknem stála široká červeně čalouněná pohovka.

"Dva šampaňské koktaily, Henry," pravil Patterson. "Teď hned."

"Jistě, pane Pattersoně," a maître d'hotel zmizel.

Sheila se rozhlédla po místnosti, všimla si pohovky, obrátila se směrem ke dveřím a zjistila, že mají na vnitřní straně mosaznou závoru.

"Nevěděla jsem, že taková místa ještě existují," poznamenala.

Patterson vysunul jedno z obou křesel zpod stolu a pokynul jí, aby se posadila.

"Není jich mnoho... Já to tady využívám dost často k obchodním jednáním." Usmál se. "Vždy to působí dobrým dojmem a platí to banka."

Posadila se a zpřímila se na něj podívala.

"Platí banka také ten dnešek?"

Zasmál se a také si sedl.

"Ne... dnes to bude moje potěšení. Máte ráda ústřice?"

"Ano... velmi ráda."

Maître d'hotel se vrátil v doprovodu číšníka, který přinesl dva šampaňské koktaily.

Poposedla si a sledovala Pattersona, jak prohlíží menu. Počínal si klidně a věcně; zjistila, že se rozhoduje rychle. Bez toho, že by se jí ještě vyptával, objednal pro každého devět ustric a zapékanou rybu.

"Vaše obvyklé bílé víno, pane Pattersoně?" zeptal se maître d'hotel.

Patterson přikývl. Když zase osaměli, řekl: "Zapékaná ryba, to zní dost obyčejně, ale tady je výborná... je to jejich specialita. Jsou k tomu klepeta langusty, mušle a garnáti v bílé vinné omáčce pod tenkou vrstvou těsta a jako příloha artyčoky. Jak se vám to jeví?"

"Zní to skvěle."

Zvedl svoji sklenku.

"Tak na váš úspěch."

Zatím se nedotkla své sklenky a zkoumavě se na něj podívala.

"Pane Patterson, to pokaždé takhle hostíte najímané společnosti?"

Patterson zvedl levé obočí a usmál se.

"Tohle je poprvé, kdy se pokouším pro někoho najmout společnost," připustil. "Takže jste mne svou otázkou přivedla do rozpaků. Předpokládám, že má odpověď bude znít, že to záleží na té společnosti."

Zvedla sklenku, trochu upila a zase ji postavila na stůl.

"Myslíte si, že mám šanci?"

"Ano... nadějnou šanci." Vypil asi polovinu svého koktailu a pak pravil: "Když ale jednáte se starými lidmi, tak si nikdy nemůžete být jistí. Prozradím vám, že když má ta stará dáma špatnou náladu, tak to nestojí za nic, ale dnes odpoledne to s ní docela šlo... Háček je ale v tom, že zítra může mít špatnou náladu."

Ušnice přišly na stříbrném podnose a na drčeném ledu. Dokud se u nich motal číšník s citrónovou šťávou, tabaskem a chlebem, neřekli nic. Když číšník odešel, Patterson pokračoval: "Potíž, slečno Oldhillová, je v tom, že váš věk jí dělá trochu starosti... Upozorňoval jsem vás na to."

"Chápu."

"Ano." Patterson nabodl jednu ústřici a dopravil si ji do úst. "Ten problém se ale dá vyřešit, pokud budete ochotná spolupracovat."

Snědla jednu ústřici a pak se zeptala: "Co to znamená?"

Patterson se k ní naklonil, zpřímil se na ni podíval a obšťastnil ji svým hřejivým úsměvem.

"Už vám někdo řekl, že jste velmi atraktivní?"

Dívala se dolů na prázdnou mušli ústřice, pak vzhledla, střetla se s jeho pohledem a její kouřově modré oči zůstaly vzdálené.

"Ano... mimo jiné doktor Fosdick."

Patterson vydoloval další ústřici z mušle.

"Ano... na doktora Fosdicka jsem zapomněl. Ta stará dáma je sice poloslepá, ale přece jen trochu vidí. Navrhuji, abyste se prezentovala méně atraktivně, až k ní zítra půjdete."

"Já k ní mám jít už zítra?"

"V jedenáct hodin a buďte prosím přesná. Ona si potrpí na dochvilnost."

Pak jedli v tichosti. Patterson z ní nespouštěl oči. Z jejího klidného výrazu nedokázal usoudit, co se děje v její mysli. Patterson trochu znervózněl. Co když je frigidní? Nevěřil tomu - rozhodně ne s tou smyslností, jaká z ní prosakovala. Určitě to tak není, ale ona přitom vůbec nereagovala na jeho šarm. Jasně to cítil. Zůstávala chladná, jeho úsměv jako by jí nic neřikal. A přitom právě díky tomu úsměvu zaznamenal v minulosti tolik úspěchů u žen. Neklidně se zavrtěl, když číšník přinesl zapékanou rybu.

Po číšníkově odchodu jedli chvíli mlčky. Pak prohlásila: "Je to skutečně vynikající."

"Jsem rád, že vám to chutná." Odtrhl kousek těsta vidličkou. "Už jsem jí o vás všechno řekl. Skutečnost, že jste dcera Henryho Oldhilla, na ni udělala náležitý dojem, jak jsem ostatně předpokládal. Když ale její nadšení povadlo, řekla: 'Ta musí být ještě dítě.' Upozornil jsem ji, že je vám osmatřicet, že jste velmi seriózní, a řekl jsem jí o svalové kontrakci ve vaší paži. Pak se ale zeptala: 'Proč se vlastně taková dívka chce starat o starou ženu, jako jsem já? Naštěstí jsem měl náhlou inspiraci.' Patterson se pohodlně opřel a usmíval se. Vypadal, že je sám se sebou velmi spokojený. "Řekl jsem jí, že jste vždy obdivovala její hru, že si myslíte, že je větší pianistka než Myra Hessová, a že by i vám možnost pomáhat ji připadala jako privilegium."

"To jste ale měl pravdu," řekla Sheila tiše. "Pro mne by skutečně bylo privilegium být jí prospěšná a znovu ji uslyšet hrát."

Patterson odřízl kus ocasu langusty. Ta zena ho připravovala o normální úsudek. Myslela to vážně, nebo s ním prostě manipulovala? To si neuvědomuje, že oplátkou za tuhle celou operaci si musí vlézt k němu do postele? Nebo si snad skutečně představuje, že časově vytížený bankéř, jako je on, by podstoupil všechny tyto patálie, pozval ji na drahou večeři a neočekával za to nic víc než zdvořilé poděkování?

"Ano." Chvilu jedl a pak se rozhodl, že na ni trochu přitlačí. "To se jí samozřejmě líbilo. Takže se s vámi chce setkat. Zeptala se také, jestli jsem našel někoho alternativního, což jsem pochopitelně udělal, pro případ, že si po setkání s vámi bude myslet, že jste příliš mladá." Snažil se zjistit její reakci, ale její výraz zůstal klidný a podle všeho se soustředila na potěšení ze zapékané ryby, jako by on vůbec nevyslovil tu skrytou hrozbu. "Uvědomte si, slečno Oldhillová, že pro mne to může být trochu ošemetné. Já nesmím ztratit důvěru paní Morely-Johnsonové. Pro mne i pro banku je to velmi důležité. Proto musím mít připravenou další uchazečku. V některých ohledech je dokonce vhodnější než vy. Má bohaté zkušenosti a je jí asi pětapadesát. Paní Morely-Johnsonová se s ní setká zítra v deset hodin, s vámi v jedenáct. Pak se rozhodne."

Sheila přikývla.

"Samozřejmě," řekla tím klidným, rezervovaným hlasem, který pokaždé rozzuřil Hammetta. "Chápu."

Dojedli rybu a Patterson ťukl do zvonku, aby přivolal číšníka.

"Mají tu skvělé dezerty. Například jahodový sorbet..."

"Raději bych si dala jen kávu."

"Já také." Číšníka, který odnášel ze stolu, požádal, aby přinesl kávu, pak vyndal těžké zlaté cigaretové pouzdro, další dárek od paní Morely-Johnsonové, a nabídl jí. Když si zapálili a když číšník uklidil stůl a odešel, řekla: "Můžete mi poradit, pane Pattersoně, co mám udělat, abych byla - jak jste to nazval - méně atraktivní?"

Soustředěně ji pozoroval.

"Změňte účes. Musí být přísnější. Tváře bez naličení. Oblečte si něco tmavého. Vezměte si trochu delší sukni a boty bez vysokých podpatků."

Zatvářila se překvapeně.

"Vidím, že jste expert. Budu se řídit vaší radou."

Vytáhl z náprsní kapsy brýle s konzervativní oválnou obroučkou a položil je na stůl.

"Měla byste si je nasadit," pokračoval. "Opatřil jsem je po rozmluvě s paní Morely-Johnsonovou. Je v nich obyčejné sklo. Nemusíte je samozřejmě nosit pořád, ale nasadte si je, když k ní půjdete. Podstatné to změní váš zevnějšek."

Číšník přinesl kávu. Když odešel, nasadila si brýle, zvedla se z křesla a podívala se na sebe do zrcadla na stěně. Vrátila se ke stolu.

"Máte pravdu, pane Pattersoně... bylo to od vás moudré a já vám děkuju. Hodně jste mi pomohl."

Patterson si přitiskl ukazováček k důlku na bradě.

"Prostě chci, abyste to místo dostala. Vsadil bych se, že je budete mít, takže se v budoucnu často uvidíme. Nemohli bychom teď nechat toho formálního pane Pattersoně - slečno Oldhilllová? Já jsem Chris a vy Sheila."

"Jistě." Náhle se usmála. Byl to první úsměv, který u ní viděl, a navzdory těm brýlím ji učinil ještě atraktivnější.

"Proboha, odložte ty brýle... vypadáte v nich jako staromódní učitelka."

Zasmála se a odložila brýle.

"Teď je to lepší?" Posunula k němu cukřenku. "Já nesladím."

"Já také ne. Tak to bychom měli. Zítra v jedenáct hodin dopoledne půjdete do hotelu Plaza Beach. U recepčního se ptejte na paní Morely-Johnsonovou a řekněte své jméno. Už jsem ho upozornil. Nebude vás zdržovat."

"Jste skvělý organizátor, Chrisi."

"Snad se to tak dá říct." Patterson se pohodlně opřel a usmál se. Vypadal velmi sebejistý a spokojený sám se sebou. "Aha, Je tu ještě otázka vašeho platu. Vyplácet ho budu já z běžného účtu té staré dámy. Platím všechny její účty. Ta poslední dostávala sto dolarů týdně... plus veškeré zaopatření, pochopitelně. Budete bydlet v příštěšním patře. Váš pokoj je pěkný - dokonce luxusní - televize... nač si vzpomenete. Já jsem navrhl, aby vám platila sto čtyřicet týdně. Souhlasila. Vyhovuje vám to?"

"Děkuju. Je to velmi dobré."

Doufal, že té vděčnosti bude trochu víc. Koneckonců sto čtyřicet se vším zaopatřením, to je zatraceně dobrý plat, ale ona nějak nereaguje. Přitom se s tou starou dámou musel dost potýkat, než ji přiměl k souhlasu.

Dopili kávu. Nastala menší pauza, pak se Sheila obrátila a okázale se podívala na červeně čalouněnou pohovku. Patterson sledoval směr jejího pohledu.

"Zajímá vás to?" zeptal se a snažil se, aby to znělo jakoby mimochodem.

"Jen mi napadlo, že to někomu může vyhovovat." Podívala se na něho a v očích měla znovu ten neosobní výraz. "Stejně tak ta závora na dveřích."

Cítil, že se mu prudce rozbušilo srdce.

"Ta závora je zbytečná." Uvědomil si, že se mu trochu třese hlas. "Poté, kdy servírují kávu, sem už nikdo z personálu nevkočí."

Prohlížela si ho. Pod tím zkoumavým pohledem opět znervózněl.

"To víte z vlastní zkušenosti?"

Jeho hřejivý úsměv teď vypadal poněkud vynuceně.

"Dá se to tak říct."

"Chrisi..." Zmlkla a zamáčkla cigaretu, pak zvedla hlavu a její rty se zformovaly do jakéhosi polovičního úsměvu. "Já zásadně splácím své dluhy, ale ne takhle."

"Takhle? Sheilo!" Předstíral, že ho to šokovalo. "To přece nic neznamená... Já nekladu žádné podmínky... Rozhodně bych si nepřál, abyste..."

"Prosím!" Zvedla ruku. "Já beru sex velmi vážně. Myslím, že je to ta nejkrásnější zkušenost, jakou nám udělil Bůh, a že se proto nesmí zneužívat. Sex, to pro mne není prostě si jen svléknout kalhotky, vyhrnout si šaty ke krku a lehnout si na plyšovou pohovku v drahé restauraci, kde po servírování kávy číšníci už nevymšují. Já ale vždycky splácím své dluhy. Můžeme si o tom promluvit, až budu mít to místo?"

Poprvé, co si kdy pamatoval, se Patterson cítil trapně. Věděl také, že zrudl a že mu na čele vyskočily kapky potu. Nevěřil, že by to s touhle ženou bylo nějak snadné, ale ten skrytý slib příštího splacení dluhu mu doslova vyrazil dech.

"Takhle raději nemluvte," řekl nejistě. "Nechci, abyste o tom měla nesprávné představy..."

Odstrčila své křeslo od stolu.

"Jakmile budu něco vědět, zatelefonuju vám."

Vzhlédl k ní, když se zvedala.

"Vy už chcete jít?" Způsob, jakým ovládla nejen konverzaci, ale i celý večer, ho dokonale zmátl.

"Už musím. Chci před spaním napsat pár dopisů a už je dost pozdě."

Teď už věděl, že to není nějaká obyčejná ženská a že jeho šarm na ni vůbec neplatí. Chtěl ji ale mít tak, jak dosud nechtěl žádnou jinou ženu. Byl ale dost chápavý, aby věděl, že to všechno musí nechat na ní. Zásadně splácím své dluhy.

To chce trpělivost, řekl si.

"To je v pořádku." Vstal a šel za ní ke dveřím. Zatímco podepisoval šek, vyšla na ulici.

Venku se k ní připojil.

"Asi vám nedokážu dost poděkovat, Chrisi," řekla. "Velmi se mi to líbilo a ještě jednou vám děkuju za..."

"Doufejme, že to vyjde," podotkl. Stále ještě myslel na to, co řekla. Já беру sex velmi vážně. Myslím, že je to ta nejkrásnější zkušenost, jakou nám udělil Bůh... Představa, že ji bude mít v posteli, ho vyvedla z míry.

Vrátný přivezl jeho wildcat k obrubě chodníku. Mlčky jeli k hotelu Franklin. Když Patterson zastavil, Sheila se k němu naklonila a svými rty se dotkla jeho tváře. Než ji stačil obejmout, byla už z vozu venku.

"Dobrou noc, Chrisi... a ještě jednou děkuju."

Vyběhla po schodech a do hotelové haly, kde netrpělivě čekal Hammett.

Kapitola druhá

Příštího jitra přišel Patterson do své kanceláře v obvyklou hodinu. Protáhl se mu obličej, když uviděl spoustu pošty, poskládané do dvou hromádek na jeho psacím stole.

Měl za sebou neklidnou noc a neustále myslel na Sheilu. Jak otevřeně s ním mluvila! Sex, to pro mne není prostě si jen svléknout kalhotky a vyhrnout si šaty ke krku. Žádná z žen, které dosud poznal, s ním takhle nemluvila a dost jím to otřásl. Ta otevřenost byla svým způsobem povzbuzující. Žádná nezkušená žena by něco takového nemohla říci. Také se ho dotklo, že tak rychle poznala, kam směřuje jeho myšlení. Nepochybně si uvědomila, že je do ní blázen, a to ho rozčilovalo. To byl tak dotěrný? A ještě jedna věc: ona po celou dobu kontrolovala situaci a to bylo něco, nač nebyl zvyklý. Také to ho dráždilo. Byla tak ztraceně klidná. Jeho šarm se jí ani nedotkl. To se mu ještě nikdy nestalo. Já ale splácím své dluhy. To nutně znamená, že bude ochotná jít s ním do postele v době, kterou sama určí a až na to bude připravená... co jiného to může znamenat?

Posadil se ke stolu a zapálil si cigaretu.

V noci, když se sprchoval a holil, si znovu a znovu kladl otázku, proč ho tahle žena tak rozpálila. Rozhodně ne proto, že by snad byla krásná - nebyla ani nijak zvlášť hezká! Vůbec tomu nerozuměl. Přesto byl po ní jako posedlý - z představy, že bude nahá ležet vedle něho v posteli, byl až nemocný touhou. Taková naléhavost, to bylo něco, co se mu dosud nikdy nestalo. V minulosti pociťoval chtivost vůči mnoha ženám, ale nikdy tak drásavě a posedle. Bylo v ní něco zvláštního, co roznítilo jeho brutální touhu, která ho napůl děsila, napůl uspokojovala. Čím to je? Ztraceně! Čím to je?

Do kanceláře vešla Vera Crossová, jeho sekretářka. Byla to hezká, pěkně upravená dívka, ještě jí nebylo třicet a byla v práci velmi výkonná. Pohled na její bujné poprsí a štíhlé nohy Pattersonovi vždy pomáhal překonat každodenní shon a vyčerpávající rutinu. Často si představoval, jaká je asi v posteli. To si koneckonců představoval, když se podíval na jakoukoli atraktivní ženu. Došel k závěru, že asi bude divoce nadšená, ale nikdy nešel za hranice představ. Dával si pozor, aby si s ní něco nezačal, i když si byl jistý, že by nic nenamítala, kdyby ji občas poplácal po zadečku. Věděl ale, že jeho kolegové, kteří si něco začali se svými sekretářkami, se dostali do velkých patálií. On měl své ambice. Doufal, že jednoho dne se stane viceprezidentem - nebo dokonce prezidentem banky. Věděl, že stačí jediný chybný krok a byl by konec jeho nadějí, a tak on a Věra byli dobrými přáteli a jinak žádné důvěrnosti.

"Dobré jitro, Chrisi. Dnes je té pošty hodně," řekla Věra a zavřela dveře. "Dopisy jsem rozdělila na dospělé a dětinské. Na hromádce vpravo jsou ty naléhavější." Posadila se, zkřížila si pěkně tvarované nohy a otevřela poznámkový blok.

S potlačovaným povzdechem vzal Patterson první dopis. Usilovně četl a s poštou byl hotový, když bylo za deset minut deset. Občas se mu při čtení dopisů na papíře objevovaly kouřově modré oči, ale dokázal se přimět k soustředění. Přesně v deset musel zajít na zasedání správní rady, které obvykle trvá do tří čtvrtě na jedenáct.

"Nějaké schůzky, Věro?" zeptal se s náznakem beznaděje.

"Každých dvacet minut až do oběda," odpověděla bodře. "Pan Cohen přijde v jedenáct. Přidělila jsem mu půl hodiny."

Patterson se udeřil dlaní do čela.

"Já jsem ale nestačil projít si jeho portfej," vyjekl zoufale a připomněl si včerejší odpoledne, kdy myslel výhradně na Sheilu.

"To jsem čekala," odvětila Věra. "Vzala jsem to do oddělení cenných papírů. Podali pár návrhů. Řekla jsem jim, že jste příliš zaneprázdněný a nestihnete to..." Podala mu dva archy papíru.

"Já nevím, co bych si bez vás počal," řekl Patterson a minil to doslova. "Milionkrát vám děkuju."

Věra se šťastně usmála.

"Věděla jsem, že máte hodně práce s těmi ženskými pro paní Morely-Johnsonovou. Našel jste nějakou vhodnou?"

"Myslím, že ano... Dozví se to během dneška. Ještě jednou vám děkuju, Věro," a Patterson začal studovat návrhy oddělení cenných papírů.

Zasedání správní rady probíhalo bez problému a Patterson se opakovaně díval na hodinky. Teď asi paní Morely-Johnsonová mluví s paní Flemingovou. Dělal mu to starosti. Co když se ta stará dáma rozhodne pro tu zkušenou starší ženu s patnáctiletou praxí? On sám ji nedoporučoval, ale dělal to opatrně - upozornil na její nedostatky ve vzdělání a hlubokou neznalost v oblasti hudby, takže doufal, že to bude odmítnutí. Působilo to jako jemný jed, ale usoudil, že na tu starou dámu to udělalo náležitý dojem.

Když už zase seděl ve své kanceláři a diskutoval s Berniem Cohenem, jestli má polovinu svých papírů proměnit v krátkotermínované dluhopisy s vysokými výnosy, často se díval na hodiny na svém stole. Teď bylo deset minut po jedenácté. Sheila už asi sedí ve velkém, luxusně zařízeném pokoji v příštějším apartmá a mluví se starou dámou. Cítil, jak mu vlhnou dlaně. Co když to nevyjde? Co pak asi udělá Sheila? Zmínla se, že se tu zastavila cestou do Los

Angeles. Co když zmizí z jeho života? Ta myšlenka ho deprimovala.

Konečně se zbavil Bernieho Cohena a zabýval se paní Van Davisovou, která měla volnou větší hotovost a chtěla ji investovat. Zbavil se jí až deset minut po půl dvanácté a když ji vyprovázel do haly, všiml si, že Věra mu dává nějaké znamení. S paní Van Davisovou se rozloučil se vším svým šarmem a vřelostí a rychle přešel k psacímu stolu Very.

"Mám na drátě paní Morely-Johnsonovou."

"Přepojte mi to," požádal ji a téměř tryskem se vrátil do své kanceláře. Bouchl dveřmi, zastavil se jen, aby si nejistými prsty zapálil cigaretu, a pak hned chňapl po sluchátku.

"To jste vy, Chrisi?" Paní Morely-Johnsonová trochu huhňala a když byla u telefonu, trpěla fixní ideou, že každý, s kým mluví, je nutně hluchý. První výbuch jejího hlasu Pattersonem vždycky otřásl. Když řekl: "Dobrý den, paní Morely-Johnsonová, jak se vám dnes daří?", držel sluchátko dál od ucha.

"Docela dobře. Možná se cítím poněkud unavená." Ráda zdůrazňovala, že už není mladá. "Pokud jde o tu dívku ... Sheilu Oldhillovou, tak už jsem s ní mluvila. Zdá se, že je to seriózní osoba, Chrisi."

Patterson netrpělivě poposedl. Dával pozor, aby jeho hlas měl věčný tón, a odpověděl: "Také si to myslím. Má skvělá doporučení. Důkladně jsem si ji prověřil (lež). Vyhovuje vám?"

"Velmi." Nastala pauza a vřiskavý hlas pak pokračoval: "Je ale příliš mladá."

Patterson sevřel sluchátko, až mu zbělely nehty.

"Ano... to je fakt. Váhal jsem, jestli ji mám za vámi vůbec poslat... Její kvalifikace..."

"Mně se líbila ta druhá. Ta dívka rozhodně nemá tolik zkušeností."

Tak to vybuchlo, pomyslel si Patterson.

"Já vás plně chápu, paní Morely-Johnsonová. Mám slečně Oldhillové říct, aby se poohlédla po něčem jiném?"

"To jsem neřekla!" Hlas o poznání zesílil a Patterson si rychle podržel sluchátko ještě dál od ucha. "Vůbec ne. Ta dívka mne zajímá. Zнала jsem jejího otce... byl to vynikající hudebník. Škoda, že ona toho o něm ví tak málo. Řekla mi, že prožil zklamání, když nemohl mít syna. Řekla mi, že ji přezíral... Muži jsou někdy tak hloupí. Ráda bych jí toho o jejím otci řekla víc. Vy jste příliš mladý, než abyste to pamatoval. Často jsem hrála, když on v orchestru vystupoval jako sólista."

Patterson se pomalu uklidňoval.

"Jsem si jistý, že by vám byla neskonale vděčná, paní Morely-Johnsonová."

"Vděčnost mne nezajímá. Myslím, že dcera by toho měla co nejvíc vědět o svém otci. Rozhodla jsem se, že ji vezmu na zkušební dobu."

Patterson si třel bradu a uvědomil si, že se mírně potí.

"A co bude s paní Flemingovou? Mám jí říct, že zůstává v záloze?"

"Rozhodně ne. Řekněte jí, že už jsem někoho přijala. Tu dívku si vezmu na tři měsíce. Už jsem jí to řekla. Jestli to pak budu chtít změnit, poradím se s vámi."

Patterson se dlouze, pomalu nadechl a pak řekl: "Myslím, že je to velmi moudré rozhodnutí. Tříměsíční zkušební doba vám ukáže, jestli ona je přesně to, co potřebujete."

"Ano... také si to myslím. A mnohokrát vám, Chnsi, děkuju za vaši pomoc. Jistě vám to zabralo spoustu vašeho času. "Bylo to potěšení." Patterson vložil do svého hlasu co nejvíc šarmu. "Potřeboval bych vaše podpisy na několik převodu. Mohl bych se stavit zítra kolem jedenácté?"

"Samozřejmě," Následovalo holčičí zahihňání, které Pattersonovi připadalo příšerné. O její účet se staral už čtyři roky a zbožňování ze strany té staré dámy snášel s odporem. Dobrá, říkal si často, je stará, trochu praštěná, osamělá a dívá se na mne, asi jako se někteří starouškové dívají na filmové hvězdy. Je neškodná, ale ať se proboha nechová jako nezbedná holčička!

"Výborně, paní Morely-Johnsonová. Kdy u vás nastoupí slečna Oldhillová?"

"Právě se sem stěhuje."

Patterson se zamračil. To nebyla dobrá zpráva. Jakmile bude Sheila u té staré dámy, bude k ní přístup - to jest důvěrný přístup - obtížnější.

"Přejete si, abych jí platil jednou týdně, nebo jednou měsíčně?" zeptal se.

"Ta dívka je úplně bez peněz. Její otec jí nenechal vůbec nic. Řekla mi, že všechny peníze věnoval domovu pro přestálé hudebníky. To mne překvapilo... ale hudebníci dokáží být tak výstřední. Přiznám se... i já sama jsem někdy výstřední." Znovu to holčičí zachichotání, které u Pattersona vyvolalo skřípání zubů. "Rozhodla jsem se, že ji budu platit sama. Dala jsem jí nějaké peníze, aby si koupila oblečení. Zatím se obléká dost nuzně. Víte, jak snobští jsou lidé v tomhle hotelu. Teď si šla koupit nějaké ty šaty. Nebudu vás zatěžovat jejími záležitostmi, Chrisi. I bez toho máte dost starostí."

Patterson poslouchal a oči se mu zúžily. Sheila to stihla pěkně rychle, pomyslel si. Zničehonic už teď nebyla pod jeho kontrolou. Byl si jistý, že právě ona starou paní přemluvila, aby přijala takové opatření. Uplynulé čtyři roky vždy vyplácel plat společnici staré paní on sám.

"To by vůbec nebyl problém." Musel se donutit, aby jeho hlas měl vlídný tón. "V každém případě se těším, že vás uvidím zítra dopoledne, paní Morely-Johnsonová. Přejete si, abych vám něco přinesl?"

"Teď jste mi připomněl, že jsem vás chtěla o něco požádat." Nastala delší pauza, pak pokračovala: "Přinesl byste mi, prosím, pět tisíc dolarů v hotovosti?"

Patterson sotva věřil svým uším. Předklonil se, opřel se lokty o psací stůl a pevně sevřel sluchátko.

"Řekla jste pět tisíc, paní Morely-Johnsonová?"

"Ano, buďte tak laskavý. Myslím, že bych zde měla mít trochu víc hotovosti. Už mne nebaví platit vždycky jen šekem."

"S potěšením vám je přinesu."

Poslouchal pak další žvanění paní Morely-Johnsonové, a když konečně zavěsila, zamyšleně se díval na svůj poznámkový blok.

Nový vývoj se mu vůbec nelíbil. Cítil, že byl náhle a nečekaně připraven o část své moci. Dokázala snad Sheila nějak chytře přesvědčit starou paní, aby dostávala svůj plat přímo od ní a ne prostřednictvím banky? Třeba si to jen namlouvá a ta stará paní si to mohla vymyslet sama. Teď si šla koupit nějaké ty šaty. Byl to skutečně nápad staré dámy, nebo ji o to požádala Sheila? Přemýšlel a tiskl si ukazováček k důlku brady. A teď ho ta stará paní žádá o pět tisíc dolarů v hotovosti! Také to u něho vyvolalo nepříjemný pocit. Nikdy předtím nepotřebovala žádnou hotovost. Když si probíral minulost, uvědomil si, že ji měl po uplynulých čtyři roky zcela pod kontrolou. Platil její daně, investoval její peníze, platil za každou drobnost, kterou si koupila. Platil její hotelové účty, mzdu jejího šoféra, opravy auta, její dary dobročinným institucím a až do dneška jeho rukama procházel také plat a další výdaje její společnosti.

Rozhodla jsem se, že jí budu platit sama. Nebudu vás zatěžovat jejími záležitostmi.

Ta náhlá změna se mu nelíbila. Uvažoval, jestli ta stará paní do toho byla vmanipulovaná.

Přemýšlel a zapálil si cigaretu. V duchu viděl tu klidnou, bezvýraznou tvář, ty kouřově modré oči, ty pevné rty. Pak jako by slyšel její tichý hlas, když řekla: Zásadně splácím své dluhy. Trochu se uklidnil. Řekl si, že si představuje něco neexistujícího. Ta stará paní je trochu výstřední. Co na tom záleží, jestli bude ona sama vyplácet Sheilin plat? Proč by se tím měl trápit? Rozhodující bylo, že Sheila dříve či později splatí svůj dluh.

Věra vyklonila hlavu v jeho dveřích.

"Je tu paní Lessingová."

Patterson zamáčkl cigaretu.

Pošlete ji dál Věro," řekl, s nemalým úsilím se přestal zabývat svým momentálním problémem a vzal si poznámkový blok a zlatou propisku.

Jack Bromhead byl už pět let řidičem paní Morely-Johnsonové. I když z něho měla paní Morely-Johnsonová jakousi posvátnou hrůzu, přece jen byla hrdá na to, že má za šoféra takového muže. Bromheadovi bylo pětapadesát, byl vysoký, štíhlý, důstojného zevnějšku a jeho husté vlasy měly barvu leštěného stříbra. Kdysi, když byla paní Morely-Johnsonová v Anglii a navštívila Canterbury, viděla po hlavní třídě kráčet nějakého biskupa. Jeho vldný výraz, jeho důstojnost, jeho sněhobílé vlasy - to všechno na ni udělalo silný dojem. Stejný dojem pak měla, když se Bromhead přišel prostřednictvím nějaké agentury ucházet o místo uvolněné úmrtím jejího dřívějšího šoféra, který rozhodně nebyl důstojný, ale naopak familiární, a který si myslel, že cadillac je jediný slušný vůz na celém světě.

Bromhead měl ta nejlepší doporučení. Původem byl Brit a teprve nedlouho předtím přijel do Ameriky. Řekl jí, že byl řidičem vévody ze Sussexu. Jeho klidné, důstojné způsoby, doporučení od vévody a jeho celkový zjev způsobily, že paní Morely-Johnsonová nedokázala odolat.

Svým klidným, nádherně modulovaným hlasem jí sdělil, že je zvyklý řídit pouze rolls-royce. Pokud by paní Morely-Johnsonová preferovala cadillac - a teď udělal výmluvnou pauzu, přičemž zvedl své stříbřité Šedé obočí - tak by se s politováním musel poohlédnout jinde.

Při pohledu na toho vysokého, majestátního muže si paní Morely-Johnsonová pomyslela, jak jí všichni její přátelé budou závidět, že pro ni pracuje taková osobnost. Nikdy předtím jí nenapadlo, aby si koupila rolls-royce. Všichni její přátelé měli buď cadillaky, nebo mercedesy. Teď se tou myšlenkou nadchla. Řekla mu, aby jí opatřil rolls. Důstojně sklonil hlavu a ona byla trochu zklamaná, že své uspokojení neprojevil okázaleji. Pak jí řekl, že by dal přednost tomu, aby jeho uniformy dodával londýnský salon Hawes & Curtis, což byl krejčovský dodavatel vévody z Edinburghu. Zastával názor, že americké krejčovské salony nemají styl, na jaký byl zvyklý. Mírně ohromená, ale v hloubi duše potěšená paní Mordy-Johnsonová mu řekla, aby neváhal a sjednal si všechny potřebné objednávky. I když jí pak přišel účet na sumu přesahující tisíc dolarů, zaplatila a nehnula přitom brvou. Sama se ujišťovala, že tak důstojný a hezký muž se musí patřičně oblékat.

Avšak teprve když před vchodem hotelu Plaza Beach zastavil blyštící se rolls-royce švestkové barvy s Bromheadem v dokonalé šedé uniformě s černým lemováním a kokardou na prolamované čepici se štítkem, uvědomila si, že za své peníze dostala skutečnou hodnotu. Hotelový vrátný, který už viděl všechno možné a kterého snad už nic nemohlo překvapit, valil překvapeně oči, a to samo o sobě znamenalo pro paní Morely-Johnsonovou velké zadostiučinění.

Prvního prosince každého dalšího roku Bromhead zdvořile, avšak s ocelovým důrazem navrhl, že by ten rolls měla prodat a pořídit si nejnovější model. A paní Morely-Johnsonová radostně souhlasila.

Paní Morely-Johnsonová zaměstnala Bromheada o rok dříve, než Chris Patterson převzal její záležitosti, a to znamenalo pro Bromheada velké štěstí. Kdyby ho byl přijímal Patterson, rozhodně by si prověřil všechna jeho doporučení a byl by zjistil, že nikdo s titulem vévody ze Sussexu neexistuje a že dopisní papír se šlechtickou korunkou stejně jako doporučení sepsané krabatým písmem jsou padělky.

Jack Bromhead strávil deset ze svých pětapadesáti let ve vězení za padělatelství. Britská policie ho považovala za jednoho z nejlepších padělatelů v zemi. Dovedl padělat nejen jakýkoli podpis, ale byl také expertem v reprodukování dokumentů nebo i bankovek, protože byl prvotřídním rytcem.

Poté, kdy strávil ve vězení deset let díky udání neuspokojeného komplice, Bromhead dospěl k závěru, že padělatelství by pro něj napříště znamenalo silně riskantní kariéru. Vzhledem k svému věku pocítil potřebu poněkud klidnějšího, avšak neméně perspektivního života. Když ho propustili z vězení, rozhodl se, že odjede do Ameriky a pokusí se zhodnotit svůj přitažlivý zevnějšek. Byl zkušený řidič a usoudil, že se svým anglickým přízvukem, svým zjevem a důstojným vystupováním dokáže udělat náležitý dojem na nějakého bohatého Američana.

Na tichomořském pobřeží Spojených států přistál s peněžním obnosem, který mu zajistil živobytí na několik týdnů a

kteřý získal prodejem své zásoby ryteckých desek jednomu kolegovi, ochotnému podstoupit odpovídající riziko. Pak se obrátil na místní zprostředkovatelnou práce.

Věděl přesně, co chce: místo šoféra u starší bohaté ženy, a měl to štěstí, že právě toho dne požádala paní Morely-Johnsonová zprostředkovatelnou, aby jí našla nového šoféra.

Během let své kariéry mistra-padělatele si Bromhead přišel až na třicet tisíc liber šterlinků ročně, ale ten zlatý důl mu vydržel necelé tři roky, než ho dopadla policie. Během té doby si však zvykl na určitý luxus a těch deset mizerných let ve vězení s ním těžce otfřásl. Když ho propustili z vězení, řekl si, že k zajištění spokojeného stáří si musí najít nějaký bezpečný způsob obživy, při němž by mu nehrozil zásah policie. Věděl, že dalších deset let ve vězení by už asi nepřežil.

Jeho myšlení vykrystalizovalo asi takto: Dejte mi starou bohatou ženu, dejte mi čas a jestli si pak nedokážu zařídit pohodlnou existenci až do konce života, tak si už vůbec nic nezasloužím.

Naprosto přesně věděl, že by stačil jeden chybný krok a policie by začala vyšetřovat jeho minulost, čímž by se dostal do velkých potíží. Teď mu bylo pětadesát let a měl ještě čas. Jako řidič paní Morely-Johnsonové vedl pohodlný, snadný život. Obýval pěkný pokoj se sprchovým koutem a televizorem v menší budově, kde byli ubytováni šoféři bohatých hostů hotelu Plaza Beach. Tím, že byl řidičem jediného zdejšího rolls-royse, získal určitý reprezentativní status vůči ostatním řidičům, což mu lichotilo. Jeho plat obnášel sto dolarů týdně plus veškeré zaopatření. Paní Morely-Johnsonová neměla přemrštěné nároky. Každé dopoledne v jedenáct hodin jela nakupovat a Bromhead ji vezl, nosil její balíčky a vůbec se choval jako pečovatelka, což mu ale nevadilo. Jen zcela výjimečně stála o odpolední vyjížďku a večer už vůbec nevycházela. Nejraději hrála na piano, pořádala obědy nebo večeře na své terase a o to se staral hotelový personál. Také ráda seděla na sluníčku a poslouchala hudbu z gramofonových desek na své hi-fi sestavě.

Bromhead měl tedy spoustu času. Část toho času věnoval psaní dopisů filmovým hvězdám, spisovatelům a jiným celebritám s žádostmi o autogramy. Ti lidé jsou tak potěšeni tím, že je někdo žádá o jejich autogramy, že jich měl trvalý přisun, takže si udržoval v kondici svůj padělatelský rukopis a zdokonalil se v napodobování jejich podpisů do té míry, že by bez nejmenšího zaváhání dokázal podepsat se za ně na jakýkoli šek, pokud by vznikla taková potřeba. To by samozřejmě bylo velmi nebezpečné. Padělání těchto podpisů proto považoval za cvičení a nepočítal s jejich praktickým využitím.

Když přišel poprvé do hotelu Plaza Beach, nevěděl o paní Morely-Johnsonové vůbec nic až na to, že byla bohatá. Nevěděl sice jak moc bohatá, ale byl rozhodnutý to zjistit. Koupil si velmi rafinované odposlouchávací zařízení, jehož mikrofony umístil do salonu paní Morely-Johnsonové, na terasu a do její ložnice. Mikrofony byly jen nepatrně větší než hroznová zrnka a přitom dost výkonné, aby zajistily spolehlivý záznam na magnetofonu v Bromheadově pokoji na protější straně hotelového nádvoří.

Vycházel z toho, že v tomto případě jde o dlouhodobou operaci, a proto byl trpělivý. Během prvního roku nezískal žádné hodnotné informace, snad až na to, že se dozvěděl, že paní Morely-Johnsonová má zálibu v mužích mnohem, mnohem mladších, než je ona. Teprve když se na scéně objevil Chris Patterson, začaly na magnetofonový záznam pronikat informace, jaké Bromhead potřeboval.

Seděl ve svém pohodlném pokoji, poslouchal hlas Pattersona, který se tehdy poprvé dostavil do toho přístřešního apartmá, a konečně si poslechl detaily o finančních záležitostech paní Morely-Johnsonové. Na koleně měl poznámkový blok a rychle si dělal poznámky. Dozvěděl se, že kromě šperků, rollsu, kožešin, obrazů a investic v nemovitostech obnáší její majetek asi pět milionů dolarů. Když si pak po skončení toho rozhovoru Bromhead probíral své poznámky, uvědomil si, že stačí vynést tu správnou kartu a najde své Eldorado.

Uplynul další rok. Obvyklá rutina se neměnila, ale to Bromheadovi vyhovovalo. Pomalu, ale jistě zvyšoval svůj vliv na starou dámu. Všechno zvládal bez potíží. Na každý její vrtoch reagoval s klidnou, laskavou důstojností, která se jí velmi líbila. Bromhead se orientoval na budoucnost. Jak ale plynul jeden měsíc za druhým, začal si uvědomovat, že Patterson teď dělá na tu starou dámu větší dojem než on sám. Na to byl ale celkem připravený. Věděl už, že ji přitahují mladí a hezcí muži. Často si všiml jejich reakcí na mladé muže, kteří ji obsluhovali v luxusních obchodech, nebo když vysedávala na terase - předtím, než se v důsledku šedého zákalu stala poloslepou - a svým silným vojenským dalekohledem pozorovala mladé muže promenující se na pláži. Takže skutečnost, že Patterson, velmi hezký, mladý a bezvadně se oblékající muž, znamenal pro starou paní něco jako mohutná dávka hormonů, ho nepřekvapila.

Až pak jednou ráno řekla T3romheadovi, aby zajel do kanceláře jejího právního zástupce.

"Přivezete pana Weidmana sem ke mně, Bromheade," sdělila mu, "a až skončíme obchodní jednání, zase ho zavezete zpět do jeho kanceláře. Myslím, že se docela rád sveze v tom rollsu."

"Jistě, madam," pravil Bromhead.

Obchodní jednání...

Předtím, než zajel pro pana Weidmana, Bromhead nasadil na svůj magnetofon větší cívkou a nařídil časový spínač tak, aby nahrávání začalo v jedenáct hodin, kdy měl pan Weidman přijít.

Zatímco seděl v rollsu před hotelem a čekal, až právní zástupce zase vyjde ven, věděl, že magnetofon zaznamená každé slovo, které padne mezi paní Morely-Johnsonovou a panem Weidmanem. Zavezl ho pak do jeho kanceláře. Když se vrátil do svého pokoje, připravil si sendvič se šunkou, otevřel si malou plechovku piva a posadil se, aby vyslechl nahrávku.

Paní Morely-Johnsonová odkázala dva miliony dolarů Nadaci pro výzkum rakoviny. Dva miliony dolarů plus tisíc akrů stavebních pozemků nadaci pro pomoc hladovějícím oblastem světa Oxfam. Milion dolarů slepčům. Její obrazy se mají prodat a výtěžek (kolem dvou milionů dolarů) dostane UNICEF.

Pak následovaly další odkazy:

Christopheru Pattersonovi bude až do konce jeho života vyplácen obnos sto tisíc dolarů ročně za jeho neutuchající

laskavou a pozornou péčí. Jack Bromhead dostane rolls-royce a patnáct tisíc dolarů ročně. Její společnice a pomocnice slečna May Lawsonová dostane dvacet tisíc dolarů ročně.

Pak nastala na záznamu pauza, po níž se ozval hlas právního zástupce: "A co ten váš synovec Gerald Hammett? Odkážete mu také něco?"

"Geraldovi?" Hlas paní Morely-Johnsonové jako by vybuchl. "Rozhodně ne! To je strašný kluk! Ten ode mne nedostane vůbec nic!"

V záznamu toho bylo ještě mnohem víc, ale nic důležitého. Bromhead se pohodlně opřel a prohlížel si své poznámky.

Roční důchod patnáct tisíc dolarů plus rolls-royce, to nebylo přesně to, co čekal. To se musí ještě upravit... nějak to snad půjde. Zatím ale nevěděl jak.

Její synovec Gerald Hammett? Kdo to je? Bylo to poprvé, kdy se Bromhead dozvěděl, že paní Morely-Johnsonová má nějakého příbuzného.

Po chvíli přemýšlení vymazal pásku a pečlivě uložil své poznámky. Času je dost, řekl si. Ten synovec ho zajímal. Po něm by teď měl začít pátrat. Příbuzný může zhatit celou tu poslední vůli -poslední vůle bývají ošemetné a on si musí dávat pozor. Jediný chybný krok a objeví se policie. Ta představa ho vylekala.

Pak si vzpomněl na Sollyho Markse. Než ho pustili z vězení, dozvěděl se od muže, se kterým sdílel celu, že pokud někdy bude na tichomořském pobřeží Spojených států a bude něco potřebovat, ať se spojí se Sollym Marksem. Ten žije v Los Angeles, asi sto šedesát kilometrů od místa, kde teď působil Bromhead. Solly Marks byl mazaný advokát, majitel nemovitostí, lichvář a dokázal se dozvědět všechno, co zajímalo jeho klienty.

Bromhead chvíli uvažoval a dospěl k závěru, že bude potřebovat něčí pomoc, a podle doporučení, které dostal, se právě Solly Marks zdál být tím správným pomocníkem. Našel si číslo jeho telefonu a zavolał mu. Jakmile se Bromhead zmínil o muži, který s ním sdílel celu, a sdělil mu své jméno, projevil Solly Marks velký smysl pro spolupráci.

"Já k vám zajedu," prohlásil. "Do telefonu raději nic neříkejte. Určete si místo a já tam přijedu."

"Ubytujte se v hotelu Franklin," řekl Bromhead. "Přijdu tam za vámi zítra večer v šest hodin."

Když Bromhead uviděl Markse sedícího v hotelové hale, utrpěl menší šok. Ten člověk vypadal jako nafouklá ropucha - malý, obézní, s nadměrně širokými rameny, s tváří připomínající pingpongový míček, s chomáči načervenalých vlasů nalepených po stranách. Jeho rysy mizely pod vrstvou tuku. Jeho malé černé oči, vykukující z odulé tváře, připomínaly onyxové korálky, jiskřivé, živé, vychytralé a úskočné.

Přesto však Bromhead po pár minutách rozhovoru věděl, že to je člověk, jakého hledal.

"Nemusíte vědět proč," řekl, když začali jednat věcně. "Já potřebuju co nejúplnější informace o paní Morely-Johnsonové, která bydlí v hotelu Plaza Beach. Totéž chci mít o Christopheru Pattersonovi, zástupci ředitele Pacific Traders Bank. Když říkám co nejúplnější informace, tak to znamená všechny detaily o jeho osobě, zejména o jeho sexuálním životě. Pak chci všechny detaily o Gerald Hammettovi, synovci paní Morely-Johnsonové. Můžete mi to opatřit?"

Marks položil na Bromheadovu paži svou ruku, která vypadala jako hrouda špatně vypracovaného těsta.

"Můžu opatřit cokoli, ale za odpovídající cenu. Nepředpokládám, že byste to mohl zaplatit zrovna teď, ale mohl byste o sobě říct, že máte dobré perspektivy?"

Bromhead se upřeně podíval do drobných černých očí.

"Mám dobré perspektivy."

Marks dopil svou sklenici.

"Pak je to bez problémů. Ty informace vám seženu. Můžu se zeptat, jaké jsou ty vaše perspektivy?"

Bromhead uvolnil své přísné rysy do jakéhosi úsměvu.

"Já sbírám autogramy," oznámil. "Je to trochu dětinské, ale mám pro to dobré důvody." Vytáhl z kapsy notes a podal ho Marksovi. "Věnoval byste mi váš podpis?"

Marks na něj chvíli zíral, pak se jeho drobná ústa lehce roztáhla, asi jako když se nožem bodne do těsta, a sešpulila se do čehosi, co by někdo omylem mohl považovat za úsměv. Vzal notes, vyndal pero a načmáral svůj podpis - byla to beztvářá změř klikyháků.

Bromhead pak po několika minut studoval jeho podpis.

"To nebude lehké," podotkl tlumeně, pak obrátil v notesu list na nejbližší nepopsanou stránku, půjčil si Marksovo pero a napodobil jeho podpis. Oba listy pak vytrhl z notesu, zamíchal je a dal je Marksovi.

"Který z nich je váš vlastní?" zeptal se.

Marks se podíval na dva nerozeznatelné podpisy, roztrhal oba listy na malé kousky a přikývl.

"Vynikající," prohlásil. "Tak dobře, příteli, máte u mne neomezený úvěr."

"To jsem rád," řekl Bromhead. "Kolik mě to bude stát?"

"Za pátrání deset tisíc dolarů."

Bromhead zavrtěl hlavou.

"Ne... pět tisíc. To má hodnotu jen pět tisíc."

Marks se naklonil dopředu. Ted' vypadal jako překrmený sup.

"Paní Morely-Johnsonová má hodnotu pět milionů dolarů. Nesnažte se to nějak uspěchat, příteli... Deset tisíc, nebo se nedohodneme."

"Osm," navrhl Bromhead bez naděje na úspěch smlouvání.

Marks ze sebe vyrazil krátké, ječivé zachichtnutí.

"Řekl jsem deset. .. Budu s vámi ve spojení." Houpavě se zvedl a odkolébál se k výtahu.

Bromhead ho sledoval pátravým pohledem. Ten člověk mu plně vyhovoval.

Fascikl, který nakonec Marks dodal, byl přesně to, co Bromhead potřeboval.

Než mu ten fascikl odevzdal, Marks ho požádal o dlužní úpis na deset tisíc dolarů a Bromhead mu ho podepsal. Byl si jistý, že jeho plán bude úspěšný, a nepochyboval o tom, že dříve či později dokáže dluh Marksovi splatit. Dokonce ani těch dvacet pět procent, které Marks účtoval jako úroky, ho ani na okamžik neodradilo, a tak hned podepsal.

"Pokud pro vás mohu udělat ještě něco jiného," řekl Marks, když pečlivě ukládal dlužní úpis do své náprsní tašky, "tak víte, jak se se mnou spojit. Bude to pro mne potěšení."

Taková úroková sazba, pomyslel si Bromhead, je zatraceně velké potěšení, ale on sám koneckonců dostal, co chtěl, a už dávno se poučil, že když chcete něco hodně důležitého, tak za to musíte zaplatit.

Posadil se, aby si prohlédl fascikl, přičemž začal informacemi o Gerald Hammettovi, kterého považoval za rizikový faktor vzhledem k tomu, že byl zřejmě jediný, kdo by mohl podat zmateční stížnost proti poslední vůli paní Morely-Johnsonové.

Dozvěděl se, že Gerald byl jediným dítětem Lawsona Hammetta, bratra paní Morely-Johnsonové, pozoruhodně úspěšného důlního inženýra, který přišel o život při důlním neštěstí před osmi lety. Jeho žena předtím utekla s Hammettovým nejlepším přítelem a on dosáhl rozvodu s tím, že mu soud svěřil péči o syna Geralda. Otec a syn spolu ale nevycházeli dobře. Lawson Hammett zjistil, že nedokáže vytvořit vhodný kontakt s chlapcem, který byl líný, špinavý a měl zákeřnou povahu. Když Gerald ukončil školu, nevrátil se domů a prostě zmizel. Otec, který vlastně pocítil úlevu, se pak nesnažil po něm pátrat.

V den svých jednadvacátých narozenin Gerald, který se mezitím poučil, že o co si neřeknete, tak to nedostanete, navštívil v hotelu Plaza Beach svou tetu paní Morely-Johnsonovou a velmi srozumitelně jí připomněl, že je její synovec a co by tak pro něj mohla udělat?

Kdyby se starou paní jednal taktně a zdvořile, byla by mu ochotná nějak pomoci, on ale nerad ztrácel čas s bohatými starými ženami a o finanční pomoc požádal takovým způsobem, že to jeho tetu šokovalo.

Marksův čmuchal mluvil s očitedm svědkem toho setkání. Vrátný hotelu Plaza Beach si celý ten incident pamatoval, i když už uplynulo pět let, a byl ochoten ho podrobně popsat za diskreci ve výši deset dolarů. Gerald tehdy přišel do hotelu špinavý, ošumělý a neoholený právě v okamžiku, kdy paní Morely-Johnsonová odcházela na svůj dopolední nákup. Gerald si předtím vykouril marjánku, aby se povzbudil, a v důsledku toho měl odpudivou a vzdorovitou náladu. Zastavil svou tetu v hotelové hale a hlasitě jí vyložil, co od ní očekává. Stará dáma poslouchala toho ušmudlaného kluka a sotva věřila svým ušim. Uvědomila si, že to všechno slyší i její takzvaní přátelé a že ohromeně zírají. Cítila se bezmocná, začala zoufale mávat rukama a dívala se na vrátného, který si Geraldova příchodu nevšímal.

Vrátný, který si připomněl její četné laskavé dary, popadl Geralda a s nasazením značného násilí ho vyhodil z hotelu; předtím však Gerald stačil zaječet: "Tak fajn, ty pitomá stará krávo... když mi nechceš pomoci, tak si trhni nohou!"

Byla to scéna, ze které se paní Morely-Johnsonová musela nějakou dobu vzpamatovávat. Kdyby za ní nestálo těch jejích pět milionů dolarů, byl by ji ředitel tohoto luxusního místa požádal, aby hotel opustila.

Podle dalších údajů fasciklu pak Gerald odjel do Los Angeles. Připojil se ke skupině hippíů a následující tři roky strávil v nuzotě, těžce si zajišťoval živobytí, až se nakonec rozhodl, že bude prodávat drogy. Toto podnikání však trvalo jen dva měsíce, než ho dopadlo protinarkotické oddělení. Jeho otec byl už mrtvý, a tak se mohl obrátit jen na paní Morely-Johnsonovou. Navštívil ji detektiv a zeptal se jí, zda je ochotná svému synovci nějak pomoci. Ten detektiv byl náhodou hezký černoch. Paní Morely-Johnsonová se narodila a vyrostla v Georgii a nesnášela pohled na černou kůži. Nehledě k tomu, že si ošklivila svého synovce, který málem zkazil její způsob života v hotelu Plaza Beach, znamenal pro ni rozhovor s černým detektivem nechtuně vyvrcholení. Mávnutím ruky ho poslala pryč.

Gerald pak strávil dva roky za mřížemi. Během té doby hodně přemýšlel a nakonec došel k závěru, že už od dětství snášel jen samé ústrky, že svět mu zůstal hodně dlužen a že paní Morely-Johnsonovou je třeba nějak donutit, aby mu za to pořádně zaplatila. To byl samozřejmě jen úsudek Marksova čmuchala, ale Bromhead se s tím celkem ztotožnil. Být na Geraldově místě, pocíťoval by to zrovna tak. Když Geralda propustili, odjel do New Yorku a zase se připojil k hippíům, ale tentokrát nechal drogy stranou. Věděl, že figuruje v policejních záznamech a kdyby se vyskytl důvod k jeho zatčení, tak by šel sedět na pěkně dlouho.

V této době, kdy žil v určitém vakuu, se seznámil s Vedou Raysonovou. Byla mladá, hezká a ke všemu ochotná, a co bylo nejdůležitější, měla pravidelný slušný příjem od svého otce, který byl rád, že ji nemusí mít ve svém domě. Gerald se s ní spráhl, ona ho nechala bydlet ve svém dvoupokojovém bytě, platila jeho účty a vůbec mu zajistila pohodlný život. Ty čtyři měsíce, které s ní prožil, u Geralda vyvolaly značnou změkčilost. Takový způsob života se mu začal líbit. Z postele nemusel vylézat před jedenáctou dopoledne. Měl zajištěnou stravu. Když potřeboval něco z oblečení, stačilo požádat. A navíc, Veda byla ta nejlepší buchtá, s jakou se kdy pomíloval. Tak co bys, člověče, mohl chtít lepšího? ptal se sám sebe.

Až jednoho rána, když se Gerald probudil a položil Vedu na záda, slyšel, jak ze sebe vydala tiché, potlačované zasténání, které ho vystrašilo. Následovalo horečné telefonování, shánění sanitky, dva sanitáci s alkoholicky odolnými tvářemi ji pak nesli ve spacím pytlí po úzkých točitých schodech, zatímco Gerald, třesoucí se a ve stavu paniky, je následoval a dával jim nesmyslné rady.

Sestra v nemocnici mu sdělila, že je to beznadějně. Marksův čmuchal neztrácel čas zjišťováním detailů, ale Veda podle všeho zápasila už skoro rok s rakovinou. Čmuchal se ale v kanceláři příjmu dozvěděl zajímavý drb. Sestra, která Geraldovi poskytla informaci, byla Sheila Oldhilllová a recepční na příjmu pacientů prohlásil, že taková ženská by vůbec neměla pracovat jako zdravotní sestra.

"Je to děvka," řekl recepční. "Já o ní vím všechno. Ukažte jí nějakého chlapa a ona si okamžitě lehne."

Čmuchal si povzdychl. Pokud to byla pravda, tak Sheila Oldhilllová byla přesně jeho ideál, ale recepčnímu se o tom nezmínil.

Veda zemřela osmatřicet hodin po nástupu do nemocnice. Geraldovi to opět sdělila sestra Oldhilllová a on to

pocíval jako bolestnou ztrátu. Kdo teď bude platit za jeho bydlení, krmit ho, kupovat mu oblečení?

"Pozoroval jsem je," sdělil recepční čmuchalovi. "Bylo to něco strašného. Ta na něj koukala tak lačně... jinak se to ani nedá vyjádřit. Jak se mohla takhle dívat na špinavého, vlasatého kluka?"

Marksův čmuchal byl obtloustlý muž středního věku, který toho už hodně viděl a hodně slyšel. To, co mu řekl recepční, byla voda na jeho mlýn.

Pak pokračoval v pátrání a zjistil, že Sheila Oldhilllová a Gerald spolu žijí v jednom dvoupokojovém bytě. Sheila stále pracovala v nemocnici a zajišťovala peníze na živobytí. Gerald trávil dny tím, že poslouchal popovou hudbu, chodil do kina a čekal, až se Sheila vrátí. V době sepsání té zprávy byli stále ještě v New Yorku - ona pracovala v nemocnici, on žil na její útraty.

To všechno Bromheada velmi zajímalo. Než se však rozhodl, zatelefonoval Marksovi a požádal ho o další detaily o Sheile Oldhilllové. Tím se všechno protáhlo o další dva týdny a Bromheada to stálo další dlužní úpis na dva tisíce dolarů; když si však zprávu přečetl, uznal, že to za ty peníze stálo.

Dozvěděl se, že Sheilin otec byl prvním houslistou Newyorské filharmonie, a ve složce o paní Morely-Johnsonové našel, že bývala koncertní pianistkou a že také hrála s Newyorskou filharmonií. Její umělecké jméno bylo Alice Lessonová.

Teprve když si prostudoval složku o Chrisi Pattersonovi a dozvěděl se o jeho bohatém sexuálním životě včetně mnoha záležitostí, které si zařizoval mimo město, a o opatrnosti, s jakou chtěl předejít různým klepům, začal Bromhead zdokonalovat svůj plán, který mu měl pro budoucnost zajistit blahobyt.

Po další úvaze se rozhodl, že se musí setkat s Geraldem a Sheilou Oldhilllovou. Bylo to dost naléhavé, protože paní Morely-Johnsonová byla dočasně bez společnosti. Stará dáma čekala na vyjádření lékařů. Její společnosti, která u ní byla už deset let, byla právě v nemocnici. Paní Morely-Johnsonová neměla ráda změny a byla ochotná čekat, až se její společnosti zotaví, než aby za ni hledala náhradu. Bromhead si však byl jistý, že se společnosti neuzdraví a že on sám proto musí jednat rychle.

Na dopisním papíru hotelu Plaza Beach napsal Geraldovi, že přijede do New Yorku v jisté naléhavé záležitosti a byl by rád, kdyby ho Gerald mohl čekat na Kennedyho letišti. Pak požádal paní Morely-Johnsonovou o volno na víkend s odůvodněním, že jeho bratr (neexistující) přijíždí do New Yorku, a paní Morely-Johnsonová nejenže byla ráda, že on se shledá se svým bratrem, ale navíc zaplatila jeho zpáteční letenku.

Než odjel do New Yorku, spojil se se Sollym Marksem a řekl mu že nutně potřebuje tisíc dolarů. Marks mu ty peníze bez zaváhání poslal a uvědomil si, že Bromhead teď připravuje něco většího. Marks, stejně jako Bromhead, neustále myslel na paní Morely-Johnsonovou a jejích pět milionů dolarů. Marks nechtěl znát detaily. Věděl, že Bromhead je seriózní. Marks se do hry zapojí, až Bromhead uskuteční svůj plán; ne však dřív. Policie na něj nemůže, pokud bude jednat jen jako věřitel, a u toho chtěl Marks zůstat.

Gerald Hammett Bromheada trochu zklamal. Díval se na to ale filozoficky a věděl, že dobrý řemeslník může v případě nutnosti pracovat i s méně kvalitními nástroji. Jakmile mu řekl, že je šoférem paní Morely-Johnsonové, tak Gerald, který ho zpočátku přijímal s určitým podezřením, jako by náhle ožil. Bromhead mu vyložil část svého plánu, detaily ale vynechal. Pak se ho zeptal, jestli se dá počítat s účastí Sheily Oldhilllové a jestli je na ni spolehnutí.

Gerald řekl, že ano.

Bromhead se zeptal, zda by se s ní mohl setkat. Když pak jeli do toho dvoupokojového bytu Geraldovým volkswagenem, který mu koupila Sheila, Bromhead uvažoval o různých možnostech. Jestli ta ženská je erotomanka, jak ji vyličil recepční v nemocnici, pak je to přesně žena, jakou potřebuje. Když pozoroval Geralda při řízení vozu, Bromhead usoudil, že tenhle nezralý mladík by si nezačal nic s ženou, která by nebyla silně sexuálně založená. Ta žena je navíc starší než on, takže to nutně bude v pořádku.

Sheila udělala na Bromheada okamžitě silný dojem. I když si už teď, ve svém věku, nedělal problémy se ženami, okamžitě si uvědomil její smyslnost, její klid a její schopnosti. S touhle ženskou, řekl si, se nemůže splést.

Když vyložil svůj plán, varoval je, že dokud společnosti paní Morely-Johnsonové buď nezemře, nebo nebude zdravotně nezpůsobilá vrátit se ke svým povinnostem, plán nemůže začít. Trochu mu dělal starosti Gerald, který zůstal sedět opodál, poslouchal a mračil se. Kdykoli se pokusil promluvit, Sheila zvedla ruku a umlčela ho, on jen zamumlal nějaké sprosté slovo a mlčel.

Bromhead se upřeně podíval na Sheilu.

"Co tomu říkáte?"

"Za pokus to stojí," odvětila klidně.

"Je to hazardní hra," varoval Bromhead. "Možná to nevyjde. Chci, abyste oba o tom uvažovali jako o dlouhodobé operaci, ale její výnos bude velký."

Gerald seděl na opačném konci pokoje a kousal si nehet palce.

"Čemu proboha říkáte dlouhodobá operace?"

Bromhead se k němu obrátil.

"Budeme muset čekat, až ta stará dáma zemře." Odmlčel se a pak dodal: "Nikdo ale nežije věčně."

Kapitola třetí

Gerald Hammett seděl ve svém nuzném pokoji v hotelu Franklin, dveře pokoje nechal pootevřené a dychtivě očekával Sheilin návrat. Z hotelu odešla ve tři čtvrtě na jedenáct a on předpokládal, že se vrátí se zprávami o výsledku pohovoru nejpozději v půl jedné. V jednu hodinu sešel dolů do baru, kde si koupil sendvič a sklenici piva. Ze své barové stoličky mohl sledovat dění u vchodu hotelu. Byl stále netrpělivější a dělal si starosti. V půl druhé se vrátil do svého pokoje a znovu čekal. Ručičky jeho hodinek se ploužily pomalu. Co se jí mohlo stát? Ona byla klíčovým prvkem celé operace a bez ní neměli naději, že přijdou k penězům. Nesrazilo ji auto? Vztekla a zklamaně si uvědomoval, že i když

je jeho postavení v tom plánu životně důležité, připadla mu jen velmi malá role.

Sheila a Bromhead, ti se zatraceně dobře vyznají, pomyslel si rozzlobeně. Zdálo se mu, že s ním zacházejí jako filmové hvězdy s nějakým statistou, a to ho dopalovalo.

Asi ve čtyři hodiny, když už ho to čekání pořádně štvalo, konečně Sheilu uviděl, jak se objevila na konci chodby s třemi krabicemi a několika balíčky, z čehož usoudil, že byla někde nakupovat.

Čekal, až otevře dveře svého pokoje, pak vyšel na chodbu, rozhlédl se vpravo i vlevo, aby se ujistil, že tam není nikdo, kdo by ho mohl vidět, a vešel do jejího pokoje.

"Co se proboha stalo?" zeptal se, když za sebou zavřel dveře.

"Víš, že sem nemáš chodit, Gerry," řekla, když odložila krabice na postel. "Je to velké riziko."

Gerald utrousil sprosté slovo.

"Co se vlastně stalo?"

"Je to v pořádku. Vzala mě na tříměsíční zkušební dobu." Přešla k zrcadlu znečištěnému mouchami a začala si upravovat vlasy, které si předtím hladce sčesala, aby vypadala starší a přísnější.

"Co je tohle všechno?" zajímal se Gerald a mávl rukou směrem ke krabicím na posteli.

"Jen nějaké šaty." Její hlas zněl lhostejně. "Tvoje teta chce, abych se lépe oblékala."

"Dala ti nějaké peníze?"

"Samozřejmě."

Díval se na krabice.

"Kolik ti bude platit?"

"Sto čtyřicet týdně."

"Tolik?" Gerald si hvízdal. "To nevypadá na nějakou lakotu. Ta stará kráva se musí topit v penězích."

"To přece víme."

Její chladný tón ho zarazil a tázavě se na ni podíval.

"A co Patterson?"

"Podařilo se mi ho přesvědčit."

"Co to u všech čertů znamená?"

"Neměj péči. Musím balit. Ona chce, abych tam byla do šesti hodin. Už nemám moc času."

"Chceš tím říct, že od nynějška tam budeš bydlet s ní?"

"Ano... ona tam teď nikoho nemá."

Gerald se nespokojeně zavrtěl.

"A co bude se mnou?"

Prošla kolem něho, vyndala ze skříně kufr, položila ho na postel a otevřela.

Chytil ji za ruku a trhnutím ji otočil, aby jí viděl do tváře.

"Slyšelasi? Co bude se mnou?"

Podívala se na něj svými klidnými kouřově modrými očima a ten její důstojný klid ho rozzlobil a současně vylekal.

"Ty jsi přece souhlasil s naší dohodou," připomněla a vytrhla mu svou ruku. "Dávej pozor... uděláš mi modřinu."

"To ti toho udělám mnohem víc!" odsekl Gerald, strčil jí svou nohu pod koleno, podrazil ji a povalil ji na krabice, rozházené na posteli.

Když na ni dopadl a sahal rukou na dolní okraj její sukně, prudce ho udeřila do obličeje. Vyhrkly mu slzy a cítil, že mu z nosu teče krev. Síla toho úderu ho ohromila, uvědomil si, že unikla ze sevření pod jeho tělem, a ucítil, že mu do ruky vtiskla papírový kapesníček. Posadil se, přidržoval si kapesníček u nosu a vztekale se na ni díval.

"Ty děvko!"

"Ovládej se," řekla stroze. "Vypadni z postele... krvácíš."

Zoufale se roztřásl a zvedl se.

"Já vím, o co ti jde ty děvko," zamumlal a otíral si nos. "Ty teď máš políčeno na toho parchanta z banky. Já už pro tebe nic neznamenám."

"Nech těch řečí," okřikla ho. Pod dojmem toho klidného, pevného hlasu si připadal jako cvičená opice, která slepě poslouchá příkazy. Seděl na rozvrzané židli a ona zatím odešla do koupelny a hned se vrátila s namočenou houbou. Zkušenými a lhostejnými rukama mu otřela krev u nosu a na ústech. Pak šla znovu do koupelny, vyprala a vyždímala houbu a on tam seděl jako dítě po výprasku.

"Gerry..." Stála ve dveřích koupelny a dívala se na něj. "Já nemám moc času, ale musíme si promluvit. Tohle je velká akce. Musíš to pochopit. Bromhead ví přesně, co má dělat. Já vím přesně, co mám dělat já. Můžeme být bohatí až nadosmrti, a to je přesně to, o co mi jde. Musíš se přestat chovat jako debilní dítě. Ptáš se, co s tebou bude. Ty v tom plánu hraješ důležitou roli, ale ta spočívá hlavně v čekání. Jestli si sám nedovedeš představit, co s tebou bude, tak já ti můžu dát pár tipů."

Gerald si třel nos zakrvaveným kapesníčkem.

"Tak jaký jsou ty tvoje zatracené tipy?"

"Budu ti dávat sedmdesát dolarů týdně - to je polovina mého platu," řekla Sheila. "Z hotelu se musíš vystěhovat - je to tu příliš drahé. Musíš si najít nějaký levný pokoj. Se sedmdesáti dolary týdně se dá slušně vyjít. Navíc si můžeš najít nějakou práci."

Gerald upustil kapesník na podlahu. Odfrkl si, třel si hřbetem ruky nos a pak se znechuceně podíval, jestli má na ruce krev.

"Práci? Co to tady blekotáš? Co bych asi tak sakra mohl dělat?"

Prohlížela si ho.

"Dobře... zapomeň na to. Musíš tedy vyjít se sedmdesáti dolary týdně - spousta lidí to tak dělá."

"A ty si to mezitím budeš rozdávat s tím parchantem z banky?"

"Gerry... teď mě, prosím tě, nech v klidu. Musím se sbalit. Tohle je začátek operace, která může od základů změnit náš život. Snaž se chovat jako rozumný dospělý člověk."

Nechápavě si ji prohlížel.

"A co když já o ty prachy nestojím?" namítl. "S prachama můžou přijít potíže. A teď si vlez do postele, holka. Moc tě potřebuju."

Zachovala si svůj klidný výraz, ale v kouřově modrých očích jako by něco ožilo.

"Vypadni!" V jejím hlase se najednou objevil důraz, který Geralda vystrašil. "Já musím balit!"

Neochotně se zvedl.

"Jak si mám najít ten pokoj?" V jeho hlase se teď ozvalo zafňukání. "Ty se máš, ty budeš mít luxusní život s tou starou krávou a povražením s tím šmejdem bankéřem... ale jak si já mám najít nějaký pokoj?"

"Geralde! Jdi už konečně pryč!" Rozhlédla se, zvedla kabelku, otevřela ji a pohodila na postel nějaké peníze. "Tady máš - sedmdesát dolarů! Nejbližší další dostaneš ode dneška za týden!"

Podíval se na bankovky povalující se na posteli, chvíli váhal, pak je sebral a strčil si je do zadní kapsy kalhot.

"Potíž s tebou je v tom, že pořád myslíš jen na peníze," poznamenal.

"To si skutečně myslíš? Peníze potřebuješ na živobytí. S tebou je zase potíž, že na peníze vůbec nemyslíš - spoléháš se, že si tě budu vydržovat."

"Byli jsme šťastní tak, jak to bylo dosud," řekl a vykročil ke dveřím. "Nesnáším tu zatracenou levotu, do který ses teď zapletla."

"Pošli mi svoji novou adresu do hotelu Plaza Beach," odušila a ani se na něj nepodívala. "Zavolám ti."

Stál u dveří, tvářil se nerozhodně, a pak ji vyzval: "Tak pojď, holka, než odejdu ... sundej si kalhotky."

Klidně a nezáživně na něho pohlédla.

"Gerry, prosím tě, jdi už ... potřebuju se sbalit."

Chlad jejího hlasu a lhostejnost v jejích kouřově modrých očích mu naznačily, že by ji skutečně mohl ztratit. Náhle pocítil obavy a nejistotu. Věděl, že při téhle její náladě by bylo zbytečné snažit se ji přesvědčit, a proto vyšel ven a praskl dveřmi.

Poslouchala, jak se jeho kroky vzdalují po chodbě. Když uslyšela bouchnutí jeho dveří, posadila se na okraj postele mezi krabice s oblečením, které si koupila, a přitiskla si ruce k očím.

Příští dopoledne kolem jedenácté zaparkoval Patterson svůj wildcat před hotelem Plaza Beach. Vyšel nahoru po nádherných mramorových schodech, které vedly do hotelové haly.

Vrátný ho uctivě pozdravil. Byl to mohutný červenolící muž, který se přizpůsobil vrtochům těch bohatých starých příšer - za takové je totiž považoval - které bydlely v hotelu.

"Dobrý den, pane Pattersoně."

"Ahoj, Tome." Patterson se zastavil. Byl přesvědčený, že je dobré chovat se přátelsky k níže postaveným osobám. Nic ho to nestojí a obvykle se to vyplácí. "Jak se daří vaší ženě?"

Vrátný se ušklíbl.

"Stejně jako mně, pane Pattersoně... prostě nemládneme."

"Jen to nepřehánějte. Když už mluvíte o nemládnutí, tak znáte ten vtip o tom, jak..." a vyprávěl drsnou anekdotu, kterou si vyslechl od jednoho klienta těsně předtím, než odešel z banky. Vrátný vybuchl smíchem a Patterson vešel do haly. Na cestě k výtahům narazil na ředitele hotelu Hermana Laceyho. Lacey byl vysoký a hubený, na hlavě měl šířící se pleš a ve tváři lemované bílými licousy výraz jestřába, díky čemuž vypadal jako úspěšný senátor.

Oba muži si potřásli rukama.

"Jak se má paní Morely-Johnsonová?" zeptal se Patterson.

Lacey se osobně zajímal o všechny své klienty. Neurčitě zvedl svá elegantní ramena.

"Už je skoro slepá. Byl bych rád, kdybyste si s ní promluvil. Ty operace jsou dnes tak jednoduché. Jinak bych ale řekl, že je v pořádku. Zdá se, že je spokojená se svou novou společnicí. Já bych uvažoval o nějaké trochu starší ženě... ale paní Morely-Johnsonové to podle všeho vyhovuje." Znovu pokrčil rameny.

"Byl bych rád, kdybych ji mohl přesvědčit, aby se dala operovat," řekl Patterson a mínil to upřímně. "To je ale téma, které u ní nezabírá. Pokud jde o slečnu Oldhillovou, to já jsem starou paní přesvědčil, aby ji přijala. Obě jsou hudebnice a myslím, že pro starou paní to znamená uspokojení v oblasti jejího osobního zájmu."

"To jsem nevěděl. Ano... už chápu... hudebnice? To je velmi zajímavé."

Dveře výtahu se otevřely. Patterson si s Laceyem potřásl rukou a nechal se odvézt do dvacátého patra hotelu k přístřešnému apartmá.

Když výtah stoupal, opět pocítil, jak se mu při představě, že zase uvidí Sheilu, zrychlil oběh krve.

Byl zklamaný a dotčený tím, že se mu neozvala. Cítil, že mu zatelefonoje - to bylo to nejmenší, co mohla udělat - aby mu sdělila, že dostala to místo, které získala jen díky jeho vlivu. On se to dozvěděl od paní Morely-Johnsonové, ale Sheila - a teď na ni myslel s křestním jménem Sheila - si nepochybně mohla najít čas, aby mu to řekla sama a aby mu poděkovala.

Když vyšel z výtahu, prošel malým vestibulem a zmáčkl knoflík zvonku apartmá. Když tam stál a chvíli čekal, uvědomil si, že mu srdce tlučte rychleji a že mu zvlhly ruce.

Sheila otevřela dveře.

"Dobrý den, pane Pattersoně... Pojd'te prosím dál."

Chvilí zůstal stát a díval se na ni. Sotva poznával tu vysokou, přísně vyhlížející ženu s těmi brýlemi a vlasy, upravenými do ne-slušivého účesu. Měla na sobě bílou blůzku s vysokým límcem a černou sukni. Vypadala čistě, efektivně, bezpohlavně a vzdáleně.

Když ustoupila stranou, Patterson vešel do haly. Ta nečekaná proměna ho trochu zaskočila.

"To jste vy, Chrisi?" Chraptivě zaskřehotání se ozvalo z obývacího pokoje - dveře byly otevřené.

Sheila vykročila ke dveřím a na něho se ani nepodívala.

"Je tu pan Patterson," řekla a zůstala stát stranou, aby Pattersonovi uvolnila místo. Znovu se pokusil podívat se jí do očí, ale ona odešla do místnosti, která sloužila jako její kancelář, a jemu nezbývalo, než jít dál do obývacího pokoje.

Paní Morely-Johnsonová seděla na pohovce v tom velkém, elegantním pokoji s šesti okny obrácenými směrem k terase, na které byla spousta květin a z níž byl pohled na město a na Tichý oceán.

Paní Morely-Johnsonová v něčem připomínala ptáčka, měla jasné, živé modré oči a výrazně snědou pleť, zvrásnělou asi jako stará, opotřebovaná kůže. Nesnažila se zatajovat svůj věk. Mohla si dovolit ty nejdražší kosmetické úpravy obličeje, ale neměla o to zájem. Byla přesvědčená, že její osobnost je natolik působivá, že se nemusí starat o vrásky a o sešlou pokožku a že přesto zůstává stále atraktivní pro mladé muže. Ty však nepřitahovala její osobnost - byly to její peníze. Ve své domýšlivosti tomu ale nevěřila. Milovala diamanty a na svých krásných dlouhých prstech měla řadu blýskavých prstenů. Na tenkých, vrásčitých zápěstích nosila platinové a diamantové náramky. Šperky, které na sebe každé ráno navlékla a navěsila, měly často hodnotu přesahující tři sta tisíc dolarů. Šedý zákal na jejích očích se zhoršoval, stále však ještě viděla, i když tištěné i ručně psané texty se jí rozplývaly v jakési špatně zaostřeném mlze. To ji ale netrápilo. Ještě dokázala rozeznávat tváře lidí a díky silným brýlím si nemusela odpírat pohled na krásné mladé muže.

Když Patterson vešel do místnosti, naklonila se dopředu a zálibně na něj zírala. Pomyslela si, že je to skutečně ten nejatraktivnější muž ze všech, které kdy poznala. Jeho laskavost, jeho pěkné vzezření, jeho způsoby - to všechno pro ni znamenalo potěšení.

"Chrisi!" Natáhla k němu svou krásnou ruku s blýskavými diamanty. "Přišel jste mi přidělovat starosti?"

Uštěpačný tón jejího hlasu Pattersona nepotěšil. Zase měla jednu z těch svých nálad.

"Je to jen pár převodů," řekl a posadil se vedle ní poté, kdy svými rty přešel po hřbetu její ruky - věděl, že ji takové gesto těší, a kromě toho to pokládal za součást svého šarmu. "Nejdřív mi ale řekněte... jak se vám daří?"

"Mně?" Zamávala rukama a jiskření jejích diamantů se odrazilo na stropě světelnými záblesky. "Já jsem stará žena, Chrisi, ale nemůžu si stěžovat. Daří se mi velmi dobře a díky vám jsem teď šťastná, že tu mám slečnu Oldhillovou. Už jsme se velmi spřátelily. Ona krásně předčítá a je taková tichá a klidná. To je přesně to, co potřebuju - ticho a klid. Musím vám ještě něco říct: ona mi koupila dárek. Já jsem ji včera poslala nakupovat - její šaty byly... no, na tom konečně nezáleží. Poslala jsem ji na nákup a ona na mne myslela. Věnovala mi Beethovenovo klavírní trio - Kempff, Szeryng a Fournier." Šťastně se na Pattersona usmála. "Kempff! To je mistr! Ráno jsem zůstala v posteli a poslouchala. Chrisi, nedokážu vám vyjádřit svoji vděčnost za to, že jste mi ji našel."

"Myslel jsem si, že bude pro vás vhodná," řekl Patterson a trochu ho ohromilo to, co udělala Sheila.

Ještě si chvíli povídali, pak položil na stůl převody a ona je podepsala. Její podpis byl nečitelná čmáranice, ale on na to už byl zvyklý. Pak jí odevzdal pět tisíc dolarů ve stodolarových bankovkách.

"Výžádala jste si je, paní Morely-Johnsonová."

Stará dáma vzala peníze a uložila si je do kabelky.

"Já potřebuju dost často hotovost a slečna Oldhillová mi vysvětlila, že mám hotovost nosit s sebou v kabelce... Je to tak dobře, že ano, Chrisi?"

Patterson zaváhal.

"Šek by byl bezpečnější." Takže ten nápad vnikla staré paní Sheila. "Teď už je tu ale máte."

Paní Morely-Johnsonová ho klepla přes zápěstí svými dlouhými prsty.

"Nesmíte se mnou zacházet jako s dítětem."

Patterson se donutil k zasmání.

"To je snad to poslední, co by mne mohlo napadnout." Pocítil ale nelibost. Věděl, že se starou dámou skutečně zachází jako s dítětem. Dosud plně kontroloval její finance a teď náhle takový dis-harmonický prvek.

"Už vás nesmím připravovat o čas, Chrisi," prohlásila paní Morely-Johnsonová. "Stejně už nechávám čekat Bromheada. Život je tak uspěchaný, že? Musím toho hodně nakoupit." Znovu Pattersona poklepala na zápěstí. "Někdy příští týden se mnou musíte povečeřet. Požádám Sheilu, aby vám zavolala."

"To bych byl velmi rád."

Patterson se zvedl. Cítil se nesvůj a zklamaný. Neměl záminku, aby mohl vidět Sheilu. Když vycházel do haly, viděl, že u vchodu stojí Jack Bromhead - dokonalý ve své uniformě, čepici s kokardou pod paží. Pattersonovi se lehce uklonil a otevřel mu dveře.

"Dobrý den, pane Pattersoně," pozdravil svým krásně modulovaným hlasem. "Jak se dnes cítí madam?"

Patterson, vždy si vědomý toho, že níže postavené osoby mohou být důležité, obdařil Bromheada svým vřelým úsměvem.

"Vypadá skvěle," odpověděl a trochu zvýšil hlas v naději, že ho uslyší paní Morely-Johnsonová. "Je to velká osobnost!"

Bromhead sklonil hlavu, dal najevo, že Pattersonův výrok prokoukl a plně se mu přizpůsobuje.

"Máte pravdu, pane... pozoruhodná osobnost."

Paní Morely-Johnsonová naslouchala. Ti dva jsou skuteční drahouškové, pomyslela si.

Když Patterson vystupoval z výtahu s pocitem zklamání a s nemalými starostmi, uviděl Sheilu u pultu s knihami, jak

si kupuje časopis Life. Nebylo to náhodné setkání. Naaranžoval je Bromhead a načasování mu vyšlo perfektně. Poslouchal u dveří a když zaslechl, jak paní Morely-Johnsonová říká Pattersonovi, že půjde nakupovat, dal znamení Sheile, která vyšla z apartmá a sjela výtahem do haly. Šla k pultu s knihami, prohlížela si časopisy a sledovala čísla světelných signálů nad výtahem. Když pak viděla, že výtah se opět vrací dolů, vybrala si časopis Life a zaplatila ho právě v okamžiku, kdy Patterson vyšel z výtahu.

Obrátila se, vykročila směrem k němu a listovala v časopise, jako by si neuvědomovala, že se k němu přibližuje. "Sheilo."

Zastavila se a vzhledla.

"Chrisi... to jste vy?" Věnovala mu náznak úsměvu. "Doufala jsem, že si s vámi budu moci promluvit." Přistoupila k němu blíž. "Chtěla jsem vám poděkovat za..."

"To nestojí za řeč," řekl Patterson a přitom se zadýchal. "Jako by se stalo. Stará dáma bude dole za pár minut. Kdy vás můžu vidět, Sheilo?"

Kouřově modré oči se rozšířily.

"Vidět mě? Vždyt... vidíte mě teď."

Zahrává si se mnou? napadlo Pattersona. Zásadně splácím své dluhy. To přece řekla. Co má znamenat tohle? Pozorně si ji prohlížel ve snaze najít nějaké známky příslibu, ale ta klidná tvář a teď ještě ty brýle a přísný účes, který jí sám navrhl, pro něj znamenaly nepřekonatelnou bariéru. Přesto si však byl jistý, že při správném taktickém přístupu mu ta žena bude ke všem službám.

"Chtěl bych vás zase pozvat na vyjížďku."

"To je od vás velmi laskavé."

Nastala delší pauza plná očekávání z jeho strany, když si však uvědomil, že ona k tomu neosobnímu vyjádření už nic nepřipojí, pokračoval: "Výborně. Znáám jednu vynikající restauraci nedaleko odtud. Kdy byste měla čas?"

"Nevím. Teď nejsem volná. Zavolám vám."

"Můžete si vzít den volna... Ta před vámi měla volné neděle. Co kdybychom se domluvili na příští neděli?"

"To je od vás hezké, ale o svém volnu si musím zařídit nějaké věci. Teď skutečně nevím." Znovu mu věnovala mdlý úsměv. "Zavolám vám. Už musím jít. Zatímco bude paní Morely-Johnsonová pryč, musím pro ni vyřídit různé záležitosti. Zavolám vám." Prošla kolem něho, zvedla ruku jakoby na rozloučenou, pak vešla do výtahu a dveře se zavřely.

Patterson kráčel zamyšleně halou, ignoroval vrátného, který ho pozdravil, a zamířil ke svému vozu.

Zatímco paní Morely-Johnsonová hostila své přátele v hotelovém grilovém salonku, Sheila pojídala sendvič s kuřetem ve své kanceláři v přístřešním apartmá. Právě se zabývala rozsáhlou poštou, která docházela paní Morely-Johnsonové. Bylo třeba odpovědět na řadu dopisů s žádostmi o pomoc. Paní Morely-Johnsonová byla štedrá, ale vyžadovala prověření každého žadatele předtím, než mu vyhoví nebo ho odmítne, a to znamenalo spoustu práce.

Když Sheila sahala po dalším dopisu, zaslechl, že se vchodové dveře otevřely s typickým cvaknutím. Vzhledem k tomu, že klíče od apartmá měla jen ona a Bromhead, opřela se o křeslo, odložila dopis a čekala.

Do místnosti vešel Bromhead. Měl na sobě uniformu a pohled na něho vzbuzoval její důvěru. Ten člověk byl profesionál. Už několikrát, kdy měla za tu krátkou dobu možnost s ním pohovořit, zjistila, že nikdy nevybočil ze své role laskavého, pilného služebníka.

Posadil se na židli proti Sheilinu psacímu stolu.

"Viděla jste Pattersona?"

"Ano." Stručně mu setkání popsala a on souhlasně přikývl.

"Výborně. udržujte návnadu. Netelefonujte mu dřív než v pátek večer - pak mu řekněte, že konečně máte čas si s ním někde vyjít."

"Přesně to jsem chtěla udělat."

Bromhead znovu souhlasně přikývl. Chovala se profesionálně, stejně jako on. Stačilo ji slabě postrčit, lehce se dotknout kormidla a ona okamžitě reagovala správným směrem.

On si ty své ženské bere do motelu Star," sdělil jí Bromhead. Je to bezpečné a diskrétní - třicet kilometrů od města. Je to místo kde se nikdo na nic neptá. Půjďte s ním do toho motelu, jestli vás o to v neděli požádá?"

Potřásla hlavou.

"Ještě ne... je to moc brzy."

"Souhlasím. Dobrá stránka téhle operace spočívá v tom, že máme dost času. Až usoudíte, že nastala vhodná doba, dejte mi vědět." Náhle se na ni podíval ostře. "Nedovolte, aby vám popletl hlavu. On je hodně přitažlivý. Než se dostane k nějaké akci, musí být scéna připravená ... to vám snad nemusím připomínat."

Pevně se mu podívala do očí.

"Mně žádný chlap nepoplete hlavu," řekla.

"Dobře. Jen jsem se o tom zmínil." Odmlčel se a pak pokračoval: "A co Gerald?"

"Zatím jsem o něm neslyšela, ale spojím se s ním. Dala jsem mu sedmdesát dolarů." Stočila svůj pohled stranou. "Dělá mi starosti."

"Mně taky dělá starosti. Je nespolehlivý. Myslím, že je příliš hloupý, než aby si uvědomil, co znamenají skutečně velké peníze, ale jeho účast je nezbytná. Moc bych si přál, aby to tak nebylo, ale bez něj bychom to rovnou mohli sbalit." Bromhead zamračeně pohlédl dolů na své hranaté, čisté nehty. "Musíme dávat pozor, aby se nezapletl s nějakou jinou ženou. Nesmíte ho zanedbávat."

Zvedla propisku a bezmyšlenkovitě něco načmárala na dopis ležící na stole.

"To mi ani nemusíte říkat, ale souběžně s Pattersonem to bude obtížné. Já se můžu uvolnit jen v neděli a neděle si musím vyhradit pro Pattersona."

"Stará dáma je už v jedenáct hodin v posteli. Počkáte, až usne, a můžete zajít za Geraldem."

Chvilí uvažovala, pak zavrtěla hlavou.

"Je to příliš riskantní. Kdyby se probudila a volala mne... to by mohlo všechno zhatit."

"Jste zdravotní sestra ... existují takové věci jako prášky na spaní."

Zvedla hlavu.

"Vy si fakt myslíte, že bych něco takového měla provádět?"

"Je to jen návrh."

Znovu uvažovala a opět zavrtěla hlavou.

"Ne. S Geraldem se nemůžu scházet ve městě. Mohl by nás někdo vidět."

Bromhead přikývl. Předvídat, plánovat, rozhodovat, riskovat, postupovat dopředu i ustupovat - to teď byla součást jeho života.

"Gerald má auto. Myslíte si, že by bylo příliš riskantní setkat se s ním na nějakém nedalekém parkovišti, odkud by vás pak někam odvezl?"

Pokrčila rameny.

"A co si o tom myslíte vy?"

Bromhead uvažoval o souvislostech. Pokud by lidé viděli Sheilu s Geraldem a zapamatovali si to a jestli by pak později při případném vyšetřování někdo promluvil, mohlo by to celý plán zmařit; stejně ale věděl, že je důležité, aby si udržela dohled nejen nad Pattersonem, ale i nad Geraldem.

"Musíme na sebe vzít určitá rizika, ale musíme se snažit je minimalizovat, jak jen to bude možné." Na chvilku se zamyslel, zatímco Sheila čekala a byla přesvědčená, že on dokáže vyřešit každý problém. "Za prvé, musí vás dobře znát hotelový personál. Je nutné, aby vás přijímal tak, jak přijímají mne - jako součást hotelového provozu. Toho docílíte tím, že budete několikrát denně sjíždět dolů do haly, do stánku s knihami, odesílat nějaké dopisy, kupovat známky. Musíte si najít záminku, abyste si promluvila i s vrátným a nosičem. To už nechávám na vás, ale projevujte se tak, aby si personál zvykl na to, že k němu patříte. Odtud vede dolů úzké schodiště - přímo z vaší ložnice. Tudy se dostanete do devatenáctého patra. Možná jste si nevšimla dveří, které k němu vedou. Jsou za závěsem. Je to nouzový únik pro případ požáru. Dveře se zevnitř otevírají jen klikou, takže ven se dostanete rychle. Musíte si koupit blond paruku. Opatřete si nějaký obyčejný šedivý plášť. Odcházejte dolů po schodišti a z devatenáctého patra sjed'te výtahem. Po jedenácté večer se výtah přepíná na samoobsluhu. Noční personál v hale nebude vědět, jestli v hotelu bydlíte nebo jste někoho navštívila. Musíte ale vystupovat sebevědomě. Vyjdete z výtahu a rázně projd'te halou ven. Stejně si počínejte při návratu. Proved'te to bez zaváhání. Nevšimnou si vás. Jed'te výtahem do devatenáctého patra, vyjd'te po schodišti a budete ve svém pokoji. Stačí, když to tak provedete dvakrát týdně. Než odejdete, dejte staré paní prášek na spaní. Jak to provedete, je vaše věc. Setkávat se s Geraldem dvakrát týdně, to by mu mělo stačit. Co si o tom myslíte?"

Přemýšlela o tom, pak přikývla.

"Ano."

"Výborně." Zvedl se. "Jak vám vyhovuje stará dáma?"

"Je velmi společenská ... mám ji docela ráda."

Bromhead se zastavil u otevřených dveří.

"Snažte se, abyste ji neměla nějak příliš ráda... nikdo nežije věčně."

Když odešel, Sheila vstala, šla k velkému oknu a dívala se na luxusní jachty v přístavu. Slunce proměňovalo hladinu v olejovou duhu.

Možná to bylo vlivem klimatizace, ale náhle pocítila chlad. Zachvěla se zimou. Otevřela dveře na terasu a vyšla ven do slunečního jasu. Dívala se dolů na město, na moře a na hustý pouliční ruch, ale pořád cítila chlad.

Gerald se z ní skutálel s uspokojivým zamručením. Věděla, že už nebudou žádné dodatečné hry, a byla za to vděčná. Gerald byl tak sobecký a současně nezralý, že poté, kdy dosáhl uspokojení, chtěl už jen spát. Čekala, dokud neuslyšela jeho těžký, pravidelný dech, pak si přitáhla ručník a otřela si z těla jeho pot. Potřebovala se vysprchovat, ale nechťela ho budít, a tak jen nehnutě ležela, cítila teplo jeho těla, jak se dotýkali na té úzké, špinavé posteli, a dívala se na umazaný bílý strop ozařovaný blýskavým neonovým nápisem z nočního klubu na druhé straně ulice.

Pokoj byl malý a bylo v něm nesnesitelné vedro. Otevřeným oknem sem doléhal hluk z nábřeží: opilé hlasy, vzrušené ječení nějakých dívek, vřštění tranzistorových rádií a šourání nohou.

Tak tohle, pomyslela si, bude muset snášet dvakrát týdně. Ale i tak si nebude zcela jistá, že se Gerald nepoohlédne po nějaké jiné ženě. Už když se dohodli na tom plánu, věděla, že s ním budou potíže. On prostě nechápe a vůbec si nedokáže spočítat, co to znamená mít neomezené finanční zdroje - na rozdíl od ní a na rozdíl od Bromheada. Měl omezený duševní horizont. Jediná věc, která mu vadila, bylo, když se nudil. Stačí mu dát dost peněz, aby měl co jíst a pít, mohl jezdit autem, každý večer zajít do nějaké dupárny, tančit s nějakou pěknou dívkou, užít si s ní sex, tlachat si s partou vrstevníků, a už mu ke štěstí nebude nic chybět. Ona se ale pevně rozhodla, že ho donutí chápat širší souvislosti, že ho převýchova, že ho naučí znát moc peněz. Byly ale chvíle, jako třeba tahle, když ležela vedle něho a slyšela jeho odfrkávání, kdy si s obavami kladla otázku, jak dlouho ho může udržet pod svou kontrolou. Bromhead několikrát opakoval: Čas je na naší straně. Tohle je dlouhodobá operace. To ji ale zneklidňovalo. Bromhead byl sice chytrý člověk, ale zřejmě si neuvědomoval její potíže. Někdy dokonce o Bromheadovi zapochybovala, protože on na ni spoléhal mnohem víc, než se ona mohla spolehnout sama na sebe. Věděla, že v sobě má jakési kouzlo, které přitahuje muže, ale uspokojovat choutky toho kluka se jí teď už zajídalo, a Gerald přitom byl klíčovým bodem celé operace.

Uvědomovala si, že bez něho by pro ni nebyla žádná budoucnost a žádné peníze. Peníze? Bromhead jim svým klidným, nevzrušeným hlasem řekl, že by z toho mohlo vyjít půldruhého milionu dolarů, o které by se všichni tři podělili.

V blýskavé záři neonového nápisu si prohlížela blondátou paruku, která ležela na nočním stolku.

Bromhead se vyzná, pomyslela si. Jeho nápad s parukou a tím šedým pláštěm se osvědčil. Bez nejmenších potíží se s Geraldem setkala na parkovišti za hotelem a byla přesvědčena, že se bezpečně vrátí do svého pokoje v příštřním patře. Nedělala si starosti ani se spánkem paní Morely-Johnsonové. Tabletky, kterou jí dala do sklenice horkého mléka, když stará pani ulehla, ji zajistí nerušený spánek až do rána.

Stále tu ale byl problém kolem Geralda. Udivené na ni čučel skrz okno volkswagenu, protože ji v té světlé paruce nepoznal, a teprve když promluvila, přátelsky se zašklebil.

"Jako blondýna se mi líbíš, holka. Docela mě to rajcuje."

Pokoj, který si našel, ji doslova šokoval, dala si ale pozor, aby mu to neřekla. Byl v nejvyšším patře jakési ubytovny v boční uličce u nábreží. Byl levný a on jí vysvětlil, že někdo s příjmem sedmdesát dolarů týdně si nemůže dělat starosti s úrovní pokoje, v jakém bydlí. Také to jí dělalo starosti. Spokojoval se s velmi nízkou životní úrovní a dovedl myslet jen v malých rozměrech. Zdálo se, že je docela spokojený s tím, že žije jako nějaké zvíře - dokonce i některá zvířata by možná byla trochu náročnější.

Když ji odvázel k sobě, stěžoval si, že se strašně nudí.

"Tohle je pěkně blbý město. Kdo má peníze, tomu je tu hej. Všechno stojí spoustu prachů! Nic se tu nedá dělat! Jak dlouho v tom takhle pojedeme?"

To nevěděla. Kdyby jen měla dost peněz, které by mu dala, on by si odjel do Los Angeles, tam by si užíval, sbalil tam nějakou holku a vrátil se, až přijde čas. Peníze ale neměla. Musel vyjít se sedmdesáti dolary týdně.

Ležela na posteli, slyšela, jak ze spaní mručí a frká, a uvažovala, jak dlouho ho bude mít pod kontrolou, jestli celá ta věc potrvá ještě týdně - a pokud mohla věřit Bromheadovi, tak to nejspíš bude trvat dlouho.

Opatrně se posadila, spustila nohy na zem a zvedla se. Gerald něco zamumlal, ale hned pak začal pravidelně oddychovat. Šla do koupelny, otevřela kohoutek studené vody a napustila ji do umyvadla. Ve vodě namočila ručník a přejížděla si s ním po těle. Chladná voda na ručníku jí přinášela úlevu, ale v dusném horku malé místnosti voda na pokožce okamžitě schla. Oblékla se. Šla k oknu a v blýskavé záři neonu se podívala na své náramkové hodinky. Bylo čtvrt na dvě. Do hotelu Plaza Beach ji čekala delší chůze po nábreží. Rozhodně tam nedorazí před druhou hodinou, ale nechtělo se jí budit Geralda. Určitě by kňoural, kdyby ho požádala, aby ji zavezl zpět. Představa, že takováhle šichta ji čeká dvakrát týdně, ji děsila, ale řekla si, že perspektiva výměnky za to stojí.

Nasadila si blondátou paruku a oblékla si plášť. Chtěla mít jistotu, že paruka zcela přikrývá její tmavé vlasy, a proto rozsvítila a podívala se do malého zrcadla nad nočním stolkem. Rychle si paruku upravila a zhasla lampu, ale světlo mezitím probudilo Geralda.

Posadil se.

"Co se to tu k čertu děje?" zeptal se dotčeně.

"Klidně spi, Gerry. Všechno je v pořádku. Já už musím jít."

"Kolik je hodin?"

"Jedna pryč."

Zašmátral po vypínači lampy na nočním stolku a rozsvítil. Jak tam seděl nahý a mžoural na ni, vypadal mladistvě a bezbranně.

"Páni! Ta blondátá paruka! To teda baštím!" Shodil ze sebe přikrývku a vyhrabal se z postele. "Já tě odvezu."

"Ne... jdi spát. Já to dojdou pěšky."

Natáhl si džínsy.

"To o mně máš pěkný mínění!" Odměl se a díval se na ni. "Tak ty si myslíš, že jsem nějaký zatracený lempl a že tě nechám celou tu cestu šlapat pěšky?"

"Ne." Cítila, že se jí zmocňuje jakási náhlá slabost. "Jen si myslím, že by ses měl vyspat."

"Co už člověk může v tomhle zatraceném městě dělat jinýho, než spát?" Přetáhl si přes hlavu ušmudlaný svetr. "Ty si ale stejně myslíš, že jsem lempl, že jo?"

"Ne, Gerry."

Popošel k ní, objal ji a přitáhl si ji k sobě. S přemáháním mu položila paže kolem krku a přitiskla svoji tvář k jeho. Chvilí tak stáli a drželi se v objetí, ona pak pocítila, jak v ní projela vlna touhy, a sevřela ho pažemi.

"Já vím, že jsem lempl," řekl, nechal ruce sklouznout dolů po jejích zádech a stiskl jí hýždě. "Moc dobře to vím, ale ty ses to nejlepší, co mě kdy mohlo potkat. Ty chceš mít peníze. Dobře, tak si chtěj peníze... pro mne ale neznamenají nic než patálie. Já nechci mít patálie... já chci tebe. Moc tě chci."

Projela prsty jeho hustými, dlouho nemytými vlasy.

"Už musím jít, Gerry."

Uvolnil objetí a otevřel dveře.

"Fajn... tak jdeme."

I když byla hodně ospalá a věděla, že nazítří musí zvládnout Pattersona, pocítila potřebu projevit vděčnost za to nejhezčí, co jí kdy řekl. Moc tě chci. Takhle ji to ještě neřekl žádný muž. Miluju tě. To už slyšela mnohokrát... ale co to vlastně znamenalo? Láska? To jí neřikalo vůbec nic. Ale moc tě chci - to je to pravé.

Svlékla si plášť a nechala ho padnout na podlahu.

"Teď jsi mě správně rozdělal, Gerry." Zabouchla dveře a s úsměvem k němu vztáhla ruce.

Když ji odvázel zpět k hotelu Plaza Beach, trochu strnulou a hodně unavenou, připomněla si něco, co často říkával její otec: To, co do něčeho vložíš, si pak můžeš vyzvednout.

Dalo se to chápat jako necudný žert, ale také jako životní filozofie.

Restaurace Coq d'Or ležela asi patnáct kilometrů od města a byla považována za jednu z nejlepších na tomto úseku tichomořského pobřeží.

V neděli byla přeplněná, ale lidé, kteří sem přišli na večeři, nepatřili do kategorie Pattersonových známých. Lidé jeho úrovně by se takovému místu vyhýbali. Věděl, že sem může zajít bez jakéhokoli rizika, a on si dával dobrý pozor na to, kam vodí své ženské známosti. Uvědomoval si, že každý klep, který by se donesl do jeho banky, by mohl uškodit jeho kariéře.

Sheila mu zatelefonovala odněkud z budky těsně předtím, než v pátek večer odešel z banky. Řekla mu, že bude mít v neděli večer volno a může se s ním sejít v šest hodin.

Zvuk jejího klidného hlasu v něm probudil osten touhy. Řekl jí, že ji vyzvedne v hale hotelu Splendid. I když se o tom nezminil, byl nervózní z představy, že by vrátný z hotelu Plaza Beach mohl šířit nějaké klepy.

Našel ji, když čekala v hotelové hale. Zase byla ve svém bílém kostýmu, teď ale měla trochu naličené rty a slušivý účes, avšak Patterson cítil, že je stále nějak vzdálená a že mezi nimi pořád stojí jakási bariéra.

V neděli večer byl na ulicích hustý dopravní ruch, on se proto musel soustředit na řízení, a tak si vyměnili jen pár banalit o tom, jak je horko, jak se jí líbí v hotelu, jak se daří paní Morely-Johnsonové... a podobné řečičky.

V restauraci Coq d'Or si zamluvil rohový stůl a vzhledem k tlačenci u barového pultu navrhl, aby si nápoje objednali ke stolu. I když bylo teprve krátce po sedmé večer, lidé už tančili. Čtyřlenná kapela hrála jemně, ale v dobrém, výrazném rytmu.

Chvilí se kolem nich motal maitre d'hotel. Dostali šampaňský koktail. Patterson mu pak řekl, že jídlo objedná později.

Když si usrkli z koktailu, Sheila se rozhledla kolem.

"Je to tu pěkné... ta kapela je skvělá."

Pattersona kapela nezajímala. Hladově se díval na Sheilu.

"Jak se to vyvíjí?" zeptal se. "Jste spokojená?"

Přikývla.

"Ano, děkuju vám. Paní Morely-Johnsonová je velmi laskavá. Myslím, že mě má docela ráda."

"Ano... je to trochu legrační stařenka. Občas bývá náladová. Musíte si dávat pozor... někdy se může chovat divně."

Sheila usrkla ze sklenky a nedívala se na něho.

"Taková je ale většina lidí." Náhle vzhledla a podívala se mu do očí. "Já si samozřejmě uvědomuju, že zatím je příliš brzy."

"Ano." Patterson ji obdařil svým hřejivým úsměvem. "Teď vás trochu připravím na horší alternativy. Já znám všechny její vrtochy. Když je ve špatné náladě, hraje si nervózně s náramky a mumlá si něco pod nos. To jsou výstražné signály. Když se takhle začne předvádět, dávejte si pozor. Musíte se přizpůsobit všemu, co řekne. Rozumíte? Nikdy se nepokoušejte přesvědčit ji o opaku ... dělejte, že souhlasíte. Upozorňuju vás na to a myslím, že se vám to může hodit."

Přikývla a otáčela koktailovou sklenkou mezi prsty.

"Děkuju vám."

Potěšené se zaklonil a tvářil se velmi sebejistě.

"Já už ji znám asi tak čtyři roky a vždycky jsem ji dokázal zvládnout - i v jejich nejhorších náladách."

Usrkla ze sklenky a řekla: "To ale do vás musí být zamilovaná."

Patterson se na ni zaraženě podíval. Pak si ale uvědomil, že jen konstatovala evidentní fakt, usmál se a přejel si dlaní své pečlivě upravené vlasy.

"Možná že ne tak docela, ale něco podobného to bude," připustil.

"Kdyby byla o dvacet let mladší, musel bych si dávat pozor," a zasmál se.

Chvilí mlčeli, pak Sheila pravila: "Vy jste, samozřejmě, pro ženy neodolatelně přitažlivý."

Patterson se opřel o křeslo. Vzhledem k tomu, že to řekla právě ona, tak to pro něho něco znamenalo. Věděl, že ho ženy shledávají přitažlivým, ale ona byla první, která mu to řekla. Dopil a udělal na ni skeptickou grimasu.

"Možná pro většinu žen... ale ne pro vás."

Dívala se přes jeho rameno na tančící páry, tísnící se na malém parketu.

"Z čeho tak usuzujete?"

Sáhl po vidličce, zvedl ji, podíval se na ni a zase ji odložil.

Odpověděl a snažil se, aby jeho hlas zněl nevzrušeně: "Cítím, že mezi námi je nějaká bariéra... vy jste tak neosobní."

Delší chvíli se na něho dívala, pak odstrčila svou židli a vstala.

"Zatančíme si?"

I když na parketu bylo dost těsně, pohybovala se harmonicky a když se k němu přitiskla svým tělem, pocítil smyslné potěšení, jaké snad dosud nepoznal. Když tančili, lehce se dotkla chladnými konečky prstů jeho týlu a jemu se prudce rozproudila krev.

Když se vrátili ke stolu, přišel k nim maitre d'hotel.

Aniž se jí zeptal, Patterson objednal klepeta mořských raků a jako hlavní chod kuřecí prsa na smetaně s rýží a lanýži.

"Myslím, že se rozhodnu pro Pouilly-Fumé, Jeane... nebo máte lepší tip?"

"Výbral jste si perfektně, pane Pattersone." Maitre d'hotel se uklonil a odešel.

"Je vidět, že v tom máte zkušenosti," podotkla Sheila.

Patterson se zatvářil potěšeně. Pochvala pro něj byla asi jako voda pro rostlinu.

"No, to víte..." Pohrdavě mávl rukou. "Vy krásně tančíte... a říkám to upřímně."

"Vy také."

Nastala delší pauza a on pak řekl: "Musíte ale připustit, že mezi námi je nějaká bariéra."

Potřásla hlavou.

"Chrisi... prosím vás, neočekávejte ode mne příliš mnoho příliš rychle." Položila svou chladnou ruku na jeho.

"Nechystáme se přece umřít zítra. Mám pocit, že vy nedokážete na nic čekat. Já jsem zase vyčkávací typ. Já si musím věci promyslet, vyzkoušet a postupovat opatrně. Pokusíte se to pochopit?"

Patterson se cítil jako v ohni a sevřel jí ruku.

"My ale můžeme umřít zítra. Věci mají někdy divné zákonitosti. Pro mne je život důležitý a takový by měl být i pro vás. Až se dnes budeme vracet, může do nás narazit kamion. Jak můžete tvrdit, že neumřeme zítra? Můžeme zemřít dnes! Necítíte, že všichni žijeme jen ve vypůjčeném čase? Jsem přesvědčený, že mám udělat všechno, co chci udělat, teď... chopit se příležitosti, protože při nějakém vyčkávání pak už může být pozdě."

Odtáhla svoji ruku k sobě.

"Vy nevěříte v osud? Co se má stát... to se stane?"

Patterson udělal netrpělivé gesto.

"Nevěřím v čekání. Ano... já věřím v osud, ale také věřím, že osud můžu obelstít tím, že nebudu čekat."

Na stolku se objevili moštní raci. Čekali, až číšník nalije víno, ochutnali, schválili a číšník zase odešel.

"Já vás chápu," řekla Sheila, když začali oddělovat rači krunýře, "ale buďte, prosím vás, trpěliví. Já postupuju pomalu - taková prostě jsem. Na to, abychom měli důvěrný vztah, jaký nepochybně budeme mít, já potřebuju čas." Pak se na něho usmála.

Poprvé za tu dobu, co ji znal a co po ní toužil, nebyly ty kouřově modré oči tak vzdálené. Teď z ní vyzařovala sexualita do té míry, že se mu rozbušilo srdce a vyschlo mu v ústech.

Kapitola čtvrtá

Zatímco paní Morely-Johnsonová hrála se svými přáteli na terase bridž Bromhead si otevřel dveře do přístřešního apartmá, prošel halou a vstoupil do Sheiliny kanceláře. Přišel sem, protože když Sheila toho jitra nastupovala s paní Morely-Johnsonovou do rollsu, pošeptala mu, že se s ním musí sejít.

Zjistil že Sheila sedí za svým psacím stolem a čeká na něho. Byla sobota, skoro týden od doby, kdy se sešla s Pattersonem. Kdykoli pak Patterson přišel do toho apartmá, vyhnula se mu. Dveře mu pokaždé otvíral Bromhead.

Až do této chvíle Bromhead neměl možnost si s ní promluvit, ale když stanul ve dveřích a podíval se na ni, viděl, že je ve stresu.

"Zavřete dveře," řekla úsečně. Udělal to, pak došel k židli vedle psacího stolu a posadil se.

"Něco není v pořádku?"

"Už nemůžeme dál čekat," prohlásila. "Váš skvělý nápad s parukou a šedým pláštěm se neosvědčil. Když jsem se včera v noci vracela od Geralda, zastavil mě hotelový detektiv a ptal se mne, kam jdu. Měla jsem štěstí. Dveře výtahu byly právě otevřené. Proklouzla jsem vedle něj a zavřela dveře dřív, než mne mohl zadržet. Podle cifér na indikátoru pater se samozřejmě dozvěděl, že jsem vystoupila v devatenáctém patře. Když jsem vyšla do svého pokoje, zašla jsem k výtahu a viděla jsem, jak kabina jede dolů a pak zase nahoru až do devatenáctého patra. Detektiv vyjel nahoru a chtěl mě sledovat. Jacku, musíte se nějak zbavit paruky i toho pláště. Mohlo by to být nebezpečné."

Bromhead se ušklíbl. Přesně věděl, o co šlo. Noční hotelový detektiv Joe Handley je bystrý - možná až příliš bystrý. Bromhead s tím měl počítat. Bromhead věděl, že v devatenáctém patře bydlí jen čtyři starší dvojice - a ty určitě nepřípadaly v úvahu pro návštěvu nějaké mladé blondýnky ve dvě hodiny v noci. Ta blondýna ale vyjela až do devatenáctého patra a pak zmizela. To byl přesně druh záhady, do jaké bude Handley šťourat - na něco takového prostě nezapomene a nenechá to být.

Naštěstí ale Handley chodil do práce v devět večer a službu končil v sedm ráno, takže nejspíš Sheilu nikdy neuvidí bez paruky. Denní hotelový detektiv Fred Lawson, který v hotelu působil již léta, byl tlustý, líný a hloupý. Kdyby však Handley uviděl Sheilu někdy během dne, nepochybně by ji poznal ať už s parukou nebo bez paruky. Bylo zde tedy určité nebezpečí.

"Gerald mi jde na nervy," pokračovala Sheila. "Má přehnané nároky. Teď se se mnou chce setkávat každou noc. Hloupě žálí na Pattersona. Nemá, co by celý den dělal. Peníze, které mu dávám, mu na ten týden nestačí. Nemůžeme už dál čekat. Chci dát Pattersonovi najevo, že už jsem na všechno připravená."

"Tohle je ale dlouhodobá operace," namítl chabě Bromhead. "Varoval jsem vás. Když to uspějeme, můžeme všechno zhatit."

"Vám se to mluví." Sheila si dokázala zachovat klid, i když byla ve stresu. "Vy nemusíte zvládat Geralda a současně Pattersona... kdežto já ano. Jsem si jistá, že teď Pattersona zvládnou. Jsem si tím jistá... a déle už nemůžeme čekat."

Bromhead chvíli váhal, pak pokrčil rameny.

"Tak dobře. Bude to zítra?"

"Ano." Podívala se na hodiny na svém psacím stole. "Teď bude u sebe doma." Vytočila Pattersonovo domácí číslo. Nastala delší pauza, během níž se ozývalo vyzvánění, pak těsně předtím, než stačila sluchátko položit, uslyšela Pattersonův hlas - dotčený a nevrlý.

"Ano? Kdo volá?"

"Zní to nějak nevlídně, Chrisi. Nevyrušila jsem vás?"

Bromhead souhlasně přikývl. Ta žena je dokonalá umělkyně, pomyslel si. Ta smyslná mazlivost v jejím hlase zapůsobila dokonce i na něho.

"Sheilo!" Pattersonův hlas byl náhle plný šarmu. "Čekal jsem, že se ozvete. Neviděl jsem vás celý týden." Zasllechla jeho dech - rychlý, krátký a nepravdělný. "Já jsem byl venku a absolvoval jsem utkání v golfu. Co jste vy dělala celou

tu dobu?"

"Různé věci..." Udělala pauzu a pak navrhla: "Mohli bychom se sejít zítra?"

"Samozřejmě. Chtěla byste zase zajít do Coq d'Or?"

Opět se na chvíli úmyslně odmlčela.

"Měla jsem na mysli, Chri... něco důvěrnějšího. Dala bych si sendvič s uzeným lososem... a vás."

Slyšela, jak se prudce nadechl.

"Míníte to doopravdy?"

"Chri... prosím..."

"Já to zařídím. Sejdeme se na stejném místě ve stejnou dobu."

"Ano... a Chri, kam mne to zavezete?"

"Znám v okolí jeden motel. Je hezký a bude se vám líbit."

Podívala se na Bromheada.

"Není to náhodou motel Star, Chri?"

"Vy ho znáte?" Podle tónu jeho hlasu ho to zaskočilo.

"Včera jsme si udělali výlet a jeli jsme kolem. Všimla jsem si, že vypadá skvěle."

"Je skvělý... určitě vám bude vyhovovat. Všechno zařídím. Sheilo..."

"Teď už dost," přerušila ho rozhodně. "Uvidíme se v šest."

"To je nádherné... senzační... fantastické!"

Odložila sluchátko.

"Je to motel Star?" zeptal se Bromhead.

Přikývla.

"Zvládla jste to dobře. Budu tam v sedm hodin," prohlásil. "Do té doby ho nějak zdržte... chápete?"

"Ano."

Podívali se na sebe.

"Kdyby se v tom nevezl ten malý zmetek," řekl Bromhead, "měl bych jistotu, že to vyjde, ale když s ním stále počítáme, musíme si dávat pozor."

"Musíme být velmi opatrní. Ten detektiv mi dělá starosti."

"Na toho zapomeňte... byla to nešťastná náhoda. Je to moje chyba. Měl jsem na to pamatovat." Bromhead se zvedl.

"Nejdřív musíme mít pod palcem Pattersona. Příští týden rozhodneme, jak si poradíme s Geraldem. Teď už za ním nemůžete chodit v noci." Bromhead chvíli mlčky uvažoval. "Nerad zbytečně utrácím peníze, ale kdybychom ho poslali pryč až do doby, kdy ho budeme potřebovat - to by mohlo být řešení. Můžeme ho poslat do Los Angeles. Dalí bychom mu pět set dolarů, aby si mohl užívat. Co tomu říkáte?"

"Přemýšlela jsem o tom, ale nemyslím, že by se mu teď chtělo odjet. Je na mne zafixovaný... a ta závislost zřejmě roste. Teď navíc žárlí na Pattersona. Pořád mluví o tom, že peníze neznamenají nic a že chce jenom mne. A mimochodem, kde bychom vzali těch pět set dolarů?"

"Já je seženu," řekl Bromhead a připomněl si Sollyho Markse. "Myslím, že bych si měl s Geraldem promluvit." Zvedl hlavu a poprvé od doby, kdy ho Sheila poznala, vypadal ze své role. Tvář se mu sevřela a oči se proměnily v úlomky šedého ledu. Najednou to byla naprosto bezohledná tvář - tvář zabijáka - a Sheile přeběhl po zádech, mráz.

"Ne! Musíte to nechat na mně," tvrdila. "Vy ho neznáte tak dobře jako já. Jeho je nutné přesvědčit... ne donutit. On se chová jako umíněné dítě."

Do Bromheadových očí se vrátil vlídný a laskavý výraz. Zase už to byl ten úslušný, důstojný šofér.

"Tak nejdřív to vyřídíme s Pattersonem. Vy odtud odcházíte zítra před šestou?"

"Ano."

"Předtím vám dám ten mikrofon. Je miniaturní a má přísavku. Můžete ho přichytit na jakoukoli rovnou plochu ... například pod noční stolek."

Přikývla.

"Jde vám to dobře," řekl cestou ke dveřím. "Starosti přenechte mně. Z té paruky a pláště udělejte balíček. Zítra se jich zbavím."

Když Bromhead odcházel hotelovou halou směrem ke svému pokoji na druhém konci nádvoří, zničehonic se vedle něho objevil hotelový detektiv Fred Lawson a položil Bromheadovi na rameno svou velkou, tučnou ruku. Bromhead se na něj díval s naprosto bezvýraznou tváří a pak se zeptal: "Ahoj, Frede... ty mi něco chceš?"

Lawson měl masivní postavu, řidnoucí černé vlasy, malé zvědavé oči a ústa, která by se dala využít jako past na myši. "Měl bys pro mne moment, Jacku?"

"Zrovna se jdu dívat na baseball v televizi... O co jde?"

"To bude jen chvilka," a Lawson ho zavedl chodbou do své malé kanceláře. "Jen se tě chci na něco zeptat." Posadil se za svůj psací stůl a Bromheadovi pokynul směrem k židli. "Víš něco o nějaké vyšší, pěkně rostlé ženské, blondýně, asi třicetileté, která nosí šedý baloňák?"

Bromhead cítil, jak se mu napjaly nervy, ale jeho vlídný výraz se jen nepatrně změnil přidáním tázavého pohledu.

"Já znám dost blondýnek," řekl a usmál se, "ale o nějakém baloňáku nevím nic." Jeho mozek rychle pracoval. To by mohlo být nebezpečné. Kdyby předstíral, že ho to nezajímá, mohl by si být jistý, že Handley se v tom bude šťourat a donutí Lawsons, aby pokračoval v pátrání. Pokud by celou věc ohlásili řediteli hotelu, mohlo by to být výbušné jako dynamit. "Proč se mě ptáš, Frede?"

Lawson se zamračil.

"To zas Handley... jestli bude ten chlap takhle vyvádět, dostanu z toho žaludeční vředy. Říká, že ve dvě hodiny v

noci viděl nějakou ženskou, jak jela výtahem do devatenáctého patra. Byla poměrně mladá, blond a na sobě měla šedý balonák. Zastavil ji, ale ona se mu vyhnula a utekla do výtahu. Vyjel nahoru hned za ní, ale ona mu zmizela. Prověřil jsem devatenácté i osmnácté patro a nikdo tam o ní nic neví. Takže by zbývalo jen přístřešní apartmá. Handley chce, abych si promluvil se starou paní, ale řekl jsem si, že raději promluvim nejdřív s tebou. Staré paní by se to asi nelíbilo... že jo?"

"To je fakt." Bromhead mezitím už vymyslel řešení, a tak pokračoval: "Já jsem jí řekl, že je to riskantní, ale ona byla samá laskavost. Mrzí mě to, Frede. Měl jsem to asi zarazit, ale v tom okamžiku jsem v tom neviděl nic špatného..."

Lawson na něho jen zíral.

"Komu jsi co řekl? O čem to vůbec mluvíš?"

"O slečně Oldhillové, pochopitelně. Chápej to, Frede, ona je tu nová, stará paní si ji už oblíbila a..."

Lawson pohodil svou tučnou rukou.

"Počkej moment. Ty myslíš tu novou společnici... Oldhillovou? Ona se tak jmenuje?"

"Ano. A má kamarádku... to je ta v tom balonáku. Jela do Los Angeles a zastavila se tu, aby se setkala s Oldhillovou. Ta dívka nemá dost peněz... kdo jich dneska má moc? V autobusu se seznámila s mládencem, který se nabídl, že jí ukáže město. Pak se zeptala Oldhillové, jestli u ní může přespat, aby nemusela platit za hotel. Oldhillová se radila se mmou. Já jsem ji upozornil, že hotel takové praktiky nepřípouští, ale pro jednu, jestli ta holka nepozorovaně vklouzne dovnitř i ven... kdo se co doví? Byla to moje chyba, Frede. Nenapadlo mi, že Handley na to půjde tak zostra. Je mi to líto... Co s tím teď ale můžu dělat?"

Lawson se na Bromheada mračil a těžce zafuněl.

"To je proti hotelovému řádu, Jacku. Mohl bys mě dostat do průšvihů. To bys měl vědět sám nejlíp."

Bromhead ho už dávno prokoukl. Věděl, že Lawson je celý žhavý na úplatky.

"Máš pravdu. Zapomeň na to, prosím tě, Frede... já si to budu pamatovat." Chvilí mlčel, pak pokračoval: "Zrovna včera jsem mluvil se starou paní. Věř mi nebo ne, ona vůbec nevěděla, že hotel má vlastního detektiva. Ptala se mne, jak to má zařídít s personálem - spropitné a tak. Řekl jsem jí, že o tom budu uvažovat." Bromhead se teď na Lawsona usmál. "Ty něco zapomeň... já si něco zapamatuju - je to tak?"

Lawson se ale upřeně díval na své tučné ruce a stále se mračil. Myslel tak intenzivně, že Bromhead skoro slyšel, jak mu to v mozku bublá. Nakonec řekl: "Já nevím, Jacku. Handley je mizera. Jak to s ním mám skoulet?"

Bromhead už měl ten problém vyřešený.

"Řekni mi, žeš to prověřoval u staré paní a ona ti řekla, že to byla její návštěvnice."

Lawsonova odulá tvář se rozjasnila.

"Jo, to je nápad. Tak fajn, Jacku, ty ke mně přijdeš, hned jak... nebo přijdu já za tebou."

"Stará paní mi dává peníze pro personál. Proč bys měl čekat?"

Bromhead vytáhl peněženku, oddělil stodolarovou bankovku a podal ji Lawsonovi. "Dobrý, Frede?"

"Jistě, Jacku, ale řekni té Oldhillové holce, at už to nikdy nedělá. Já bych kvůli tomu mohl přijít o místo."

"Už to neudělá. Promluví si s ní."

"Ta druhá holka je ještě pořád nahoře?"

"Stihla autobus v sedm třicet. Možná jsi zrovna nebyl v hale."

Lawson, který v tu dobu pojídal ve své kanceláři vydatnou snídani, zavrtil hlavou.

"Máš pravdu ... nebyl jsem tam."

"Takže ona už odjela." Bromhead se zvedl. "No tak se měj, Fre-de," a děkuje. Zmíním se o tobě před starou paní. Možná bude o Vánocích štedrá."

Když se toho dne večer hlásil Joe Handley do služby, čekal na něho Lawson, který byl jeho nadřízený.

"Hele, Joe... ty se snažíš na všechno jít chytře," řekl a podíval se na Handleyho vyčítavě. "To je v pořádku, měj otevřený oči, ale dávej si pozor... musíš taky trochu myslet. Mluvil jsem s paní Mo-rely-Johnsonovou. Ta ženská, kvůli které jsi nadělal tolik řečí, byla u ní na návštěvě. Paní Morely-Johnsonové, se nelíbilo, že se takhle vyptávám. Je trochu nedůtklivá ... Tak buď příště opatrnější."

Handley se zatvářil pochybovačně.

"Ona ale jela do devatenáctého patra," namítl klidně. "Proč nejela rovnou do přístřešního apartmá?"

To Lawsona nenapadlo, ale musel hájit svoji verzi, a tak vybuchl: "Co je ti do toho? Mluvil jsem se starou paní. Když to vyhovovalo jí, musí to vyhovovat i tobě."

"Ta ženská tedy vyšla nahoru po požárním schodišti... je to tak?"

"Řekl jsem - co je ti do toho!" zavrčel Lawson. "A teď pohni kostrou! Už jsi měl být ve službě!"

Handley pochopil, že Lawsona někdo podplatil. Tu blondýnu si ve svém policajtském mozku odložil ad acta.

Světlo z pootevřených dveří koupelny slabě pronikalo do komfortní ložnice; většina motelového pokoje byla ve tmě.

Široká dvojitá postel byla na nejtmaším místě pokoje a jen červené body dvou zapálených cigaret prozrazovaly, že na posteli leží dva lidé. Hluk hustého nedělního silničního provozu zadržovala dvojitá okna a navíc tiše vrčelo klimatizační zařízení, takže sem nepronikaly žádné rušivé zvuky.

Patterson unaveně ležel a cítil se plně uspokojený. V duchu si probíral uplynulou půlhodinu. Ta žena, která teď vedle něho ležela nahá, splnila všechna jeho očekávání. Ne, to nebylo přesné - byla lepší než jeho nejsmyslnější představy. Měla zřejmě své zkušenosti a dovedla bohatě poskytovat i přijímat rozkoš. V jakési ospalé strnulosti si vybavoval své četné sexuální zážitky. Nic z toho, co kdy poznal, se s uplynulou půlhodinou nedalo srovnat. Silně nasál ze své cigarety a nechal dým pronikat do plic. Za své trpělivé čekání dostal tu nejštedřejší odměnu.

"Chrisi... kolik je hodin?" zeptala se Sheila odněkud ze tmy.

Pro Pattersona to byl nelibý prvek. Kdo by se u všech čertů staral o to, kolik je zrovna teď hodin? Mžouravě se podíval na svítící ručičky svých hodinek.

"Teď je půl osmé pryč ... proč?"

"Já se musím do jedenácti vrátit."

Proč musejí ženy žvatlat i v takovéhle situaci? pomyslel si. Dělal to všechny a vždycky. Ženy podle všeho nevědí, kdy mají přestat mluvit. Asi si neuvědomují, že po ořesné tělesné explozi, jako byla ta, kterou právě zažil, si muž chce odpočinout, podřimovat a v polosnu si to všechno znovu probrat?

"Vrátíš se včas." Zamáčkl cigaretu a zavřel oči. Mají před sebou dvě a půl hodiny a pak teprve budou myslet na návrat. Kdyby ho jen teď nechala chvíli podřimovat, asi tak půl hodiny, pak by jí ukázal, jak vypadá skutečné pomilování.

"Bylo ti hezky, Chrise?"

"Bylo to nádherné."

Ležel nehybně a oči měl zavřené. Možná, že přestane mluvit a trochu si zdřímne, ale neměla se k tomu.

"Bylo to to nejlepší, co jsi kdy zažil, Chrise? Pro mne určitě."

Musel rezignovat. Ona prostě bude mluvit a on to musí vzít na vědomí.

"Ano... bylo to vůbec nejlepší"

Po chvíli se ozvala: "Řekl bys mi teď něco, jen tak pro moje potěšení?"

"Cože?" Snažil se potlačit známky nevrlosti ve svém hlase, ale úplně se mu to nepodařilo.

Prosím tě řekni tohle: Já, Chris Patterson, jsem měl se Sheilou Oldhillovou to nejlepší pomilování, jaké jsem kdy zažil."

Ty ženské mají ale nápady! pomyslel si.

"Podívej se, miláčku, chtěl bych si trochu zdřímnout. Pak můžeme začít znovu."

"Řekni to, Chrise, moc tě prosím. Chci slyšet, jak to říkáš, a pak budeme chvíli spát... slibuji ti to."

Panebože! Ty ženy! pomyslel si a pak, aby měl konečně pokoj, spustil bez většího nadšení: "Já, Christopher Patterson, prohlašuji, že Sheila Oldhillová je ta nejnádhernější, nejsenzačnější a nejvíc vzrušující žena, s jakou jsem se kdy vyspal. Spokojená?"

Sheila si připomněla Bromheada, jak sedí se zapnutým magnetofonem ve svém mini-austinu, který mu věnovala paní Morely-Johnsonová na soukromé projížďky, a byla spokojená.

"Děkuju ti, drahoušku. Asi jsem trochu hloupá, ale chtěla jsem slyšet, jak to říkáš... A teď si zdřímni."

Patterson upadl do lehkého spánku a Sheila zatím vyčkávala. Nechala ho spát půl hodiny, pak vstala z postele a šla pod sprchu. Myslela na Bromheada, jak tam venku čeká.

"Nic neuspěchejte," nabádal ji, když ji odevzdával mikrofon. "Pamatujte, že takováhle šance se vyskytne jednou za život."

Když vyšla z koupelny a nechala dveře široce otevřené, aby se osvětlila tmavá místa v ložnici, Patterson se probudil. Posadil se.

"Co to tu provádíš?"

"Byla jsem pod sprchou." Prošla pokojem, světlo zezadu zvýrazňovalo její nahotu, a on pocítil, že se v něm znovu ozvala žádostivost.

"Pojď ke mně."

"Chrise... chci si s tebou promluvit."

"Teď ne... pojď sem."

Oblékla si koupací plášť, který patřil k vybavení motelu.

"Chrise... uvědomuješ si, jak je to všechno nebezpečné a že se tohle už nesmí opakovat?"

"Co tím chceš říct - nebezpečné?"

"Nebezpečné pro tebe."

"Ale jdi, prosím tě, Sheilo. Máš na mysli banku? To je nesmysl. Tohle místo je bezpečné na sto procent."

"Nemyslím banku. Jde mi o paní Morely-Johnsonovou."

"Nebezpečné? Co tím myslíš, Sheilo?"

"Ona je do tebe zamilovaná."

"To je všechno nesmysl. Já vím, že je to stará herka, stále ještě posedlá sexem. Když vypadala k světu, měla tucty milenců, ale teď je jí osmasedmdesát, proboha!" Patterson se zasmál. "Samozřejmě, ona se na mne dívá jako na prince z pohádky, ale to vůbec nic neznamená... aspoň pro mne ne. Já s ní vycházím dobře. Musím - je to součást mé práce. Můžu ti ale říct, že když se chová jako malá holčička, je mi z ní nánic." Náhle si uvědomil, že příliš mluví. "Pojď ke mně, miláčku. Zbytečně ztrácíme čas."

"Času máme dost." Došla k posteli a posadila se dál od něho. Nebyla si jistá tím mikrofonem, i když ji Bromhead ujišťoval, že zachytí každý zvuk, který se v tom pokoji ozve. "Kdyby se o nás dvou někdy dozvěděla, trápilo by ji to. Uvědomuješ si to, Chrise?"

"Jak by se to mohla dozvědět? Tohle není vhodná doba na takové řeči." Rozsvítil lampu na nočním stolku a napůl se zvedl, aby na ni viděl. Už zase je od něho tak vzdálená. Vrátil se jí ten její klidný, nevzrušený výraz a on si uvědomil, že mezi nimi znovu vyrostla bariéra, doslova hmatatelná, a začínal mít nepříjemný pocit. "Co se děje, Sheilo?"

"Já tě nechápu," řekla. "Viděla jsem tě se starou paní. To celou dobu vše jen hraješ? Jsi na ni tak hodný... tak šarmantní... a přitom říkáš, že je ti z ní nánic."

"To se musíme bavit o té pitomé bábě zrovna teď?" zeptal se Patterson a už ztrácel trpělivost.

"Myslíš si, že je pitomá?"

"A ty snad ne?" Patterson mluvil podrážděně. "To ti to musím říkat po lopatě? Je jí osmasedmdesát, je ješitná,

poloslepá, blouznivá a přitom se neustále ohlíží za mladými muži. Jestli tohle není pitomost, tak co už jiného?"

Sheila se dlouze nadechla. Kdyby tuhle část dialogu měla napsat ona sama, nebo i kdyby ji měl vymyslet Bromhead, nemohlo by to být výmluvnější.

Bromhead, který naslouchal ve svém voze blízko motelu, dospěl k závěru že má přesně to, co potřeboval. Stiskl na magnetofonu klapku stop" nastartoval vůz, třikrát krátce zatroubil klaksonem a pak rychle odjel zpět k hotelu Plaza Beach.

Sheila slyšela signál klaksonu a vstala. První fáze operace skončila úspěšně, teď ale nastane další, obtížnější fáze.

"Já mám hlad," oznámila. "Najíme se."

Došla si pro plastický sáček, který přinesl Patterson, otevřela ho a vyndala dva úhledně upravené balíčky.

Patterson ji pozoroval. Proč měl ten nepříjemný pocit? Ta žena byla teď tak neosobní, tak se lišila od té sténající, zmítající se bytosti, která ho svírala, vyrazela ze sebe drobné výkřiky vášně a jejíž nehty se zarývaly do jeho těla.

No, možná má skutečně hlad... Ještě je dost času. Podíval se na hodinky: bylo skoro půl deváté. Ano... něco sníst před dalším pomilováním, to je docela dobrý nápad. Najednou také pocítil hlad.

Šla k lednici a vyndala láhev vína chablis, kterou koupil a už dřív odzátkoval. Nalila víno do dvou sklenek.

Ležel nehybně, sledoval ji a přál si, aby na sobě neměla ten koupací plášť.

"Sundej si to, Sheilo," požádal ji. "Chci se na tebe dívat."

"Později." Otevřela oba balíčky, jeden položila vedle něho a od-sedla si od něho s druhým balíčkem na kolenou.

"Chrisi... viděl jsi poslední vůli staré paní?" Ukousla si ze sendviče s uzeným lososem. "Její poslední vůli, nebo testament... či jak se tomu říká."

Sahal pro sendvič, náhle však zadržel pohyb ruky.

"Poslední vůli? Proč by nás to mělo zajímat?"

"Položila jsem ti prostou otázku - nemůžu dostat prostou odpověď?"

Panebože! pomyslel si, ta má teď ode mne odstup. Náhle si uvědomil, že leží v posteli nahý. Trochu se posunul a přetáhl přes sebe přikrývkou. Instinktivně vycítil, že už žádné milování nebude. Nevěděl proč, poznal to snad jen podle jejího chladného odstupu, ale byl si tím jistý.

"Nevím nic o její poslední vůli," prohlásil. "Proč se ptáš?"

"Znamenají pro tebe něco peníze?"

Už ho to začalo rozčilovat. V jeho hlase se ozvala zřetelná nelibost, když odpověděl: "Samozřejmě, že znamenají... pro tebe snad ne?"

"Ano." Chvilí mlčela, pak dodala: "Měl bys vědět, jak je to s její poslední vůlí."

Pattersonova tvář náhle ztvrdla. Pocítil, že je v nevýhodě, když leží takhle na posteli napůl zakrytý přikrývkou. Spustil nohy dolů z postele, posadil se vzpřímeně a díval se jí do očí.

Nejistil ani náznak toho, co se děje v její mysli. Měla ten provokující vzdálený výraz a jedla sendvič, jako by jí právě to dělalo největší potěšení.

"Sheilo... o co ti vlastně jde?"

"Ty tedy nevíš, že ti odkazuje spoustu peněz?"

"Mně?" Ohromeně na ni zíral. "Spoustu peněz? Jak to víš?"

Dojedla sendvič a sáhla pro další. Viděla, jak v něm stoupá napětí.

"Řekla mi to."

"Ona že ti řekla, že ti odkazuje peníze?" Patterson tomu nemohl uvěřit. Sheila byla u staré paní teprve necelé dva týdny. Stará paní nikdy ani nenaznačila, že by mu něco odkazovala... tak proč by to říkala své nové společnici?

"Jsi si tím jistá, že ti to řekla, Sheilo?"

"Proč bych ti to říkala, kdyby to nebyla pravda?" Ukousla kus sendviče a dívala se na něho - chladně, vzdáleně, zcela neosobními kouřově modrými očima. "Ty mi nevěříš?"

"Mám-li být upřímný... tak ne!" Teď už věděl určitě, že s milováním je konec. Potřeboval se obléknout. Cítil, že kdyby zůstal nahý, nedokázal by tuhle nečekanou situaci udržet pod kontrolou. "Počkej okamžik."

Držel kolem sebe přikrývkou, sebral košili, spodky a kalhoty a odešel do koupelny.

Sheila se trochu napila vína a dojedla druhý sendvič. Teď, řekla si, musí být opatrná. Ryba už zabírá na návnadu, ona ale musí přesně odhadnout, v kterém okamžiku trhnout udici.

Patterson vyšel z koupelny. Posadil se na postel, navlékl si ponožky a obul boty. V tichosti ho pozorovala.

Když si zavázal kravatu a oblékl sako, řekla: "Ty nemáš hlad, Chrisi? Ty sendviče jsou výborné."

Podíval se na ni zlostně a podezíravě.

"Co to všechno má znamenat? Ty mi chceš namluvit, že ti stará paní řekla, že ti odkazuje spoustu peněz?"

Přikývla.

"Když mi nevěříš, tak proč by sis dělal starosti? Počkej, až bude mrtvá, pak se o tom přesvědčíš sám."

Nepřestal se na ni dívat a horečně přemýšlel. Pochopitelně doufal, že na něho bude paní Mordy-Johnsonová pamatovat ve své závěti. Možná to bude deset tisíc dolarů... nebo něco takového. Co ale znamená spousta peněz? Ta stařena má cenu pěti milionů dolarů. Oba spolu vždycky vycházeli dobře a on věděl, že v něm má zalíbení. Pokud se dá věřit Sheile, tak by to mohly být skutečné peníze. Moc by si to přál! Často snil o tom, že odejde z banky a osamostatní se jako nezávislý makléř. Věděl však, že to nepřipadá v úvahu. K tomu, aby se udělal sám pro sebe, by potřeboval značný kapitál. Kdyby ale měl jistotu, že si pomůže k většímu obnosu...

"Skutečně ti to řekla?" zeptal se a snažil se udržet nevzrušený tón hlasu.

"Proč se nepodíváš do její poslední vůle? Pak bych tě už nemusela přesvědčovat," odvětila Sheila klidně.

"Podívat se do její poslední vůle? To přece nemohu! Ty asi nevíš, o čem mluvíš! Její závěť je uložena v našem

právním oddělení! Já k ní pochopitelně nemám přístup!"

Sheila dopila svou sklenku.

"Mně nevěříš a do té poslední vůle se nemůžeš podívat... takže musíš čekat, není to tak?"

Patterson se začal potit. Věděl, že nebude mít klid, dokud se to nedoví.

"Co ti přesně řekla?"

Sheila ho zkoumavě pozorovala. Věděla, že s ním musí být opatrná. Až do této chvíle ho mohla napínat, ale dál už ne. On nebyl jako Gerald - byl bystrý, měl smysl pro detaily a velké zkušenosti s konfliktním obchodním jednáním. Vycítila, že tohle by byl vhodný okamžik pro vržení harpuny.

"Řekla mi, že ti odkáže sto tisíc dolarů ročně až do konce života."

Patterson se syčivě nadechl a ruce mimoděk sevřel do pěstí.

To snad nemůže být pravda! To by znamenalo celé jmění! Určitě se přeslechla!

"Počkej moment, Sheila! Tys asi chtěla říct deset tisíc dolarů, že? Deset tisíc dolarů ročně do konce života?"

Už se zakousl do návnady, pomyslela si.

"Ne, Chrisi. Já vím přesně, co řekla. Sto tisíc... to je přece spousta peněz, že? Měl bys být rád." Vstala, shodila ze sebe kou-pací plášť a nahá šla k místu, kde pohodila své oblečení. Patterson ji ani nevnímal. Díval se dolů na koberec a jeho myšlenky se divoce zmítaly. Panebože! Kdyby to tak byla pravda! Sto tisíc dolarů ročně do konce života! To už by vůbec nemusel pracovat! Mohl by jezdit po světě! Těch žen, co by mohl mít! Mohl by si dopřát každé potěšení! Londýn! Paříž! Řím! Svět by ležel u jeho nohou.

Nehýbal se a v mozku mu divoce vířilo až do chvíle, kdy se Sheila lehce dotkla jeho ramene. Teď už byla oblečená.

"Ty nemáš hlad? Nic jsi nejedl."

Když ho pozorovala, došla k závěru, že rozdíl mezi ním a Geraldem spočíval v tom, že on byl chamtivý a Gerald hloupý.

Patterson se zvedl.

"Sheilo! Musíš to chápat... pro mne je to důležité," prohlásil. "Myslíš to doopravdy? Ona ti to skutečně řekla?"

Obrátila se, šla k nočnímu stolku a odtrhla přísavný mikrofon. Vložila ho do krabičky a krabičku do kabelky.

Patterson byl natolik ponořen do svých myšlenek, že nevnímal, co to vlastně udělala.

"Vraťme se teď do hotelu, prosím tě," řekla a zamířila ke dveřím.

Než vyrovnal motelový účet, ona už seděla ve wildcatu. Sedl si vedle ní a stále byl jako omámený. S ironickým úsměvem vzala na vědomí, že nenaléhal, aby s ním ještě zůstala. Když s ní rychle a mlčky ujížděl po široké silnici, pomyslela si, že pro muže znamenají peníze víc než sex. Muži jsou věčně uvažující živočichové. Sex trvá jen pár minut, ale peníze - s trochou štěstí a zdravého úsudku - mohou vydržet natrvalo.

Když přijeli k světlům bulváru Seaview, zeptal se jí: "Proč ti to řekla? To je něco, co nechápu. Proč ti to vlastně řikala?"

"Proč se ženy svěřují jedna druhé?" nadhodila Sheila. "Možná proto, že jsou nejisté... dokonce i staré ženy. Tak si prostě povídají. Sdělují si tajemství. Možná byla spokojená s tím, že tě takhle zajistila. Řekla, že je šťastná, když se o ni staráš."

Patterson si řekl, že tohle by bral.

"Ale proč to řekla zrovna tobě?"

Sheila udělala netrpělivé gesto.

"Není to už trochu nudné, Chrisi? Řekla jsem ti, co ona řekla mně. Proč bych ti měla lhát? Můžeš si to přece ověřit v té závěti."

Může? Závěť byla uložena v právním oddělení banky. Právním expertem banky byl Irving Fellows. On a Patterson spolu moc nevycházeli. Fellows byl ženatý, měl dvě děti, byl seriózní a s Pattersonem neměl vůbec nic společného. Patterson často pociťoval, že ten hubený právník s kyselou vizáží neschvaluje jeho chování. Aby se dostal k závěti, musel by k tomu mít souhlas paní Morely-Johnsonové... a to bylo vyloučené. Tu závěť zřejmě nikdy neuvidí.

"Není to možné," řekl.

"Pak se musíš spolehnout na to, že ti říkám pravdu."

Proč by se na to neměl spolehnout? ptal se Patterson sám sebe. Proč by mu lhala? Sto tisíc dolarů ročně až do konce života! Kdyby mu to řekl například Abe Weidman, právní zástupce staré paní, tak by tomu určitě uvěřil. Ale stejně, teď už tomu chtěl uvěřit. Ale proč by něco takového stará paní řikala své nové společnici? Ta stará děvenka je trochu potrhlá. Možná to řekla Sheile proto, aby se pochlubila. Jak se někdo může vyznat v myšlení těch bohatých a potrhých?

Zastavil před hotelem Splendid. Musel se donutit, aby se odpoutal od přemýšlení o těch penězích, aby vystoupil z vozu a otevřel jí dveře.

Sheila vyklouzla ven.

"Bylo to nádherné," prohlásila. "Děkuju ti, Chrisi." Duchem stále ještě nepřítomný Patterson se rychle vrátil z pocitů do reality. Dotkl se její ruky a nasadil svůj šarm. "Bylo to to nejskvělejší," řekl. "Tak příští neděli?" "Ano... moc bych o to stála." Vytáhla z kabelky krabičku s přísavným mikrofonem a položila mu ji do dlaně. "Drobné připomenutí, Chrisi, na ten krásný večer."

Lehce se dotkla konečky prstů jeho tváře, pak se otočila a rychle odcházela jasně osvětleným bulvárem k hotelu Plaza Beach.

Příštího jitra vešel Patterson do své kanceláře a viděl, že Věra Crossová už roztříдила jeho poštu.

Uplynulou noc se Patterson až do čtyř hodin vrtěl a obracel v posteli, přemýšlel o tom, co mu řekla Sheila, a

uvažoval, jestli to může být pravda. Pak si v zoufalství, že neusne bez tabletky, vzal dvě najednou a ráno zaspal. Potom měl tak naspěch, že na sebe hodil oblek, který měl předchozího večera, a bylo mu jedno, jestli někdo v bance zvedne obočí nad tím, že přišel ve víkendových šatech. I když se obešel bez ranní kávy a jel pak příliš rychle, vpadl do své kanceláře s desetiminutovým zpožděním.

"Ach! Ach!" podotkla Věra jemně. "Někdo asi měl hutný víkend."

Patterson ale neměl náladu na Veřino dobromyslné škádlení.

"To štěbetání vynechte," řekl úsečně a sedl si za psací stůl. "No, zpozdl jsem se... dobře... Takže teď - je tu něco důležitého?"

Věru trochu zaskočil tón jeho hlasu. Poklepala na pravou hromadu dopisů.

"Tohle je dospělá pošta. Přejete si, abych dětinskou poštu vyřídila já?"

"Udělejte to." Patterson si nejistou rukou zapálil cigaretu. "A přineste mi, prosím, šálek kávy. Mám nějaké schůzky?"

"Pan Cohen v deset, paní Lampsonová v jedenáct patnáct," odpověděla Věra. "Zasedání rady se nekoná."

"To já přece vím," odsekl. "To nikdy není v pondělí!"

Věra stála za jeho zády a zakoulela očima. Někdo ho musel pořádně dopálit. Ačkoli vypadá spíš jako po flámu. Ti muži! Pokrčila rameny.

"Ano. Jak si přejete, pane Pattersoně," řekla.

"A tuhle ironii si laskavě nechtě!" vyštěkl Patterson. "Vůbec to není vtipné!"

Byla ráda, že už může odejít z jeho kanceláře.

Patterson si přejel rukou přes Špatně oholenou bradu. Podíval se do nástěnného zrcadla a zatvářil se nevrle.

Panebože! Vypadá příšerně! Ještě že dnes nemusí na zasedání správní rady. Podíval se na hromadu pošty a v duchu zaklel. Ztracený život! pomyslel si. On se tu musí dít jako nějaký otrok! Taková myšlenka by ho nikdy nenapadla nebýt posedlé představy o příjmu sto tisíc dolarů ročně.

Zamáčkl cigaretu. Okamžitě však pocítil potřebu další a sáhl si do kapsy. Našel tam krabičku, kterou mu věnovala Sheila.

Když od něho předchozího večera odešla, krabičku otevřel. V nedostatečném světle viděl cosi, co považoval za nějaký černý knoflík. Bylo to zřejmě něco bezcenného a bezvýznamného a jeho mozek byl příliš zaměstnaný, takže jen pokrčil rameny a strčil si krabičku zpět do kapsy. Teď krabičku opět otevřel a tentokrát si ten černý knoflík prohlédl blíž - pro něho to ale pořád byl jen černý knoflík. Vyňal ho z krabičky a zjistil, že zadní strana je pružná a lepkavá jako od nějakého účinného lepidla. Co to má u všech čertů znamenat? uvažoval znepokojeně, ale pak, když Věra přišla s šálkem kávy, položil knoflík na stůl a zapomněl na něj.

Když vypil kávu, cítil se poněkud uvolněně. Pustil se do diktování odpovědí na dopisy. Za necelou hodinu byl s poštou hotový. Když Věra odešla, opřel se o své křeslo a díval se na podložku na svém stole. Jestli mu ta stará paní opravdu odkázala takový příjem až do konce života, pak by si mohl dělat velké plány. Teď jí je osmasedmdesát let. Může samozřejmě zůstat naživu ještě nějakých deset let, ale to je málo pravděpodobné. Dejme tomu, že vydrží ještě šest let - jemu pak bude devětatřicet. Kolik mužů si může dovolit přestat pracovat a mít příjem sto tisíc dolarů ročně? Šest let - to by nebylo tak dlouhé čekání. Vytáhl kapesník a otřel si zpocené nice. Kdyby jen mohl mít jistotu!

Jediný způsob, jak o tom mít jistotu, je přečíst si její závět. Bylo by to nemožné? Právní oddělení, které řídil Irving Fellows, nevydá tu závět bez souhlasu paní Morely-Johnsonové. Bylo by tak těžké takový souhlas získat? Zapálil si cigaretu, vstal a začal přecházet po kanceláři.

Stará paní je poloslepá. Podepisuje každý papír, který jí on předloží. Mohl by takový souhlas vpašovat mezi převody akcií. Byl si jistý, že by to podepsala.

A co Fellows?

Patterson se vrátil ke svému stolu a posadil se.

Fellows je puntíkář, ale kdyby mu Patterson řekl, že stará dáma chce svou závět pozměnit a že tady je její písemný souhlas, co by mohl namítat?

Patterson si opět otřel ruce kapesníkem. Ale co kdyby mu to nevyšlo? Kdyby stará paní chtěla vědět, co vlastně podepisuje! Mohl by se na takovou možnost připravit... musel by si připravit nějakou odpověď! S tím by nebyl žádný problém, ale co když jí Fellows zatelefonuje, aby si ověřil, jestli skutečně chce revidovat svou závět? Ten je tak nevypočitatelný, že to může udělat třeba jen proto, aby se jí zavděčil. V takovém případě dojde k vyšetřování a Patterson se takové možnosti zhroutil. Přišel by o místo... přišel by o sto tisíc dolarů ročně do konce života!

Při takovém pomyšlení Patterson znervózněl. Ne! Počkat! řekl si. Je ještě mladý. Nesmí udělat nic hloupého ani nebezpečného. Když člověk pracuje v bance, nemůže si dovolit dělat hlouposti. Stačí jediné uklouznutí... a jsi z kola ven!

Stejně se ale tím problémem trápil dál. Proč by o tom nemohl mít jistotu? Má si to nechat viset nad hlavou, dokud ta stará paní nezemře? To může být ještě deset let. Ztraceně! Ona ho dokonce může přežít!

Ozvalo se klepání na dveře a Věra nakoukla dovnitř.

"Je tu pan Cohen," oznámila.

Patterson se v duchu přenesl do současné skutečnosti a zvedl se.

Bernie Cohen byl majitelem velké prosperující samoobsluhy, zábavního parku a školy vodního lyžování. Vždycky měl nějakou volnou hotovost a vždycky usiloval o rychlý obrat. Většinu peněz měl bezpečně uloženou v dluhopisech s vysokými výnosy, ale volnou hotovost se snažil orientovat na kapitálový růst. Cohen byl menší postavy, tlustý, plešatější, měl namodralé tváře a stále se usmíval. Obvykle trčel za patnácticentimetrovým doutníkem a proslul svým výrokem: "Jestliže doutníky kouřil největší muž našeho století, proč dych si to nemohl dovolit i já?" Pak zvedl své tučné prsty do podoby písmene V a zaculil se.

Cohen se ponořil do křesla určeného pro klienty a překvapeně zíral na Pattersona.

U Mojžíše a Jáкова!" zvolal. "Vy jste asi měl bouřlivý víkend! Co s váma ta ženská udělala?"

Patterson neměl náladu, aby se dal od Cohena pošťuchovat.

"Co byste potřeboval, Bernie?" zeptal se s tónem nelibosti v hlase. "Já tu mám spoustu práce, takže pojďme rovnou k věci."

Cohen si vyndal doutník z úst, podíval se na jeho honci konec, pak se naklonil dopředu a odklepal popel do popelníku.

"Tak takhle je to, co? Únava? Taky se mi to stalo... a jednou to bylo fakt špatný... byla to Japonka. Kamaráde! Co takhle si popovídat o neřesti?"

Tak co pro vás můžu udělat?" řekl Patterson a vzal do ruky svou zlatou propisku.

Cohen udělal zklamanou grimasu.

"Vy asi máte mizernou náladu, že jo, Chriši?"

"Já jsem v pořádku ... a o co jde vám?"

Cohen zaváhal, pak zvedl svá tučná ramena. Když to má být jen obchodní, tak to bude jen obchodní.

"Jak se vám líbí společnost Auto Cap?"

Patterson bez váhání zavrtěl hlavou.

"Nic pro vás... příliš dlouhodobé. Pokud jste nezměnil svůj názor, tak chcete něco rychlého - nebo se mýlím?"

"Nemýlíte se."

"Kolik?"

Patterson chvíli uvažoval. Záviděl Cohenovi. Ta tlustá člověčí koule si mohla dovolit spekulovat. Když vyhrál, usmíval se. Když prohrál, stejně se usmíval. Když si ale vzpomínal na celou dobu jejich spolupráce, Patterson si uvědomil, že Cohen nikdy neprohrál... měl prostě štěstí hazardního hráče.

"Ferronite," řekl pak. "Teď jsou za jednadvacet dolarů. Šušká se něco o fúzi. Mohly by vylézt na dvacet devět... ale taky výš. Rychle dovnitř a rychle ven."

Cohen se zašklebil.

"Zrovna tak mi to říkala ta moje Japonka, ale to jen tak kecala."

Patterson odložil zlatou propisku rozladěným pohybem, jímž dal Cohenovi najevo, že dnes dopoledne není na takové řeči zvědavý.

"Chraň mě paní Mojžíšová." Cohen se teď zatvářil ustaraně. "Vy jste asi v pekelně špatné náladě, Chriši."

"Mám spoustu práce, Bernie," odušil Patterson. "Tak co uděláme s tím Ferronitem?"

Cohen pocítil zklamání. Až dosud se na schůzky s Pattersonem vždycky těšil. Vzájemně se škádli, vyměňovali si neslušné vtipy, ale dnes se Patterson chová jako nějaký zatracený ředitel banky.

"No tak jo... když to říkáte vy, tak já to kupuju. Pusťte se do toho."

"Padesát tisíc?"

"Jo."

Patterson si rychle něco poznamenal do svého bloku.

"Tak fajn, Bernie." Zvedl se. "Pojďme spolu někdy na večeři. Jak vám to vychází... vyhovuje vám pátek?"

Cohen se zase začal usmívat.

"Seženete děvčata vy nebo to mám udělat já?"

Patterson to slyšel jen na půl ucha. Opět už myslel na paní Morely-Johnsonovou.

"Hele! Co bude s holkama?" zeptal se Cohen, teď už hlasitěji.

Patterson zase začal vnímat a pokrčil rameny.

"Zařídte to vy, Bernie."

Cohen se zvedl.

"Ta holka vás musela pořádně zvalchovat! Podívejte se, já vám zavolám. Vy teď nejste v té správné náladě. Já vím, jaký to je. Taková pořádná..." Zarazil se a jeho úsměv náhle zmizel. "Co je tohle? Na co si tu hrajete?"

Náhly příkrý tón jeho hlasu Pattersona překvapil. Udiveně na Cohena zíral.

"Co je co? O co vám jde?"

"Co je to za nápad - odposlouchávat mě?" zeptal se Cohen a ukázal prstem na stůl.

Patterson sledoval směr, kam ukazoval tučný prst, a viděl, že se Cohen dívá na černý knoflík, který mu dala Sheila.

"Že vás odposlouchávám?" vyhrkl tupě a když Cohen zvedl knoflík ležící na stole, pocítil, že mu po celém těle přeběhl mráz.

"Přesně to jsem řekl. Proč mě odposloucháváte?"

"Já ale nic takového nedělám! Nechápu, o čem to u všech čertů mluvíte!"

"Tak proč máte na stole tohle?" Cohen přiblížil dlaň, na které ležel knoflík, k Pattersonovi.

"Vždyť to je knoflík, nebo ne? Já... našel jsem ho na ulici... tady před bankou."

Cohenovy malé oči teď vypadaly jako onyxové korálky.

"Vy sbíráte po ulicích knoflíky?"

Patterson musel rozvíjet svou lež, a proto řekl: "Moje matka byla pověřivá. Když jsem byl ještě dítě, říkala mi: Nikdy neprojdí kolem knoflíku, ležícího na ulici. Třeba vy - prošel byste pod žebříkem?"

"Vy mne skutečně chcete přesvědčit o tom, že jste tuhle věc našel na ulici?"

"Vždyť jsem vám to už řekl! Co to všechno má znamenat, Bernie?"

Cohen se náhle uklidnil a začal se plácet tučnými rukama do svých tlustých stehů.

"Človče! Vy to možná umíte s penězi a se ženskou, ale jinak jste naivní jako batole. Vy fakt nevíte, co je tohle?"

Patterson tušil, že ho čeká nějaká pohroma, ale podařilo se mu nedat to nijak najevo.

"Měl bych to vědět?"

"Tohle je jeden z nejrafinovanějších mikrofonů, jaké jsou na trhu - přísavný Limpet Special. Můžete ho kdekoli připevnit a s jeho pomocí pak všechno nahrávat na magnetofon vzdálený až do jednoho kilometru - žádný dráty, žádný přídavný zařízení. Je to jedna z nejnebezpečnějších věcí, jaký používají průmysloví špióni. Pokaždý, když mám správní radu, tak si tu místnost nechám prověřit tady proti tomu. To je velké ucho. Vy jste takovouhle věc ještě nikdy neviděl?"

Patterson cítil, že se mu prudce rozbušilo srdce.

"Ne."

"Tak teď jste jednu viděl. Nějak se toho zbavte. Všechno, co jsme si tady řekli, se klidně mohlo někde nahrávat... ne že by na tom nějak záleželo."

Patterson byl celý bledý a vypadal tak otřeseně, že Cohen uznal, že odchodem mu prokáže laskavost.

"Tak se mějte, Chrise... Uvidíme se v pátek."

"Ano."

Cohen se zastavil u dveří.

"Matky jsou požehnáním, ale já bych na vašem místě do budoucna přestal sbírat knoflíky na ulicích."

Odešel a zavřel za sebou dveře.

Kapitola pátá

Patterson vydržel zbytek toho dopoledne jen silou vůle a tím, že donutil svůj mozek pracovat. Potřeboval si promyslet souvislosti toho mikrofonu, to bylo ale nemožné při všech těch neustálých telefonních hovorech, s Věrou pobíhající sem a tam s papíry, které měl podepisovat, a pak s paní Lamsonovou, žvatlající o svých investicích, ale konečně pak přišla doba oběda a on mohl z banky uniknout.

Zašel se svým wildcatem až na konec bulváru Seaview do jedné malé restaurace, o níž věděl, že je hodně frekventovaná večer, ale během dne klidná. Vybral si stůlek v rohu a objednal si whisky s ledem a sendvič s plátkem hovězího. V restauraci bylo kromě něho jen pět lidí a ti seděli opodál.

Začal přemýšlet a jak tak uvažoval, mozkiem jako by mu zavála sibiřská vichřice. Teď věděl určitě, že se nechal chytit do pastí. Žádná žena přece nevěnuje svému milenci po milování vysoce výkonný mikrofon, ledaže by ten dárek znamenal zahajovací gambit k vydírání.

Patterson si nedělal iluze. Byl si jistý, že všechno, co on i ona řekli v té motelové ložnici, bylo nahrané na pásce. Ten mikrofon mu dala proto, aby mu to sdělila. Takže teď, položil si otázku, jak té pásky využije? Jak asi začne ta vyděračská procedura? Kolik peněz bude od něho chtít?

Whisky mu pomohla k uklidnění nervů. Připomněl si jejich rozhovor. Šla na to chytře. On se na tu pásku dokonce podepsal. Já, Christopher Patterson, prohlašuji, že Sheila Oldhilllová... Ano, bylo to chytré a nemilosrdné. Pak ho ještě přiměla, aby mluvil o paní Morely-Johnsonové.

Jestli se ta nahrávka dostane do rukou staré paní, bude to jeho konec - nejen u ní, ale také v bance. Ona byla jejich nejdůležitějším klientem.

Žádná žena přece nemůže spolknout to, co on o ní řekl v tom motelovém pokoji, a nejt mu hned po krku.

Až dojde ke střetu, má se nechat vydírat? Kdyby tak mohl tu pásku koupit a mít jistotu, že od ní neexistuje kopie, udělal by to; byl si ale jistý, že kopie už je pořízená.

Dopil whisky a sendviče se ani nedotkl.

Sheila ale musí vědět, že on nemá větší množství peněz. Kolik doufá, že z něho vydoluje - pět tisíc dolarů? Nebo snad tolik, ale každý měsíc? Pak si vzpomněl, že mu řekla o tom, že stará paní mu odkazuje sto tisíc dolarů ročně do konce života. Teď si byl jistý, že jí o tom stará paní neřekla. Musela to zjistit - pokud to vůbec zjistila - když se v nepřítomnosti staré paní přehrabovala v jejích papírech. Zřejmě to považovala za svou šanci, za něco jako zlatý důl. Pak zavrtěl hlavou. Ne, teď uvažuje špatným směrem, protože on by k těm penězům přišel až po smrti staré paní a když už bude mrtvá, tak ta páska ztratí jakoukoli hodnotu pro případného vyděrače. Ne, to nemůže být ono. Za tím vším musí být nějaký hlubší a rafinovanější motiv.

Zapálil si cigaretu a přemýšlel dál.

Nakonec došel k závěru, že bez ohledu na případné riziko musí vidět závět' paní Morely-Johnsonové. To mu poskytne klíč k Sheiliným spekulacím. Jestli má skutečně zdědit tak velký příjem, dozví se také, co může čekat, až ho Sheila začne vydírat. Uvědomil si, že pokud by měl perspektivu získání těch peněz a přitom řekl Sheile, ať táhne k čertu, tak by nejen ztratil své místo v bance, ale paní Morely-Johnsonová by ho určitě vyškrtla ze své závěti. Ta sibiřská vichřice v jeho mozku zavála ostřeji, když si uvědomil tuto skutečnost. Možná že jediným řešením bude nechat se vydírat, ale kdyby jen měl jistotu, že bude po staré paní dědit. Musí se to dozvědět!

Když se o půl hodiny později vrátil do banky, šel do své kanceláře a vytáhl ze zásuvky stolu arch dopisního papíru s hlavičkou hotelu Plaza Beach, které tu měl po ruce, aby mohl staré paní předkládat k podpisu různé dopisy. Vzal si svůj kufříkový psací stroj a začal psát:

Milý pane Pattersoně,

v poslední době jsem zapomnětlivá a nemohu si vzpomenout na některé odkazy, které jsem podle všeho učinila ve své závěti. Byl byste tak laskav a přinesl mi moji závět', jakmile se vám to bude hodit? Myslím, že je uložena ve vaší bance v nějaké obálce. Těším se, že vás zase uvidím.

Přidal datum, znovu dopis přečetl a dospěl k závěru, že by takový dopis stará paní mohla napsat a že tím tedy nevyvolá Fellowsovo podezření. Pak šel ke své registratuře a vyndal portfej paní Morely-Johnsonové.

Trvalo mu asi dvacet minut, než vybral dokumenty k jejímu podpisu. Zasunul mezi ně ten dopis a všechno uložil do

své aktovky. Pak zatelefonoval do hotelu Plaza Beach. Ústředna ho spojila s přístřešním apartmá a sluchátko zvedla Sheila. Její klidný, tlumený hlas v něm vyvolal mrazení, ale donutil se, aby jeho hlas zněl normálně.

"Tady je Chris Patterson. Dobré odpoledne, slečno Oldhillová. Zeptala byste se, prosím, paní Morely-Johnsonové, jestli bych k ní tak za půl hodiny mohl zajít asi na pět minut? Mám pro ni nějaké papíry k podpisu."

"Okamžik, pane Pattersoně." Její hlas byl chladný a zcela neosobní.

Nastala pauza, pak Sheila řekla: "Paní Morely-Johnsonová asi za půl hodiny odejde. Kdybyste mohl přijít teď hned ..."

"Hned tam budu," souhlasil Patterson a zavěsil.

Na chvíli se zarazil, hleděl na podložku na stole a srdce mu tlouklo nepravidelně. Pustí se do toho. Musí to vědět. Když nad ním visí ta hrozba vydírání, tak musí riskovat. Musí se to dozvědět!

O dvacet minut později zazvonil u dveří přístřešního apartmá. Sheila přišla otevřít. Chvilí stál a díval se na ni. Teď už se plně ovládal a jeho hřejivý, šarmantní úsměv působil upřímným a opravdovým dojmem tak jako obvykle. Díval se na tu klidnou, vzdálenou tvář, na ty brýle a připlácnuté vlasy. Ani ona, ani on neporušili své masky.

Sheila ustoupila stranou.

"Pojďte prosím dál, pane Pattersoně. Paní Morely-Johnsonová je na terase. Očekává vás."

Byla to ta žena, která se pod ním včera večer tak eroticky zmlátala? pomyslel si Patterson, když vcházel do haly. Tak dobře, ty děvko, jen to klidně hraj... já umím taky hrát!

"Děkuju. Jak se daří paní Morely-Johnsonové?"

"Dobře." Sheila se na něj nedívala. "Cestu znáte... jděte prosím dál." Obrátila se a šla do své kanceláře.

Patterson se za ní otočil, díval se na dlouhá, rovná záda, na křivku jejich boků a na dlouhé nohy a připomněl si, jak se ty nohy zahákly kolem jeho těla, zatímco on svíral její oblé boky.

Prošel velkým obývacím pokojem a vyšel na terasu.

"Vy zlobivý chlapče!" zvolala paní Morely-Johnsonová a evidentně byla potěšená, že ho vidí. "Vy mi pořád přiděláváte starosti a nutíte mne podepisovat nějaké nudné papíry. Pojdte sem a posadte se."

Sedl si vedle ní, pak ale náhle strnul a po celém těle ucítil chlad.

Vedle jejího křesla stál konferenční stolek a na stolku byl magnetofon.

Patterson vytřeštěně zíral na magnetofon, jako by to byl svinutý had. V ústech mu vyschlo.

"Díváte se na moji novou hračku?" prohodila paní Morely-Johnsonová. "Úplně mne to uchvacuje. Nechápu, že mi nikdy nenapadlo koupit si něco takového. Byl to Sheilin nápad. Řekla mi, že bych neměla hrát na piano bez toho, že bych si to nahrávala. Řekla, že ty pásky zachovají mou hru pro budoucnost... No řekněte, nebylo to od ní sladké? Pro mne to znamená novou sféru zájmu. Jen si to poslechněte." Přiložila svůj krásný dlouhý prst ke klapce "play" a stlačila ji.

Než skončila Chopinova etuda, Patterson se stačil vzpamatovat ze šoku způsobeného tím magnetofonem.

Panebože! pomyslel si. Ta děvka je velmi chytrá. Další rána pod pás! Nejdřív mikrofon... a teď magnetofon. Servíruje mu to jako nápis s velkými písmeny!

"Mám tu pro vás k podpisu šest únavných papírů a pak hned musím běžet," řekl poté, kdy pochválil hru staré paní. Vytáhl svou zlatou propisku, poskládal papíry tak, že viditelný byl jen prostor pro její podpis, a podal jí propisku.

"Co je to za papíry, Chrisi?" zeptala se a šmátrala po svých brýlích.

"Jsou to převody akcií," odpověděl Patterson. "Mrzí mne, že vás s tím obtěžuji, ale musel jsem dost pohnout s vašimi cennými papíry. Tento měsíc budete mít zisk čtyřicet tisíc dolarů. Trh je poněkud nestabilní - musíte kupovat, pak zase prodávat a pak teprve přijde zisk."

Konečně si nasadila brýle.

"Čtyřicet tisíc dolarů!" Zářivě se na něho usmála. "To jste bystrý chlapec!" Položila svoji suchou, horkou ruku na jeho. "A jste velmi laskavý."

"Pro mne je to potěšení." Patterson cítil, jak mu po tváři stéká stružka potu. "Tady prosím..."

Podepsala se svým rozřezaným, sotva čitelným podpisem. Obrátil list a ona podepsala. Obrátil další list a ona znovu podepsala. Znovu obrátil list a v ústech měl sucho, protože věděl, že teď následuje dopis a nikoli převod. Zpozoruje ten rozdíl? Rychle obrátil list a strnul, když viděl, že se zarazila.

"Co je tohle, Chrisi?"

Byl na to připravený.

"Potřebujete nový trvalý příkaz pro banku ohledně nájemného za ten přístřešní byt," vysvětloval. "Tímhle se to zařídí."

"To že potřebuji?" Zvedla hlavu a dívala se na něho. "Myslela jsem..."

"Banka to potřebuje. Je mi líto, že vás s tím obtěžuji..."

"Nemusí vám to být líto, Chrisi. Jsem vám vděčná za vaši pomoc."

Sledoval, jak naškrábala svůj podpis, a pak obrátil další list.

Tak to vyšlo, pomyslel si a zhluboka se nadechl. Teď ještě musí přesvědčit Fellowse.

Podpisování skončilo a paní Morely-Johnsonová ještě chvíli povídala a nechávala přitom ležet svou starou, vyschlou ruku na Pat-tersonově zápěstí. Patterson naslouchal, usmíval se, říkal nezbytné banality a už se nemohl dočkat, až odtud vypadne.

Vtom přišel na terasu Bromhead.

"Za deset minut máme vyjet, madam," řekl a lehce se uklonil.

"Vidíte to?" Paní Morely-Johnsonová škádlivě poklepala Pattersona na paži. "Nikdy mne nenechávají v klidu. Přijďte ke mně zítra večer v osm hodin na večeři. Budu tu mít pár přátel."

"Děkuji... bude to pro mne potěšení." Patterson posbíral své papíry a uložil je do aktovky.

"Černou vázanku, Chrise," připomněla mu, když jí líbal ruku.

Pokynul Bromheadovi, který uctivě sklonil hlavu, vyšel z apartmá a byl rád, že Sheila zůstala ve své kanceláři.

Jel zpátky do banky. Pak si dodal odvahy a vyzbrojený dopisem se vydal do právního oddělení.

Prálo mu štěstí. Irving Fellows právě ve spěchu odešel, protože dostal špatnou zprávu - jeho starší syn spadl ze stromu a zlomil si ruku. Fellowsova sekretářka, nesložité a obtloustlá žena, přesvědčená, že Patterson vypadá jako filmová hvězda, mu dala zapečetěnou obálku výměnou za písemný souhlas paní Morely-Johnsonové.

Takže to bylo snadné.

Gerald Hammett ležel na posteli a poslouchal vřestivý hluk linoucí se z nábřeží, houkání klaksonů z houstnoucího pouličního ruchu a žvanění prostitutek, které vycházely z protějšího zapadáku na své odpolední šlapání.

Cítil se osamělý, těžce znuděný a znechucený tou záležitostí, do které se dobrovolně zapletl. Kdyby tu nebyla Sheila, tak by už dávno vlezl do autobusu a odjel například do Miami. Dosud nikdy nepoznal ženu, jako je Sheila. Všechny ženské, se kterými chodil, byly hrubé a neurvalé a zacházely s ním, asi jako každá děvka zachází s kterýmkoli mužem. Sheila byla jiná. Byla to první žena, o které mohl říci, že je jeho. Byla sice rozmarná, ale on už si zvykl, že všechny ženy mohou být rozmarné. Občas jim opovrhovala. On to ale přijal, protože sám vůči sobě choval opovržení. Kdyby dostal otázku, proč ho tak uchvacuje ta klidná, duchem vzdálená žena, která je navíc starší než on, tak by to jen těžko dokázal vysvětlit. To rozhodující, pomyslel si, asi je, že když jsou spolu v posteli, tak ona se mu odevzdává tak, že on ví, že se jí plně zmocnil, a to nepocítil s žádnou jinou ženou. Když pak je ale po všem, tak má zase od něho odstup, ale to mu nedělalo starosti. Věděl, že až zase bude ve správné náladě, tak bude znovu patřit jen jemu. Vzrušovala ho. Byla pro něj něco jako hrací kostky. Člověk nikdy předem neví, jak mu to vyjde, a takový způsob života on měl rád. Nenáviděl rutinu. Chtěl mít život plný nejistot. Nechtěl se některý z příštích dnů probudit a pak dělat totéž, co dělal předchozího dne. Sheila byla přesně takový typ ženy - mohli se ráno probudit a ona byla chladně odtazita - jindy se zase mohli probudit a ona ho začala kousat do ramene, zarývat mu nehty do zad a pak se dostavil výbuch, jaký mu žádná jiná žena nechtěla nebo nedokázala poskytnout.

Nenáviděl představu, že si to s ní občas rozdá ten hezký bankéř. Ta myšlenka ho mučila. Bylo mu nevhod, že pro ni podle všeho znamenaly peníze tak mnoho. Teď si přál, aby se nikdy nebyl setkal s Bromheadem a nikdy nebyl souhlasil s jeho plánem. Než se na scéně objevil Bromhead, Sheila mu patřila, kdykoli ji chtěl mít, a dokonce spolu byli šťastni. Pak se ale objevil Bromhead a všechno se změnilo.

Dejme tomu, že ten Bromheadův plán vyjde, pomyslel si s očima upřenými na špinavý strop. Co si počne se všemi těmi penězi, které podle Bromheada dostane? On je nechce! Jediné, co ve skutečnosti chtěl, byla Sheila, jídlo, nějaká ta místnost a auto - nemuselo by to být pěkné auto. S otřískaným vozem je větší legrace. Jít k autu, nasednout a nastartovat s vědomím, že to zabere a rozjede se, to je nuda. Skutečné povyražení s autem spočívá v tom, že nevíte, jestli vám nastartuje... že ho proklínáte a kopete do něho, hrabete se mu ve vnitřnostech a nakonec ho přesvědčíte, aby nastartovalo - přesně takový vůz mu vyhovoval. Ale se všemi těmi zatracenými penězi, které mu slíbil Bromhead, věděl, že Sheila bude chtít, aby měl spolehlivý vůz, kvalitní jídlo, čisté prostěradlo, denně čistou košili... prostě věci, jaké nesnášel.

A toho luxusního, smradlavého města měl až po krk. Tady se nedalo nic dělat, leda utrácet peníze. Bez peněz se tu nemůžete ani pohnout. A stal se z něho mrcha chlap. Podrbal se na zpoceně tváři a zašklebil se. Řekl Sheile, že k němu musí přijít každý večer, nebo on odejde. Poprvé uviděl v těch kouřově modrých očích něco jako starost.

"Přijdeš sem každý večer, nebo já vypadnu," řekl jí. "A nos tu paruku ... tu já baštím. Jestli nepřijdeš, tak já mizím. Už toho mám dost. Každý večer, nebo beru roha!"

Cítil, že si může dovolit takhle s ní mluvit. Teď k sobě byli připoutaní a bez něho by Sheila i Bromhead byli na dně. Poprvé od doby, kdy se s ní seznámil, cítil, že si může dovolit vznášet na ni požadavky. Byl ochotný smířit se s nudou tohoto mizerného města, jen když ji uvidí každý večer.

Podíval se na své laciné náramkové hodinky. Ukazovaly 16.40. V tuhle dobu vezl Bromhead paní Morely-Johnsonovou v rollsu na partii bridže. Bridž pokaždé znamenal pro paní Morely-Johnsonovou svízele, protože špatně viděla na karty, ale její přátelé byli trpělívi a čekali, zatímco ona s námahou rozeznávala jednotlivé karty. Když už věděla, co vlastně má v ruce, hrála stejně dobře jako kterýkoli z nich. Patterson teď odcházel z banky s poslední vůlí paní Morely-Johnsonové v aktovce. Sheila měla zapnutý magnetofon a poslouchala Pattersonův hlas: Já, Christopher Patterson ... A zatímco poslouchala, její vzdálené kouřově modré oči se rozzářily vědomím, že za tím hlasem je zlato, které jí zajistí to, po čem tak touží.

Najednou se ozvalo zaklepání na dveře a Gerald se zamračil. Kdo to může být? pomyslel si. Sheila ne... ještě bylo moc brzy. Na nikom jiném mu nezáleželo, a tak se ani nehnu. Znovu někdo zaklepal. Stále na to nereagoval. Viděl, že se pohnula klika dveří, a ušklíbl se. Pokaždé zamykal dveře zevnitř. Pozoroval, jak konec kliky opsal oblouk a vrátil se do původní polohy. Znovu se ozvalo klepání na dveře. Gerald čekal. Ať to byl kdokoli, stejně nakonec odejde. Jediná osoba, kterou by chtěl vidět, byla Sheila a ta by už na něho byla zavolala. Pak uslyšel škrábavý zvuk, při kterém se posadil a opřel se o loket. Avšak dřív, než stačil vylézt z postele, se dveře otevřely a do místnosti vešel nějaký muž a rychle za sebou dveře zavřel.

Ten muž, to byla hora černého masa a svalů. Byl to největší černoch, jakého kdy Gerald viděl. Jako by vyplňoval ten malý, dusný pokoj a jeho úsměv, laskavý a široký, odhalil zuby velké jako klávesy piana. Na sobě měl rolákový svetr švestkové barvy a černé sportovní kalhoty. Jeho obrovitá hlava byla ostříhaná dohola. Jeho černé, krví podlité oči neklidně přejížděly sem a tam. Na pravé tváři měl od ucha až po bradu jizvu po řezné ráně - vypadala jako horský hřeben na plastické mapě.

Gerald na něj vyřeštěně zíral. Ten laskavý, široký úsměv ho vylekal víc, než kdyby se ten mohutný lidoop na něj podíval se vši přisnosití.

"Spletl jste si pokoj," řekl Gerald a nehýbal se. "Jděte pryč!"

Černoch se stále usmíval, popošel až k posteli a teď se tyčil nad Geraldem, který na něj jen tupě zíral.

"Tak sebou hni, chlapečku, ty a já teď budeme cestovat," promluvil. Na muže jeho velikosti měl vysoký a měkký hlas. "Není moc času, chlapečku. Autobus jede za půl hodiny."

Slyšel jste - jděte pryč!" Gerald spustil nohy na zem. "Vypadni... ty negre!"

Něco mu vybuchlo v hlavě. Ani nevěděl, že dostal ránu. Zjistil, že leží na zádech napříč postele, omámený, před očima mu probleskovala oslepující světla a pak si uvědomil, že ho ta příšera uhodila... a nebyla to rána pěstí, ale jen obyčejná facka. Rozzuřilo ho to. Nechyběla mu odvaha. Předtím ho nikdo nikdy neuhodil a on chtěl tu ránu vrátit. Jen co se však začal vyhrabávat, znovu zjistil, že leží na zádech napříč postele. Někde v hlavě cítil úpornou bolest a bylo mu nanic.

"Hni sebou, chlapečku, ty a já teď budeme cestovat. Sbal se... autobus jede za půl hodiny," opakoval černoch vlídně.

Gerald potřásl hlavou, aby se zbavil těch tančících světél. Začal vylézat z postele, ale velká černá ruka mu sevřela obličej a znovu ležel na zádech.

"Podívej se, chlapečku, co tady pro tebe mám."

Gerald zíral na tu ohromnou černou pěst, kterou teď měl těsně před očima. Na každém z prstů, vypadajících jako velké černé banány, byl prsten a na každém prstenu byl připevněný ostrý, hrozivě čnící bodec.

"Chlapečku, jestli tě tímhle praštím do přirození, tak můžeš jít rovnou zpívat soprán v kostelním chóru." Černoch se usmál. "Chtěl bys zpívat soprán v kostelním chóru, chlapečku?"

Gerald se otočil stranou. Dosud nikdy neviděl tak nebezpečnou zbraň a když se díval do těch černých očí, na ty blýskající se zuby a na tu jizvu, věděl, že to není žádný bluf, a také věřil, že prudká rána tou ostatnou věcí by ho vykastrovala.

Zuřivost i odvaha v něm postupně uhasly.

"Co vlastně ode mne chcete?" zeptal se a hlas se mu třásl.

"Sbal se, chlapečku. Ty a já budeme cestovat."

I když měl stále strach, Gerald si vzpomněl na Sheilu.

"Kam pojedeme?"

"Do Los Angeles, chlapečku. Ty i já se tam budeme mít skvěle. Nemusíš si dělat starosti, všechno bude hrazený. Já budu tvůj kamarád..." Černoch se teď usmíval hodně do široka. "Já jsem Hank Washington... říkej mi Hanku ... já ti budu říkat Gerry... Dobrý, chlapečku?"

Gerald na tváři stále cítil bolest a třásl se strachy. Začal balit. Měl jen málo věcí, a tak mu celé balení trvalo jen pár minut. Černoch pak zvedl odřený kufr.

"Tak to vidíš..." prohodil a stále se laskavě usmíval. "Já ponesu tvůj kufr. Ty a já jsme kamarádi... ty mi říkej Hanku ... já budu tobě říkat Gerry."

Gerald ustoupil. Všiml si, že prsteny na ruce toho černocha zmizely. Napadlo ho, že by se mohl pokusit o útěk, ale černoch, který ho pozoroval, zřejmě uhodl jeho myšlenky.

"Hele, chlapečku, nebudeme si dělat žádný potíže. Mám ještě něco jiného." Sáh si pod svetr a v jeho černé ruce se objevil dlouhý špičatý nůž. Tenká, hrozivá čepel se zablýskla. "V zacházení s tou kudlou jsem upínej umělec." Nůž zase zmizel. "Všecko bude v pohodě. Nedělej si starosti... jen žádný trable. Já a trable - to nám nikdy nešlo dohromady. Když budeš dělat trable, budeš zpívat soprán... Když budeš hodnej, budeš se mít prima... Dobrý, chlapečku?"

"Jo," řekl Gerald chraptivě a šel za černochem ven z pokoje.

V Bromheadově pokoji zazvonil telefon a on zvedl sluchátko.

"To je Jack?"

Poznal sípavý hlas Sollyho Markse.

"To jsem já."

"O tvůj problém je postaráno."

"Děkuju." Bromhead položil sluchátko. Dlouhou chvíli seděl a přemýšlel. Muselo se to tak udělat, Gerald už začal být nezvladatelný, ale Bromhead teď znechuceně uvažoval, kolik ho ta záležitost bude stát. Solly Marks projevil ochotu postarat se o Geralda, mít ho pod trvalým dohledem, krmit ho a nějak ho přes den zaměstnávat celkem za deset tisíc dolarů. Marks zřejmě nebyl ochotný poskytovat služby za méně než deset tisíc dolarů. Bromhead musel podepsat další dlužní úpis a teď věděl, že jeho debet vůči Marksovi tím stoupl na dvaadvacet tisíc dolarů. Také věděl, že Marks nepůjčuje peníze, když nemá jistotu, že je dostane zpět. Takže ta operace musí vyjít!

Uvažoval dál. Všechno se zdálo být v pořádku, ale mohou se vyskytnout překážky. Občas se stane něco, na co člověk nemyslel nebo co nepředvídal, ale rámcový plán probíhal úspěšně. Poslechl si pásku, kterou Sheila přehrála na magnetofonu staré paní. Sheila byla skutečná umělkyně! I kdyby on sám pro ni napsal scénář, nemohl by to vymyslet lépe. A ten nápad, aby si stará paní koupila magnetofon! To bylo něco, na co by on sám nepřišel. Když Patterson uviděl ten magnetofon, muselo to s ním pořádně otrást! Byl si teď jistý, že Pattersona už dostal tam, kde ho chtěl mít. A teď byl díky Sollymu Marksovi ze scény odstraněn Gerald a budou ho držet u ledu, dokud nenastane čas pro jeho praktické využití. Ano... operace se vyvíjí zdárně!

Zvedl se a vyšel ze svého pokoje. Bylo deset minut po sedmé. Paní Morely-Johnsonová teď popíjí s přáteli na terase koktail. Zašel do hotelové haly, vstoupil do jedné z telefonních budek a zavolal do příštího apartmá. Ozvala se

Sheila.

"Tady je Jack," řekl Bromhead.

"Pojďte nahoru," odpověděla a zavěsila sluchátko.

Bromhead souhlasně přikývl. Žádné zbytečné řeči... byla jako on - profesionálka.

Vešel do její kanceláře, zaslechl hlasy hostů na terase a byl si jistý, že teď spolu mohou nerušené mluvit nejméně půl hodiny.

"Odjel do Los Angeles," oznámil Bromhead, když došel k jejímu psacímu stolu. "Teď už si s ním nemusíte dělat starosti."

Sheilu to ohromilo.

"Gerry že odjel? Co se vlastně stalo?"

"Neztrácejme čas... je pryč a je v bezpečí. Teď si musíte promluvit s Pattersonem."

"Nemůžu tomu uvěřit! Vy vážně tvrdíte, že Gerry odjel?"

"Přestaňte si o něj dělat starosti... Prostě je pryč."

Dlouze se nadechla. Teď si snad poprvé uvědomila, že jedná s člověkem rozhodnutým odstranit každou překážku, která ho dělí od peněz. Myslela na Geralda. Ten by určitě neodjel, kdyby nebyl vystavený nějakému nátlaku. Pohlédla na Bromheada, který ji zkoumavě pozoroval. V jeho výrazu nebyl ani náznak toho, co se skutečně stalo.

"Patterson ..." připomněl Bromhead věcně.

"Ano." Pokusila se zbavit představy vyděšeného Geralda.

"S Pattersonem nebudete mít problémy," pokračoval Bromhead. "Máme ho v hrsti. Sázím se, že teď už si přečetl tu poslední vůli. Nemusím vám snad říkat, co máte dělat?"

"Ne."

"Zítra přijde na večeři ke staré paní. Zavolejte mu. Po večeři ať vyjede do devatenáctého patra. Promluvte si s ním ve vaší ložnici."

"Ano." Chvilí uvažovala, pak zvedla sluchátko a vytočila Pattersonovo číslo. Patterson se okamžitě ohlásil.

"To je Chris?"

"Ach ... Sheilo! Čekal jsem, že se ozveš." Pattersonův hlas zněl vlídně.

"Zítra večeríš s paní Morely-Johnsonovou," řekla Sheila. "Až to skončí, přijď do devatenáctého patra a požárním schodištěm vyjdi nahoru. Nouzový východ bude otevřený. Budu na tebe čekat."

"Jak si přejete, slečno Máto Hari," odvětil Patterson a zavěsil.

Sheila pohlédla na Bromheada.

"Můžou s ním být potíže."

Bromhead potřásl hlavou.

"Když někdo chce přijít k penězům, tak s ním nikdy nebývají potíže," prohodil. "Nemějte péči."

Abe Weidman, menší, podsaditý a plešatějící muž, kráčel s Pattersonem hotelovou halou k východu. Oba muži se předtím stavili v baru na noční lok. Weidman si jako právní zástupce paní Morely-Johnsonové představoval, že stará paní a on jsou jedinými lidmi, kteří vědí, že ona odkazuje Pattersonovi rentu sto tisíc dolarů ročně až do konce života. Proto se teď díval na Pattersona jako na jednu ze svých důležitých osob a jako na budoucího klienta. Kromě toho mu byl ten hezký muž sympatický, což vyjádřil tím, že ho držel za paži, když kráčeli po měkkém masivním koberci k otáčecím dveřím.

"Byla to vynikající večeře," pravil. "Prvotřídní claret. Stará dáma pořád ještě umí pořádat hostiny."

Ano " řekl Patterson. Za pár minut, pomyslel si, bude stát před Sheilou. Cítil vzrušení. Teď už si přečetl závět' staré paní a měl jistotu, že zdědí ten obrovský příjem. Musel ale počítat se Sheilou. Když teď kráčel po Weidmanově boku, musel vyvinout sílu vůle, aby vypadal uvolněně a dal najevo, že ho ten rozhovor zajímá.

"Ona pořád vypadá dobře," pokračoval Weidman, když se zastavil nad schody u východu, "Nikdo z nás samozřejmě nemládně. Ona ale může vydržet ještě celá léta. Můžu vás odvézt?"

"Děkuju... ne. Musím si ještě zatelefonovat."

"Vy bankéři..." Weidman poplácal Pattersona na rameno. "Pořád v jednom kole."

Patterson se zasmál.

"Víte, jak to chodí."

Weidman ho klepl do ruky.

"Pojďte se mnou někdy příští týden na oběd. Moje sekretářka to vyjedná s vaší sekretářkou."

"Jistě. S radostí... Děkuju."

Weidman zamával doutníkem.

"Tak příští týden."

Patterson ho sledoval, jak těžce sestupuje ke svému naleštěnému cadillaku. Když šofér otevřel dveře vozu, Weidman se otočil, znovu zamával a Patterson mu také odpověděl zamáváním. Věděl, že Weidman ví o závěti, a to byl zřejmě důvod, proč ho pozval na oběd. Weidman byl předvídací - viděl v něm příštího klienta. No, zatím to ještě nemám v kapse, pomyslel si Patterson, když vstupoval do výtahu, který teď fungoval bez liftboye. Věděl, že může bezpečně jet nahoru - stará paní je už určitě v posteli.

Hotelový detektiv Joe Handley se právě zdržoval v hale. Viděl, že Patterson vešel do výtahu, a protože věděl, že Patterson byl na večeři u paní Morely-Johnsonové, usoudil, že tam asi něco zapomněl. Sledoval číselný indikátor, na němž se rychle střídala čísla pater. Když se čísla zastavila na devatenáctce, Handley se zamračil. Kladl si otázku, proč Patterson vystoupil v devatenáctém patře. Handley měl notes, do kterého si zapisoval všechny neběžné věci, pokud je

považoval za důležité. V tomto případě by mohlo existovat jednoduché vysvětlení, jemu se to ale nezdálo. Žádná ze čtyř manželských dvojic, obývajících devatenácté patro, nepřipadala v úvahu, aby ve čtvrt na jedenáct v noci přijímala návštěvu nějakého bankéře. Pak si ale připomněl Lawsonovo varování, aby nestrkal nos do záležitostí hostů paní Morely-Johnsonové, a tak si to jen poznamenal v notesu a dál se o to nestaral.

Když výtah rychle a hladce ujížděl do devatenáctého patra, Patterson se snažil uklidnit. Měl jistotu, že vržené kostky dopadnou v jeho neprospěch. Kdyby nebyl spadl do Sheiliny pasti, mohl mít jistotu, že po smrti paní Morely-Johnsonové bude až do konce života bohatcem. On ale do té pasti spadl, a proto teď musí vyjednávat. Jeho aktiva čítala asi třicet tisíc dolarů. V krajní nouzi může Sheile platit ze svého platu patnáct set dolarů měsíčně. Bude jí to ale stačit? Pochyboval o tom, všechny spekulace jsou ale zbytečné, dokud s ní nepromluví. Sheila o tom může mít zcela jiné představy, ale ať už jsou ty představy jakékoli, on už má v základní otázce jasno: i když bude muset platit přehnaně výpalné, bude usilovat o to, aby nepřišel o odkaz paní Morely-Johnsonové.

Dojel do devatenáctého patra, vyšel po schodech o patro výš a zjistil, že dveře nad schodištěm jsou otevřené dokořán. Došel do Sheiliny ložnice a zavřel za sebou dveře.

Sheila seděla na malé pohovce a na klíně měla otevřenou knihu. Měla na sobě bílou blůzku a černou sukni - stejné oblečení, jako když uváděla hosty paní Morely-Johnsonové.

"Děkuju, že jsi přišel," řekla tlumeným hlasem. "Posaď se."

Patterson se posadil proti ní na druhé pohovce a díval se na ni. Vadil mu její chladný výraz a odstup v jejích kouřově modrých očích. Připomněl si tu ženu, která ho drápala a lapala po dechu, když do ní pronikal. Znamenala pro něho záhadu a záhady mu dělaly starosti.

"Četl jsi tu poslední vůli?" zeptala se.

"Četl jsem ji."

"Dobře. Takže víš, že jsem ti řekla pravdu."

"Ano."

"Chceš mít všechny ty peníze?"

Dívali se na sebe. Oba si zachovávali nehybné tváře.

"Chci je," přisvědčil Patterson.

"Byl bys hlupák, kdybys je nechtěl. Jsi ochoten si je zasloužit?"

Už je to tady, pomyslel si Patterson. Bože! To je profesionálka! Ani jedno zbytečné slovo.

"To záleží," řekl.

Teď přišla delší pauza a ona ho pozorovala.

"Záleží... na čem?"

Odolal potřebě narovnat si nohy a zase je zkřížit. Donutil se, aby vypadal uvolněně.

"Na podmínkách, samozřejmě," odvětil a usmál se na ni. "Uvědomuješ si, že je to vydírání, že ano? Za vyděračství můžeš jít na delší dobu do vězení."

Přikývla.

"Ano... vím to." Mávla rukou směrem k telefonu, který stál na nočním stolku. "Zavolej policii a všechno jim řekni."

Znovu se na sebe chvíli dívali.

"Jsi pozoruhodná žena," podotkl Patterson. "Dobře, tak jaké jsou ty podmínky?"

"Máš tu její závěť?"

"Ano... Zítřka ji vrátím právnímu oddělení."

"Nejdřív ji dáš mně."

Ohromilo ho to a udiveně se na ni podíval.

"Ty chceš její závěť? K čemu ti bude dobrá?"

Otevřela krabici ležící na konferenčním stolku a vzala si cigaretu. Patterson vstal a připálil jí. Dotkl se jejích jemných, teplých prstů a pocítil, že jim projel záchvěv touhy. Vrátil se na svou pohovku a oba se na sebe znovu dívali.

"Chceš si poslechnout tu pásku?" otázala se. "Půjčila jsem si magnetofon."

Patterson si mimoděk uvědomil, že pouhým dotekem její ruky se mu rozbouřila krev. Potřásl hlavou.

"Dovedu si to představit." Teď už se zase vzpamatoval. "Pojďme si to ujasnit. Ty asi soudíš, že když já neudělám to, co ty chceš - ať už budeš chtít cokoli - tak ty přehraješ tu pásku staré paní a já přijdu o své místo v bance a kromě toho mne ona vypustí ze své závěti ... je to tak, že?"

Přikývla.

"Ano."

Pattersonův mozek horečně pracoval. Zeptal se: "Tak ty chceš tu její závěť ... a co ještě?"

"Dáš mi tu závěť?"

"To bych mohl. Podívej, Sheilo, ty mne máš v pasti. Připouštím to. Já chci peníze staré paní. Připouštím to. Může to změnit můj život. Já jsem ochotný se ti přizpůsobit, protože musím. Nebylo by pro nás oba lepší, kdybys vyložila karty na stůl a řekla mi, o co tady vlastně jde?"

Zatímco Sheila váhala, otevřely se dveře nouzového východu a do místnosti vešel Bromhead. Měl na sobě antracitově šedý oblek, bílou košili a šedou kravatu. Vypadal jako biskup přicházející na zasedání výboru předních občanů diecéze.

Patterson na něj vyvalil oči. Jeho bystrý mozek si okamžitě uvědomil spojení mezi těmi dvěma. Když pak Bromhead tiše zavíral dveře, Patterson se už z toho šoku vzpamatoval.

"Asi bych to měl raději vysvětlit já," řekl Bromhead a podíval se na Sheilu. "Musíme do toho pana Pattersona s důvěrou zasvětit."

"Ano." Sheila se s úlevou opřela o pohovku.

Bromhead šel dál do pokoje, prošel kolem Pattersona a posadil se na postel.

"Požádal jste nás, abychom vyložili karty na stůl, pane Patterso-ne," pravil. "Já to tedy udělám. Vy jste si přečetli závěť paní Morely-Johnsonové. Jsou tam dispozice týkající se několika milionů dolarů. Já navrhuji, abychom s vaší pomocí tu její závěť pozměnili tak, aby její synovec dostal půldruhého milionu dolarů. To, co odkazuje vám, zůstane samozřejmě nedotčené. Vy v každém případě dostanete sto tisíc dolarů ročně až do konce života, což představuje značně velký kapitál. Ty peníze tu prostě jsou. Dá se říct, pane Pattersoně, že já jedním jménem synovce paní Morely-Johnsonové, který byl vyděděný z poslední vůle staré paní. Já zastávám názor, že lidé, kteří věnují tak velké sumy charitativním institucím, i když jde o tak účtyhodnou instituci, jako je Nadace pro výzkum rakoviny, by měli na prvním místě vzít v úvahu své příbuzné."

Když naslouchal tomu tichému hlasu a vnímal to, co se dozvěděl, Patterson stačil také přemýšlet.

"Netušil jsem, že stará paní má synovce," poznamenal.

"Ano... má synovce. Vy byste ho asi nenazval úspěšným mladým mužem. Měl už potíže s policií. Paní Morely-Johnsonová ho odsuzuje. Mne se to ale netýká. Já mám toho mladíka docela rád. I Sheila ho má ráda. Rozhodli jsme se, že mu pomůžeme tím, že pozměníme závěť staré paní tak, aby dostal půldruhého milionu dolarů. Pozměníme ji s vaší pomocí a to tak, že stará paní o tom nebude vědět." Bromhead se díval na Pattersona a vlídně se usmál. "Myslím, že se vyjádřím vhodně, když řeknu, že mrtví si nedělají starosti... kdežto živí ano."

Patterson o tom uvažoval a pak přikývl.

"Ano. Vy ale asi nejednáte z pouhé filantropie?" Podíval se na Bromheada. "Synovec nedostane celou tu sumu, že?"

"Ne, pane Pattersoně, ta suma se bude dělit," odpověděl Bromhead s důstojností biskupa.

"Takže co očekáváte ode mne?"

"Vy jste sám připustil, že pokud nebudete spolupracovat, přijdete o své dědictví," řekl Bromhead. "Nechci, abyste si myslel, že já bluffuji. Když jde o tak mnoho peněz, bylo by blufování nebezpečné. Poprosím vás o trochu trpělivosti. Myslím, že byste si měl poslechnout kvalitu nahrávky, kterou tu máme." Pohlédl na Sheilu. "Byla byste tak laskavá?"

Sheila se sklonila. Magnetofon ležel mimo dohled na podlaze, vedle její pohovky. Stiskla knoflík "play".

Patterson slyšel, jak jeho vlastní hlas říká: "Já, Christopher Patterson, prohlašuji, že Sheila Oldhillová..." a tak dále. A pak si vyslechl tu zvlášť nebezpečnou věc, kterou řekl: "To ti to musím říkat po lopatě? Je jí osmasedmdesát, je ješitná, poloslepá, blouznivá a přitom se neustále ohlíží za mladými muži."

Zbytek pásky poslouchal lhostejně. Chytili ho do pasti a on to věděl. Kdyby tohle slyšela stará paní... žádné místo v bance... žádných sto tisíc dolarů ročně do konce života.

"Působivé, že?" poznamenal Bromhead klidně. "Pěkná nahrávka. Pochopitelně mám ještě kopii."

Patterson vytáhl své zlaté cigaretové pouzdro, vybral si cigaretu a zapálil si ji svým zlatým zapalovačem.

"Zeptal jsem se vás, co ode mne očekáváte."

"Za prvé chci tu její závěť."

"Můžete ji mít, ale nechápu, jaký z toho budete mít prospěch. Chcete mi namluvit, že dokážete padělat její podpis?"

Bromhead přikývl.

"Přesně to mám v úmyslu udělat."

"To si jen namlouváte," řekl Patterson netrpělivě, "ale její právní zástupce Weidman se nenechá tak snadno oklamat. Weidman i já známe její podpis i pozpátku. To je něco, s čím si neporadíte."

Bromhead vytáhl z kapsy notes a propisku značky Parker.

"Pane Pattersoně, dovolu, abych vám předvedl malou ukázkou. Byl byste tak laskav a podepsal se mi tady na ten blok?"

Patterson zaváhal, pak vzal notes, naškrábal na něj svůj podpis a vrátil ho Bromheadovi. Sledoval Bromheada, jak si prohlíží jeho podpis.

"Tohle je samozřejmě trochu složitější než podpis paní Morely-Johnsonové," podotkl Bromhead. "Ale stejně..."

Vytrhl z notesu list, pak bez váhání napodobil Pattersonův podpis, rychle oba kusy papíru zamíchal a pak je podal Pattersonovi.

"Který je váš?"

Patterson zkoumal oba podpisy a pocítil brnění kolem páteře. Navzdory rokům práce v bance a zkušenosti z ověřování podpisů nedokázal určit, který podpis je jeho vlastní a který je Bromheadovým padělkem.

"Je to umění," pravil Bromhead. "Už chápete? Už si, pane Pattersoně, uvědomujete, že já bez potíží dokážu napodobit podpis staré paní?" Vzal notes, něco na něj naškrábal a podal ho Pattersonovi. "Prostudoval jsem si její podpis. Tady se podívejte..."

Patterson si prohlížel podpis, pak ty tři kusy papíru pomalu roztrhal. Útržky hodil do popelníku.

"Takže vy dokážete padělat podpis staré paní. Já to uznávám. Je tu ale otázka svědků podpisu."

Bromhead přikývl.

Samozřejmě. To už jsem zařídil. Mám dva svědky, kteří za menší úplatu potvrdí pod přísahou, že byli přítomni, když stará paní podepisovala svou poslední vůli."

Patterson potřásl hlavou a řekl: "Ne... to nemůže vyjít. Její právní zástupce to nikdy nepřijme. Ne, ten tu věc nechá vyšetřit."

"Pane Pattersoně, musíte mi věřit, mám to promyšlené. Vy jste četl její závěť. Jistě jste si všiml, že její právní zástupce pan Weidman nedostane nic. Já ale zařídím změnu v závěti té staré paní. Ta si to asi rozmyslela. Pan Weidman zdědí její tři Picassovy obrazy. Já vím, že on je chce. Často jsem ho pozoroval, jak se na ně díval, když starou paní navštívil. Z jeho výrazu jsem usoudil, že po nich skutečně touží. Je to velmi prosté. Ona mu chce připravit překvapení. Sepíše

novou závěť a použije služeb jiného právníka. Svému synovci odkáže půldruhého milionu dolarů a svému právnímu zástupci tři Picassy v ceně nejméně pět set tisíc. Dovedete si představit, že by pan Weidman vznesl námitky proti takto formulované závěti staré paní?"

Patterson přemýšlel a zamáchl oharek své cigarety.

"Co tedy očekáváte ode mne?" zeptal se.

"Dáte mi tu závěť, abych ji mohl přestylizovat, a řeknete panu Weidmanovi, že stará paní sepsala novou závěť a vzala si k tomu jiného právníka, protože chce panu Weidmanovi připravit překvapení. Také mu řeknete, že se slitovala nad svým synovcem a odkazuje mu značný obnos. Chceme, aby na to byl pan Weidman připravený a nedělal pak potíže."

"Vy o tom mluvíte, jako by stará paní už umírala," namítl Patterson a úkosem se díval na Bromheada.

"Tohle je dlouhodobá operace, pane Pattersone," a Bromhead se vlídně usmál, "avšak nikdo nežije věčně."

"A když to všechno udělám, dostanu tu pásku?" chtěl vědět Patterson.

"Ne, pásku nedostanete, ale můžete si být jistý, že my ji nevyužijeme. Je to dlouhodobá operace. Dejte mi tu závěť, přesvědčte pana Weidmana a můžete na pásku zapomenout. V našem zájmu by jistě nebylo, aby si ji poslechla stará paní... Můžete na ni klidně zapomenout."

Patterson si zapálil další cigaretu. Byl v pasti. Kdyby šel na policii, přišel by o místo a o to skvělé dědictví. Mrtví si nedělají starosti. To je pravda. Proč by si ale i on měl dělat starosti za předpokladu, že dostane to dědictví? Proč by si měl dělat starosti s tím, že Nadace pro výzkum rakoviny přijde o půldruhého milionu dolarů?

"Tak dobře," rozhodl se a vstal. "Promluvím s panem Weidmanem. Nechám tu závěť v zalepené obálce adresované slečně Oldhillové v recepci hotelu."

"Děkuji vám, pane Pattersone," řekl Bromhead.

Nastala dlouhá pauza, během které Bromhead a Sheila poslouchali, jak výtah sjíždí dolů; pak se Bromhead usmál.

"Vidíte? Fungovalo to. Nikdy si nesmíte dělat starosti předem."

"Pokusím se zapamatovat si to." Pomalu se zvedla.

"Vedete si velmi dobře." Bromhead zamířil k nouzovému východu. "Myslete na to, co ta poslední vůle bude znamenat pro vás."

Když odešel, Sheila převinula pásku, uložila ji do krabice a krabici dala do zásuvky svého nočního stolku.

Svlékla se a lehla si do postele. Myslela na Geralda. Kde asi je? Co se s ním děje? Má někoho, kdo by s ním chodil nebo ho hlídal? Až Bromhead zfalšuje tu závěť a uloží ji v bance, pak to bude jen otázka času. Měla v úmyslu odejít od staré paní a najít si práci - zdravotní sestra najde práci vždycky - a pak bude ona a Gerald žít tak jako dřív. Budou čekat, až stará paní zemře. Bromhead několikrát opakoval: nikdo nežije věčně. Také říkal, že je to dlouhodobá operace. Je to hazardní hra, pomyslela si Sheila. Stará paní může zemřít zítra nebo může žít ještě pět let. Zarazila se. Během těch pěti let si Gerald může najít nějakou mladší.

Usnula, teprve když žaluziemi začalo pronikat šedé světlo úsvitu.

Oběd v restauraci Lincoln Club znamenal vždycky událost. Byla to nejdražší a nejlepší restaurace ve městě a jídlo tam bylo vynikající. Pattersona překvapilo, že ho Abe Weidman pozval právě sem. Asi potřebuje odpovídající atmosféru pro to, co mu chce sdělit. Patterson předtím ještě nikdy v Lincoln Clubu nebyl a jeho masivní, luxusní vybavení na něho udělalo silný dojem.

Nemenší dojem na něho udělala skutečnost, že Weidman měl svůj vlastní stůl ve vzdáleném koutě té skoro plně obsazené restaurace.

Pan Patterson?" Maître d'hotel se uklonil. "Jistě, pan Weidman je již zde u svého stolu. Prosím, pane... račte mne následovat."

Maître d'hotel vypadal jako velvyslanec nějakého bohatého jihoamerického státu. Kráčel mezi stoly se zdviženou rukou, jako by navigoval vlak přes složitou křižovatku. Abe Weidman už usrkával z dvojitého koktailu gin-martini. Vstal a potřásl Pattersonovou rukou ve svém vlhkém, teplém sevření. Další velký gin-martini se jako kouzlem objevil na stole, tentokrát pro Pattersona, a Weidman mu připil.

"Chrisi, jsem rád, že vás zase vidím. Pojdme si objednat nějaké jídlo. To krmení tady vůbec není špatné. Co takhle dát si nejdřív menšího uzeného lososa, a pak bychom se mohli rozdělit o bažanta, co říkáte?"

"Nechám to na vás." Patterson se snažil nedat najevo, jak silný dojem na něj udělalo Weidmanovo společenské postavení. "Zní to velmi slibně."

Weidman pokynul a objevil se maître d'hotel.

"Tak to bude uzený losos s křenovou omáčkou... a pár garnátů na másle. Jak je to s tím bažantem? Nedám si ho, pokud nebyl správně odleželý... nebo byl?" Malé korálkové oči se dívaly zkoumavě.

"Je perfektně připravený pro vás, pane Weidmane."

"Dobře... tak s kompletní oblohou. S lososem si vezmeme vodku, s bažantem Haut Brion."

Patterson si pohrával se svou sklenkou a poslouchal. Je to člověk, který žije na vyšší úrovni než on sám, ale až přijde čas, bude se mu moci vyrovnat. Uvažoval, kdy asi bude možné promluvit si obchodně.

Už četl padělanou závěť. Bromhead přijel k němu do bytu a odevzdal mu ji. Podrobně si ji přečetl, zatímco Bromhead ve své roli uctivého služebníka zůstal stát u dveří a sledoval ho. Ujistil se, že jeho dědický podíl zůstal v textu neporušený. Ze závěti vyplývalo, že se paní Morely-Johnsonová rozhodla, že svému synovci Geraldovi Hammettovi poskytne ještě jednu šanci. Určila, že mu jako jedinému svému žijícímu příbuznému odkazuje obnos jednoho a půl milionu dolarů, s nimiž on může naložit, jak uzná za vhodné. Tři Picassovy obrazy, správně identifikované, odkazuje

panu Abe Weidmanovi za služby, které jí prokázal.

Byl to dobře koncipovaný dokument a Patterson v něm nenašel ani tu nejmenší formální závadu. Dvě svědkyně, které padělanou závěť paní Morely-Johnsonové podepsaly, byly Flo Mackintoshová a Hilda Greenová.

Patterson žádal vysvětlení, kdo jsou ty dvě ženy.

"Bez problémů," řekl Bromhead. "Pracuji v hotelu, pane Pattersoně. Obě jsou zlodějky. Stačí, abych se zmínil, a obě skončí ve vězení... Je to bez problémů."

Když Bromhead odešel, Patterson vložil závěť do obálky, zalepil ji a příštího dne ráno ji odevzdal Fellowsově sekretářce. Napsala mu potvrzení o příjmu pro paní Morely-Johnsonovou a obálku uložila do trezoru. Když se vrátil do své kanceláře, Patterson potvrzení zničil. Toto stadium operace bylo, pokud se týkalo jeho, ukončené.

Teď musí zvládnout Abeho Weidmana.

"Něco vám řeknu," prohlásil Weidman, když čekali, až jim naservírují uzeného lososa. "Vy a já bychom spolu mohli obchodovat. Já mám řadu klientů, kteří nevědí, co mají dělat s penězi. Vy znáte trh a jste bystrý. Paní Lampsonová a ta stará mrcha paní Van Davisová - panebože, z té snad dostanu žaludeční vředy - obě si přizvukují, jak jste bystrý. Když už o tom mluvím, hovořil jsem s Bernieem Cohenem... ten si vás nemůže vynachválit."

"To je skvělé, pane Weidmane," odpověděl Patterson. "S potěšením udělám všechno, co bude v mých silách." Weidman mávl rukou. "Nechme toho zkostnatělého 'pane', Chrise... říkejte mi Abe."

Patterson nasadil svůj šarm.

"Velmi rád."

Když jim přinesli uzeného lososa a oba se napili vodky, Weidman pravil: "Čistě mezi námi, Chrise, ta stará paní vás zabezpečí. Říkám vám to naprosto důvěrně, jistě to chápete, ale mrknout na někoho je lepší než pokynout slepému koni, jak říkával můj starý otec. Víc vám toho nemůžu říct, ale budete na tom dobře."

Patterson si zachoval bezvýraznou tvář.

"Je od vás laskavé, Abe, že mi to sdělujete," řekl. "Neměl jsem o tom ani tušení. Vždycky na mne byla hodná, ale..."

"Schovejte si to někde hluboko v mozku." Weidman si nabral křenovou omáčku a pak si na tučné plátky uzeného lososa vymačkal citron. "Jen mě napadlo, že vás tak trochu trknu."

Teď přišel ten správný čas, pomyslel si Patterson. Chvilí zůstal sedět tiše a pak oznámil: "Také já vám chci něco sdělit, Abe, když už si vyměňujeme důvěrné informace - ale tohle je výhradně pro vaše uši."

Weidman se na něho ostře podíval.

"Co to má být?"

"Tím, že vám to prozrazuju, bych mohl přijít o místo... takže, mohu se spolehnout?"

Weidman, celý napjatý, přikývl.

"Máte mé slovo."

Patterson se zatvářil, jako že váhá, pak ale řekl tlumeným hlasem: "Před třemi dny si stará paní vyžádala svou závěť. Tak jsem jí ji přinesl. Řekla mi, že tam provede změny a že nechce, abyste se o tom dozvěděl."

Weidman vypadal jako v šoku. Zcela zapomněl, že má na vidličce kus uzeného lososa.

"Chcete říct, že se obrátí na jiného právníka?"

"Ano."

"Propána! Na kterého?"

"To mi neřekla."

Weidmanovi se do tváře nahrnula krev a po odeznění toho návalu zůstal vzteky bledý.

"Milosrdný Bože! Jak mi něco takového mohla udělat! Já spravuju její záležitosti už od smrti jejího manžela!"

"Počkejte moment, Abe," řekl Patterson chláholivě. "Když mi to řekla, upozornil jsem ji, že se vás to hluboce dotkne. Řekl jsem jí, že se dopouští omylu... Pak ale, když viděla, že ji to vyčítám, prozradila mi skutečný důvod. Myslím, že byste to měl vědět, i když tím zneužívám její důvěry. Chce vás překvapit a vám také něco odkazuje ve své poslední vůli."

Weidman odložil vidličku. Jeho vztek náhle zmizel a teď se na Pattersona díval tázavě.

"To vám řekla?"

"Musela. Trochu jsem na ni vyvinul nátlak. Řekl jsem jí, že přece nemůže jen tak přejít k jinému právníkovi."

Weidman přikývl.

"Chrise, to si budu pamatovat. Takže ta stará děvenka mi něco odkazuje?"

"Vzhledem k tomu, že budeme spolupracovat, Abe, tak vám to tajemství možná mohu prozradit. Dostanete tři Picassovy obrazy."

Weidman na něho zůstal němě zírat a vyvaloval své malé oči. Sotva kdy někomu něco záviděl, ale pokaždé, když navštívil to přístěšné apartmá, toužebně se zadíval na tři raná Picassova díla visící v hale. Sám se hrdě považoval za amatérského sběratele a už měl řadu hodnotných moderních děl, ale nic od Picassa.

"To myslíte vážně?"

"Tak mi to řekla. Pak dodala, že vám to způsobí mnohem větší radost než třeba místnímu muzeu."

"No tohle!" Weidman nedokázal skrýt své vzrušení a pocit štěstí. Díval se na Pattersona a zářil. "To je skvělá zpráva."

"Řekla mi ještě něco," pokračoval Patterson s pocitem, že se teď vydává na tenký led. "Změnila názor na svého synovce Geralda Hammetta. Odkazuje mu spoustu peněz. Neřekla sice kolik, ale měl jsem dojem, že to bude hodně."

To už ale Weidmana nezajímalo. Myslel na ty Picassy. "Takže mu něco odkáže?"

"Tak mi to aspoň řekla." Weidman položil svou tučnou

"No, tak má ten chlapec štěstí." Weidman položil svou tučnou ruku Pattersonovi na paži. Luskal prsty na číšníka

servírujícího nápoje. "To se musí oslavit. Na tom chlápkuvi vymámíme ten nejlepší claret, jaký mají v tomhle nóbl podniku."

Objednal Château Margaux ročník 1929, které stálo přes sto dolarů.

Když ho Patterson pozoroval a viděl v jeho malých očkách ten vzrušený výraz, věděl, že při zkoumání závěti nenastanou žádné potíže.

Kapitola šestá

Bromhead se díval ve svém pokoji na pozdní noční televizní show, když náhle zazvonil telefon. Zvedl sluchátko a podle sípavého dechu poznal, že mu volá Solly Marks.

"To je Jack?"

"U telefonu," řekl Bromhead.

"Zítra večer v šest budu v hotelu Franklin." Spojení se přerušilo.

Bromhead odložil sluchátko. Vstal a vypnul televizor. Chvilí zůstal stát a uvažoval. To může znamenat jednu ze dvou možností. Uplynuly tři týdny a čtyři dny od chvíle, kdy Geralda odstranili ze scény, takže teď buď Gerald působí potíže, nebo Marks chce víc peněz.

Najednou a vůbec poprvé Bromhead zneklidněl. Poslední věc, kterou by teď potřeboval, byl nějaký nátlak. Tohle byla a také nadále musela zůstat dlouhodobá operace, ale on si začal uvědomovat, že okolnosti vymykající se jeho kontrole ho mohou donutit, aby jednal rychleji, než by to bylo zcela bezpečné.

Uvažoval, jestli se má poradit se Sheilou, ale dospěl k závěru, že to je jen jeho problém. Kromě toho jí nemohl plně důvěřovat ve věcech, které se týkaly Geralda. Byl si jistý, že by nastaly komplikace, kdyby se dozvěděla, co se s Geraldem děje.

Příští večer se v hale hotelu Franklin setkal s Marksem, který kouřil doutník a popíjel whisky. Potřásli si rukama a Bromhead se posadil vedle Markse. V tuto dobu nebyl v hale nikdo jiný. Černošský barman přinesl Bromheadovi whisky s ledem. Když odešel, Bromhead se zeptal: "Co se děje? Potíže?"

"Ten tvůj problém začíná vyvádět." \

Bromhead usrkl whisky.

"Platím ti deset tisíc, abys ho plně uspokojoval."

"To je sice pravda, ale už to trvá pětadvacet dní. To je moc dlouhá doba, abys někoho takového, jako je ten tvůj problém, udržel u ledu. Hankovi už to leze krkem. Před dvěma dny ten tvůj problém utekl. Hank ho dopadl na autobusový zastávce, zrovna když nastupoval a chtěl se vrátit sem."

"Jak to, že se mu podařilo utéct?"

Marks pokrčil rameny.

"Hank s ním nemůže být každou minutu. Hank si myslí, že by se měl střídat s dalším strážcem. V tom má pravdu. Hank se občas musí vyspat. Mám teda opatřit dalšího strážce?"

Bromhead dopil svou whisky. Takže další pumpnutí. Cítil, že něco takového přijde. Když se člověk do toho jednou pustí, musí platit, pomyslel si znechuceně, ale až ta operace skončí, bude tu spousta peněz.

"Kolik?"

Marks usrkl ze své sklenky.

Je to nahnutý, Jacku. Jestli bude ten tvůj problém zlobit, a vypadá to, že asi bude, tak by nakonec mohl Hanka udat za únos. Řekl bych, že to bude dalších deset tisíc."

"Nedovedeš myslet v menších cifrách?" zeptal se Bromhead nabroušeně. "U tebe je to vždycky deset tisíc."

Marks se díval někam do vzduchu.

"Řekl jsem ti, že se to může komplikovat. Chceš přece mít dobrého strážce, nebo ne?"

Bromhead věděl, že neunikne. Splacení dluhu se teď zvyšuje na dvaatřicet tisíc dolarů, ale to on si ještě může dovolit. I po zaplacení této sumy toho zůstane ještě hodně pro něj i pro Sheilu.

"Ano." Vytáhl notes, napsal dlužní úpis na deset tisíc dolarů a podepsal se. List z notesu podal Marksovi, který si ho přečetl a pak se podíval na Bromheada.

"Takže ty chystáš něco většího?" zeptal se a poprvé projevil určitou zvědavost.

"Dost velkého," odvětil Bromhead s kamennou tváří.

Marks přikývl a pak si uložil dlužní úpis do náprsní kapsy.

"Tak fajn, Jacku, o tvůj problém bude postaráno, ale musím tě varovat, že jemu se to vůbec nelíbí. Až ho pustíme, neberu za něj žádnou odpovědnost. Hank mi řekl, že ho musel párkrát praštit, aby ho udržel v pohodě."

"Tuhle překážku budeme řešit, až k ní dojdeme."

Marks pokrčil rameny.

"Je to tvoje překážka... moje ne."

Bromhead to věděl i bez té připomínky. Zvedl se.

"Drž ho u ledu ještě týden. Pak se o něj postarám sám."

"Jak dlouho bude trvat, než mi to splatíš, Jacku?" otázal se Marks a díval se mu do očí.

"Nevím. Ta operace se nesmí uspěchat. Dostaneš úroky."

"Úroky se po třech měsících zvednou," oznámil Marks věčně. "Čtyřicet procent. Pak po dalších třech měsících padesát procent."

"Vidím, že se o sebe dovedeš postarat," podotkl Bromhead.

"Jo... a taky mám službu pro vymáhání dluhů." Marks se napil a upřeně se díval na Bromheada. "Napadlo mi, že bych ti to mohl připomenout."

"Já vím," řekl Bromhead klidně. "Slyšel jsem o ní."

Skutečně slyšel o partě hrdlořezů, kteří pro Markse vymáhali dluhy. Chodili s olověnou trubkou zabalenou do novin, svou žádost přednesli zdvořile a pokud nebyla splněna, proměnili dlužníka v idiota tím, že ho systematicky a odborně mlátili do hlavy.

Marks mu podával svou vlhkou, tučnou ruku.

"Tak se měj. Doufám, že si rozumíme, Jacku... je to moc peněz."

Když Bromhead odešel z hotelu Franklin a kráčet po lidnatém bulváru k hotelu Plaza Beach, věděl, že si musí s tou operací přispíšet. Bylo to něco jako červený výstražný signál. Jen kdyby Gerald byl ochotný spolupracovat! Ušetřil by tím dvacet tisíc dolarů. Už když se s ním poprvé setkal a přednesl svůj návrh, měl dojem, že Gerald by mohl selhat, ale bylo nutné s ním počítat. Sheila ho ujišťovala, že ho dokáže zvládnout. Sheila na něho dělala ten nejlepší dojem. V té době se mu zdálo, že to bude v nejlepším pořádku. Když připravoval ten plán, všechno vypadalo jednoduše a přímočaře. Chtělo to najít velmi bohatou starou ženu. (To zařídil.) Pak padělat její poslední vůli. (To zařídil.) Pak nechat odkázat velký peněžní obnos synovci té staré paní. (Také to zařídil.) Pak už jen klidně čekat, až ta stará paní zemře, a sebrat ty peníze. Teoreticky vypadala ta operace bezvadně, teď si tím Bromhead ale nebyl tak jistý. Uvědomil si, že nevzal v úvahu skutečnost, že existují lidé, kterým na penězích nezáleží tolik jako jemu. Kromě toho on stárnul, pomyslel si, když kráčet po bulváru. Ztratil kontakt s těmi mladými, s tou novou generací. Když byl v Geraldových letech, byl by udělal všechno - doslovně všechno - aby měl milion dolarů, ale ten špinavý malý parchant působí dojmem, že peníze, i když jich bude hodně, mu jsou zcela lhostejné.

Bromhead začal v duchu počítat. K dispozici bude půldruhého milionu dolarů. Až ta stará paní zemře, rozdělí se ten obnos mezi všechny tři, ale nejdřív se splatí dluh Marksovi. Se započtením rubrik má dáti a dal dostane každý z nich něco pod pět set tisíc dolarů. Bromhead doufal, že díky tolika penězům nebude muset pracovat bude zabezpečený a bude žít bezúhonně. Sheila a Gerald na tom také budou dobře. Oba dohromady budou mít skoro milion. On se jich docela rád zbaví.

Teď se ta operace ale zkomplikovala. Marks se choval výhružně. Po dalších třech měsících padesát procent. Ta operace může trvat ještě léta. Závisej to na tom, jak dlouho bude stará paní naživu. Bude Marks čekat několik let? Mám službu pro vymáhání dluhů. Bromhead si teď uvědomil slabinu svého plánování. Kdyby Gerald byl ochotný spolupracovat, on by teď nebyl ve finanční tísní a pod Marksovým tlakem. Bude o tom muset uvažovat. Před sebou uviděl kavárnu, zašel dovnitř a posadil se ke stolku v rohu. Objednal si kávu. Když mu ji přinesli, začal znovu přemýšlet o svém problému.

Asi po pěti minutách uvažování došel k nelibému závěru, že tu operaci už nebude moci považovat za dlouhodobou, zejména vzhledem ke komplikacím, které způsobil Gerald. Padělaná závěť je už uložena v bance. Kdyby paní Morely-Johnsonová zemřela během několika příštích týdnů, znamenalo by to vyřešení jeho problémů. Když na to myslel, uvědomil si, že po celou dobu počítal někde vskrytu svého vědomí s možností uspišit její smrt. Teď, když si takovou myšlenku připustil, dospěl k závěru, že naděje na úspěch toho plánu s pouhým čekáním, až ona umře, byla jen fantazie.

Bromhead se napil kávy.

Přát si, aby stará paní zemřela, byla jedna věc, ale zařít její brzkou smrt, to bylo něco jiného. Uvědomil si, že ta žena žije v naprosto bezpečných podmínkách - v tom jejím apartmá o ni neustále pečuje Sheila, dole v hale hlídá hotelový personál a když jde do restaurace, mají ji na očích uklánějící se číšníci. Když si vyjede ve svém rollsu, hlídá ji dokonce on sám. Hlavní věc, na kterou musí myslet, je, aby se sám do ničeho nezapletl. Kdyby policie měla nějaký důvod ke zkoumání jeho minulosti, tak to by byl jeho konec. Uvažoval o Sheile. Byla to diplomovaná zdravotní sestra. Co třeba nadměrná dávka prášků na spaní? Hrál si s tou myšlenkou, pak ale potřásl hlavou. Sheila sice byla nestandardní typ ženy, ale on instinktivně vycítil, že s vraždou by nechtěla mít nic společného. Slo jí o peníze. Byla ochotná zúčastnit se padělení, ale byl si jistý, že o vraždě by se jí nemohl zmínit ani náznakem.

Nějaké řešení se ale musí najít. Úspěch plánu je teď podmíněn tím, že stará paní zemře během několika málo týdnů. On ale s tou smrtí nesmí mít nic společného. Také Sheila rozhodně nesmí mít nic společného s její smrtí... Takže na koho by se mohl obrátit, aby zavraždil tu starou paní, a to tak, aby on sám (to jest Bromhead) i Sheila zůstali mimo podezření?

Dopil kávu a zapálil si cigaretu.

Dejme tomu, že se mu podaří takového člověka najít. Najmout si někoho, aby zavraždil starou paní, je nebezpečné. V takových případech vždycky přichází v úvahu možnost vydírání. Dejme tomu ale, že najde někoho, komu by mohl důvěřovat. Jak se ten člověk dostane do příštího apartmá? Jak by prošel kolem recepcie a kolem Freda Lawsona? Jaký důvod by ten nájemný zabiják uvedl recepčnímu pro svou návštěvu v příštím apartmá? A jak by to bylo se Sheilou? Ta by přece byla se starou paní. Bromhead usilovně přemýšlel a přitom si nejprve zkřížil, pak zase narovnal nohy. Dejme tomu, že najde řešení, jak se zabiják dostane do toho apartmá. Zabiják ale nemůže jen tak vejít, zabít starou paní a zase odejít. Musí pro to být přijatelný motiv... ale jaký? Pokud policie neobjeví motiv, kterého by se mohla chytit, začne se v tom přehrabávat a Bromhead věděl, že tomu je nutné se vyhnout. On sám musí mít perfektní alibi. Musí se také postarat, aby Sheila byla mimo jakékoli podezření.

Přemýšlel dál, teď už trochu uvolněně. Kde by našel profesionálního zabijáka? Radit se o tom se Sollym Marksem by bylo nebezpečné. Marks by ho nepochybně vydíral až do konce života. Stále

přemýšlel. Nebyl by tu někdo z jeho vlastní minulosti, komu by mohl zavolat a důvěřovat mu? V duchu se přenesl do uplynulých let... a najednou si vzpomněl na Harryho Millera.

Harry Miller!

Udeřil se pěstí do dlaně.

To je přece řešení!

Chvilí ještě seděl a přemýšlel, pak se zvedl, zaplatil za kávu a vyšel do horkého večera.

Když člověk intenzivně přemýšlí, řekl si, když kráčet směrem k hotelu Plaza Beach, dokáže vyřešit své problémy, ale to chce myslet a myslet a myslet a všechno si pak pamatovat.

Když vystupoval po schodech do hotelové haly, cítil se už zcela uvolněně a tiše si pohvizdoval. Zamířil k telefonním budkám a našel tam newyorský telefonní seznam. Listoval v něm, až konečně došel ke jménu Harry Miller s adresou a číslem telefonu.

Bouchnutím zavřel telefonní seznam. Bylo to, jako by právě zabouchl život paní Morely-Johnsonové a zároveň otevřel nový život pro sebe.

Jednoho horkého a vlhkého jitra dostal v New Yorku muž jménem Harry Miller naditou obálku. Byl to první dopis, jaký dostal po řadě měsíců.

Na jeho paní domácí to udělalo tak silný dojem, že za hojného funění vyšlapala čtyři patra, aby mu ten dopis doručila osobně. Doufala, že Harry jí o tom dopise poskytne nějaké informace, ale Harry dopis vzal a bez jediného slova díky jí zabouchl dveře svého bytu před nosem.

Harry nebyl rád, když dostával nějaké dopisy. Podle něj z nich vždycky koukaly jen potíže. Když ale přišel tenhle dopis, otevřel ho. Z dopisu vypadla letenka, stodolarová bankovka a lístek, na kterém stálo:

Potřebuju tě. Dvacátého čekám na letišti. Jack.

Harry se zamračil a chvíli zíral do prázdna.

Jack?

Pak si přikývl, jen tak pro sebe. Jack... ano... Jack Bromhead, ten geniální padělatel. Harry si ten vzkaz znovu přečetl a teď už ho to zajímalo. S Bromheadem se neviděli už přes pět let. Nebýt tehdy Bromheada...

I když uplynulo již pět let, pamatoval si přesně, co po té události Bromheadovi řekl. Tehdy mu pověděl: "Já nezapomínám. Jestli mě někdy budeš na cokoli potřebovat, stačí říct a já ti splatím svůj dluh."

I když to vzhledem k jeho charakteru a jeho zákeřnosti bylo nelogické, Harry Miller vždycky dodržel slovo. Takže Bromhead ho teď potřeboval. Pak si znovu sám pro sebe přikývl. Pro něj to bylo v pořádku. Už pět let měl na svědomí závazek vůči Bromheadovi a přál si, aby se mu mohl revanšovat. Jediná věc, která mu v tomhle světě skutečně vadila, bylo zůstatvat někomu něco dlužen.

V duchu se vrátil do minulosti. Ještě dnes, když si na to vzpomněl, se otřásl. Šli proti němu tři chlapi. Se dvěma by si byl poradil, ale nestačil už na toho třetího. Stalo se to na dvoře vězení. Měl podezření, že někdo ve vězení vydal příkaz, aby ho odkrouhli. Tehdy si odkrucoval pětiletý flastr za loupežné přepadení a to byla jeho chyba. V té době mu peníze tekly mezi prsty jako voda. On ale nebyl lupič - byl profesionální zabiják. Pracoval pro různé bandy a dost mu to vynášelo, ale tehdy měl zrovna slabost pro sázení na koně. Dostal dobrý tip, který vypadal slibně, ale v jeho branži se právě nic nedělo a on se náhle ocitl bez peněz - a tak udělal tu hloupost, že vlítl do benzinové stanice, omráčil pumpaře a když vybíral trezor, objevil se hrozivě vypadající policajt s osmatřicítkou speciálem v chlupaté ruce.

Pumpař měl proraženou lebku a soudce se dozvěděl, že i když mu ji chirurg dal dohromady, tak pumpař už nebude nic moc, a tak Harry dostal pět let.

Na neštěstí ale krátce předtím odvedl práci na jednom cucákovi, nějakém Tonim Biancovi. Byla to čistá, rychlá práce a Toni umřel, aniž tušil, že se právě navždy loučí se životem. Náhodou si ale Toniho bratr Luigi právě odkrucoval dvacet let za zabití policajta ve vězení, do kterého poslali Harryho. Do vězení se doneslo, že Harry je ten chlap, co oddělal Toniho Bianca. Luigi věděl, že s tím musí něco udělat, ale také věděl, že Harry je ostrý hoch, a tak nechtěl nic riskovat. Našel si dva Taliány ochotné jít do toho s ním. Ti tři pak Harryho zatlačili do vzdáleného kouta vězeňského dvora. Měli jakési nože vyrobené ze střešních tašek a pečlivě vybroušené do špic ostrých jako jehly. Když na něj vyrazili, Harry si spočítal, že stačí na dva z nich, ale že ten třetí ho dostane, a už myslel, že má na kahánku. Najednou se ale objevil Bromhead. Zatímco on se postaral o Luigiho a o toho druhého, Bromhead zneškodnil třetího muže. Během pár vteřin bylo po všem.

Když si na to Harry vzpomněl, řekl si, že nebýt Bromheada, on sám by teď asi nedýchal a taky srdce by mu netlouklo. Byl to dluh, který musel jednou splatit.

Potřebuju tě.

Harry byl docela rád. Dnes je šestnáctého. Má tedy dost času. Bromhead se plácl přes kapsu: letenka a stodolarová bankovka. Také to se Harrymu líbilo. K Bromheadovi vždy choval úctu. Bromhead perfektně ovládal své řemeslo - dokázal padělat každý zatracený podpis a když šlo do tuhého, dokázal se rvát stejně dobře a stejně tvrdě jako sám Harry. Takže podle té letenky a těch peněz to vypadá, že Bromhead je na tom dobře. Ta stodolarovka ovšem pro Harryho nic neznamenala. Po svém propuštění z vězení už na koně nesázel. Během těch dalších pěti let své dráhy profesionálního zabijáka si vydělal dost peněz, aby mu to zajistilo slušný nezdáněný příjem kolem tří tisíc dolarů. Teď byl prakticky na penzi a dával přednost prostému životu. Jeho jediná výstřednost spočívala v tom, že si tak jednou za šest měsíců vybíjel potlačovanou agresivitu tím, že si najal specializovanou děvku a mlátil do ní tak dlouho, dokud z něho nevyprchala všechna zloba. Až na tuhle výstřednost vedl Harry poklidný život. Rád se díval na televizi, chodil na nové filmy a četl knihy spisovatelů jako Harold Robbins. Neměl žádné přátele... mít přátele se mu zdálo být záludné a nebezpečné. Přátelé pořád něco chtějí, neustále se svěčují se svými problémy, každou chvíli něco čajnou a nikdy nic neposkytnou na oplátku. Už dávno se přesvědčil, že se dobře obejde bez přátel.

Harrymu bylo osmačtyřicet let, byl menší postavy, hubený s propadlými tvářemi, měl bystré jasně zelené oči, promáčkнутý nos a ústa s téměř neznatelnými rty. Stále se však udržoval ve špičkové kondici každodenním ranním cvičením s párem těžkých indických holí. K lidskému životu měl tak málo úcty jako k životu mouchy.

Zásadně zabíjel jen vlastníma rukama. Střelné zbraně považoval za hlučné a proto nebezpečné, nůž zase nadělal spoustu krve kolem a olověná trubka byla zcela neprofesionální. Cvičil se v umění karate a byl v tom na slovo vzatým odborníkem. Dokázal rozbít cihlu hranou pravé či levé ruky jediným strašlivým sekutím. Jeho zbraněmi byly hrany jeho rukou - byly spolehlivé a bezpečné. Kdyby ho zastavil nějaký zvědavý policajt a začal ho prohledávat, nikdy by u něho nemohl najít žádnou zbraň. Policajt by neměl dost představivosti, aby mohl pochopit, že hrany Harryho rukou jsou mnohem nebezpečnější než jakákoli pistole, nůž nebo trubka.

V mládí se Harryho chytla divadelní múza. Vykázal dokonce jakýsi talent a hrál v různých kýčovitých hrách různé kýčovité role v různých zapadákových. Dobře se naučil líčit se a maskovat a tento svůj talent pak uplatnil i ve své zločinné kariéře. U FBI a u policie byl známý jako "ničema mnoha tváří".

Dvacátého se objevil na letišti a nesl si menší černou tašku. Rozhodl se, že překvapí Bromheada, který mu sdělil, že ho bude očekávat.

Harry nešetřil při svém maskování námahou. Tvář mu zcela změnily gumové vložky na dásních a v jeho rozpláclem nose. Měl hustý černý knír, místo blond vlasů je teď měl černé, pečlivě uhlazené brilantinou, a ještě brýle s kostěnou obroučkou - s tím vším ho Bromhead rozhodně nemohl poznat.

Bromhead čekal u východu z přiletové haly a očima si probíral vycházející pasažéry. Viděl, že nikdo z nich se ani trochu nepodobá Harrymu Millerovi. Teprve když se kolem jeho zápěstí sevřely ocelové prsty a známý hlas řekl: "Ahoj, Jacku! Dlouho jsme se neviděli," uvědomil si, že Harry už přiletěl.

O dvacet minut později oba užívali soukromí motelové chaty asi tři kilometry od letiště. Hovořili, nebo přesněji řečeno Bromhead mluvil a Harry poslouchal.

Harry dlouho nemohl uvěřit tomu, co mu Bromhead řekl.

"Hele, Jacku! Osmasedmdesátiletá stará rachejtě!" Zíral na Bromheada nevěřičně. "Takovou že chceš, abych zmáknul?"

"To je ta práce, Harry," potvrdil Bromhead. "Pro mne je to důležitá věc."

Harry se smál.

"Propána! Já jsem myslel, že to bude něco ostrýho, Jacku. Tak dobře, kamaráde. Postarám se o to... Jen nu řekni, jak to chceš provést."

Bromhead si byl jistý, že dostane kladnou odpověď, ale stejně pocítil úlevu, že se ve svém očekávání nezklamal.

"Nechci od tebe, abys to dělal jen tak pro nic za nic, Harry," řekl. "Ta stará paní na sobě pořád nosí spoustu šperků. Mají cenu tak dvě stě tisíc. Někdy toho na sebe na vleče i za tři sta tisíc... možná, že budeš mít štěstí. Můžeš si posloužit."

Harry zavrtěl hlavou.

"Ne, děkuju... Mám všechno, co potřebuju. V mém věku jsem se už přestal trápit kvůli penězům, Jacku. Já tu práci odvedu s potěšením, ale nechci z toho nic mít."

Bromhead se na něj podíval udiveně.

"Máš všechno, co potřebuješ?" Naklonil se dopředu. "Hele, Harry, z tohohle bys mohl vytěžit nejmiň sto tisíců."

V duchu si opakoval: V mém věku jsem se už přestal trápit kvůli penězům. Co se to sakra stalo s tímhle zatraceným světem? Jak toho někdo může mít příliš mnoho?

Harry znovu zavrtěl hlavou.

"Já to nechci, Jacku. Mám všechno, co potřebuju. Mám rád obyčejnej život... Zapomeň na to. Jak chceš, abych to provedl?"

Bromheadovi to najednou bylo podezřelé. Nedovedl si představit nikoho, kdo by provedl tak velkou věc a nic za to nechtěl, ledaže by to byl evok.

"Musí v tom být nějaký motiv, Harry," pravil a snažil se, aby jeho hlas zněl trpělivě. "Jestli tam nebude nějaký motiv, policajti se v tom začnou šťourat a to já právě nechci - možná by o mně leccos zjistili."

Harry byl profesionál a chápal, oč Bromheadovi jde. "Fajn ... tak budeme mít motiv... Pokračuj." "Až tu starou paní vyřídíš, vezmeš si její prsteny, náramky a perly. Nech si je... bude to tvoje odměna, Harry."

Harry se neklidně zavrtěl.

"To není nic pro mne. Takový dovádění jsem už překonal. Co bych si s tím počal? S grázlama, kteří s těma věcmama kšeftuju, jsem se dávno rozloučil. Já chci mít pokoj. Mám tolik peněz, kolik potřebuju. Udělám to pro tebe, Jacku. Jsem ti to dlužnej a svůj dluh splatím."

Něčemu takovému Bromhead nedokázal uvěřit.

"Ale Harry... proboha! Přece neodmítneš přes sto tisíců? To prostě nemůžeš!"

Bromhead se přitom na Harryho díval a všiml si, že Harry se zatvářil znechuceně, a to ho vylekalo.

"Hele, necháme toho," prohlásil Harry chladně. "Řekni mi, jak chceš tu práci udělat, a já to udělám."

Bromhead se začal potit. Teď už musel vzít na vědomí fakt, že toho muže, který tu před ním seděl, peníze vůbec nezajímají. Pocíťoval to, jako by se díval na obyvatele Měsíce.

"Harry, musíme přece mít nějaký motiv," tvrdil Bromhead a snažil se překonat nejistotu ve svém hlase. "Ty jí musíš vzít ty zatracené šperky."

Harry pokrčil rameny.

"Tak dobře, vezmu jí šperky. Tobě se můžou hodit, že jo? Já ji oddělám... to je v pořádku. Řekl jsem ti, že pro tebe vyřídím cokoli nebo kohokoli - za to, co jsi pro mne udělal... Dobře. Tak já seberu ty šperky a dám je tobě... ale pro sebe je nechci."

Když Bromhead slyšel jeho rozhodný, netrpělivý hlas, uvědomil si, že Harry to myslí vážně a že jakýkoli další nátlak by celé věci mohl jen uškodit.

Vzpomněl si na Geralda. Představoval si, že jen někteří ti mladí se nestarají o peníze... Ale teď, proboha... Harry mu řekl přesně totéž.

"Tak dobře, Harry. Neříkej pak, že jsem ti neudělal nabídku. Když to chceš takhle... tak to tak budeš mít."

"Nechme už těch keců," řekl Harry. "Teď mi konečně pověz, jak to chceš mít provedený."

Bromhead se k němu naklonil. Ruce měl položené na kolenou.

"Musíš se nějak dostat do toho přístřešního apartmá. Je to ošemetné. Motá se tam hotelový fízl. Bez ohlášení v recepci se tam nikdo nedostane. Ty ovládaš maskování a převleky - tak si představ, že jsi ladič pian..."

Zatímco jejich rozhovor pokračoval, Patterson vyprovázel paní Van Davisovou od své kanceláře a otáčecími dveřmi až k místu, kde stál její cadillac. Její šofér otevřel dveře vozu.

Na Pattersonovu radu investovala paní Van Davisová padesát tisíc dolarů do IBM. Byla spokojená a Patterson si oddechl. Dokázal vydržet její kvákání a hřejivě se usmíval do její tučné, vráscitě tváře s vědomím, že toho dopoledne odvedl dobrou práci. Když se usadila ve voze, asi jako když si cvičený slon v cirkuse sedá na stoličku, paní Van Davisová mu zamávala tlustými prsty s třpytivými diamanty a on jí také odpovídal zamáváním. Když se cadillac zařadil do proudu ujíždějících aut, s úlevou si oddechl a šel zpět do své kanceláře. Byla to jeho poslední schůzka před obědem. Pohlédl na své zlaté omegy, další dárek od paní Morely-Johnsonové, a viděl, že před tím, než zajde na oběd s Berniem Cohenem, mu zbývá pětadvacet minut na uklizení psacího stolu.

Uplynuly skoro tři týdny od doby, kdy odevzdal sekretářce Irvinga Fellowse padělanou poslední vůli. Během prvního týdne se trápil pocitem viny, teď už ale přijímal jako skutečnost, že se nemůže nic stát až do smrti staré paní, a k tomu může dojít kdykoli v budoucnosti.

Řekl si, že na celou tu záležitost musí přestat myslet. Bromhead na něj udělal příznivý dojem. Spolupráce Bromheada a Sheily pro něho pochopitelně znamenala překvapení, když o tom ale přemýšlel, uvědomil si, jak snadno vlezl do pastí. Vinu za to nesl jen on sám. Kdyby nebyl tolik stál o Sheilu, nikdy by k tomu nedošlo. Patterson dovedl na problémy reagovat pružně. Trvalo mu sice několik dnů, než překonal ten šok, teď se už ale plně vzpamatoval. K Bromheadovi choval důvěru. Obdivoval promyšlený způsob, který Bromhead navrhl a díky kterému dokázal zvládnout Abeho Weidmana. Weidman by jinak mohl představovat nebezpečí. Bromhead měl také pravdu, když řekl, že mrtví si nedělají starosti. V době, kdy se otevře závěť, bude mít paní Morely-Johnsonová už po kremaci a lidé z Nadace pro výzkum rakoviny nebudou mít reklamace, protože se nedozvědí, oč přišli. Hlavní věc je, že jeho vlastní dědictví zůstalo nedotčené. Teď bude třeba jen trpělivě čekat a Patterson věděl, že ve svých letech si může nějaké to čekání dovolit.

Usedl za svým stolem, aby podepsal pár papírů, a při podepisování přemýšlel, co si dá k obědu. Vzhledem k tomu, že útratu hradí Bernie Cohen, Patterson věděl, že si může leccos dopřát. Třeba koktail z garnátů s majonézou a kari a pak rognons flambés. Trochu těžké, pomyslel si Patterson, ale bylo to jeho oblíbené jídlo.

Do kanceláře nakoukla Věra.

"Na lince máte paní Morely-Johnsonovou, Chrisi."

Patterson se ušklíbl.

"Dobře... spojte mě s ní."

Co asi chce? uvažoval, když ve sluchátku zacvakalo přepojování. Pak mu do ušního bubínku udeřil chraptivý hlas paní Morely-Johnsonové a on si sluchátko rychle oddálil od ucha.

"Chrisi?"

"Dobrý den, paní Morely-Johnsonová. Jak se vám vede?"

"Docela dobře. Už samozřejmě nemládnu, ale nestěžuji si. Nesnáším lidi, kteří si pořád stěžují, a tak si raději nestěžuji."

"Naprosto s vámi souhlasím."

"A jak se máte vy?"

Patterson začal vyvrtávat díry do svého poznámkového bloku nožem na otevírání dopisů.

"Dobře, děkuji. Máte pro mne něco, paní Morely-Johnsonová?"

"Když mluvíte takhle, Chrisi, tak vím, že jste hodně zaměstnaný. Nevyrušila jsem vás?"

"Jistěže ne." Patterson odložil nůž. Uvědomil si, že připustil, aby se mu do hlasu vloudil netrpělivý tón, a že to stará dáma zpozorovala... To byla špatná taktika. "Víte, že ze všeho nejraději mám, když mohu něco udělat pro vás."

Paní Morely-Johnsonová ze sebe vydala své pisklavé holčičí zachichotání, které u Pattersona vyvolávalo skřípění zubů.

"Můj milý Chrisi! To je od vás moc hezké. Já ale vím, že jste teď v pilné práci, a nebudu vás zdržovat. Mohl byste sem přijít v pět hodin? Chci se s vámi o něčem poradit."

Patterson se podíval do svého diáře. Ve čtyři hodiny měl schůzku s Jackem Deakinem. Deakin je ředitelem hotelu Splendid a chce půjčku. Patterson si byl jistý, že se ho zbaví za půl hodiny a pak bude volný.

"Bude to pro mne potěšení," řekl.

"A Chrisi." Nastala delší pauza, během níž si Patterson pročetl dopis, který měl podepsat, a čekal.

"Ano, paní Morely-Johnsonová?"

"Až přijdete, přineste mi, prosím, moji závěť."

Patterson ztuhl. Dopis, který držel, mu vypadl z prstů a snesl se na podlahu. Nemohl uvěřit tomu, co právě slyšel.

"Promiňte." Uvědomil si, že jeho hlas zněl najednou chraptivě. "Teď jsem přeslechl. Asi je závada na lince. Co jste to řikala?"

"Já vás slyším dobře... to je divné. Přineste s sebou, prosím vás, moji závěť. Chci tam provést změny."

Patterson pocítil chlad a srdce se mu rozbušilo jako o závod.

"Zavolám pana Weidmana," pokračovala paní Morely-Johnsonová. "Chci, aby pro mne sepsal novou závěť. Řeknu mu, aby také přišel v pět hodin, a pak vy dva můžete všechno zařídit."

Patterson upadl do slepé paniky. Chvilí seděl nehybně a tupě svíral sluchátko, jako by místo ruky měl nějaké klepeto. "Chrisi?" Pod dojmem toho ječivého hlasu se trochu vzpamatoval. "Jste tam?"

Úporně se snažil přemýšlet.

"Ano... na lince je nějaká porucha. Nechápu proč." Jeho mozek někam horečně pádl. Sám si připadal jako boxer, který naběhl na drtivý úder a teď se potácí, kličkuje a uhýbá, aby to nějak přežil. "Obávám se, že to nepůjde tak rychle, paní Morely-Johnsonová. Nevolejte panu Weidmanovi. Je mi to líto, ale přinést vaši závěť... jsou kolem toho formality. Až k vám odpoledne přijdu, přinesu vám k podpisu písemný souhlas. Naše právní oddělení nevydá vaši závěť bez vašeho podpisu."

"To je přece nesmysl!" Paní Morely-Johnsonová teď promluvila o poznání hlasitěji. "Pan Fellows je ke mně vždycky tak laskavý. Přepojte mne na něj. On vám samozřejmě mou závěť vydá."

Patterson zavřel oči. Věděl, že Fellows mu tu závěť bez váhání předá, pokud ho o to požádá paní Morely-Johnsonová. Stará paní posílá vždy o Vánocích těm jeho fakanům drahé dárky a Fellows si toho velmi váží.

"Pan Fellows tu dnes není," pravil Patterson a při té lži mu na tváři vyrazily kapky potu. "Je to skutečně tak naléhavé? Vy jste nám svěřila vaši závěť k uložení do trezoru. Abychom vám ji mohli vydat, paní Morely-Johnsonová, potřebujeme váš podpis. Mohu vás poprosit, abyste pro to měla pochopení?"

Na chvíli zavládlo mlčení, pak řekla rozladěně: "Tak dobře, nechci vám rozvrátit tu vaši popletenou banku... tak tedy počkám."

Patterson vytáhl kapesník a otřel si tvář.

"Děkuji vám za porozumění. Text vašeho souhlasu vám přinesu k podpisu v pět hodin. Tu závěť budete mít zítra ráno."

"To je otrava!" Nesnažila se ukryvat, že ji to znechutilo. "Chtěla jsem si ji přečíst dnes večer."

"Dostanete ji neprodleně zítra ráno, paní Morely-Johnsonová."

"No tak dobře," a zavěsila.

Patterson se nervózně ušklíbl a opřel se o své křeslo. Z představy garnátového koktailu s majonézou a kari, po němž by následovaly rognons flambés, se mu teď dělalo nanic.

V pět hodin odpoledne Patterson zazvonil u dveří přístřešního apartmá. Přišel vyzbrojen plastovou krabicí, v níž byly čtyři vzácné orchideje. Podle tónu hlasu staré paní usoudil, že ji bude třeba obměkčit.

Sheila otevřela dveře a ustoupila stranou, aby mohl vejít.

"Musím mluvit s Bromheadem," sdělil jí Patterson tlumeně. "Je to vážné."

Viděl, že ji to polekalo.

"Bude tu, až budeš odcházet."

Patterson prošel kolem ní a zamířil na terasu.

Sheila zaslechla, jak paní Morely-Johnsonová říká: "Milý Chrisi, vy mne zlobíte. Pojdte sem, já vám musím vyhubovat." Pak šla do své kanceláře a zavolala Bromheadovi. "Přijďte teď hned ke mně," řekla a zavěsila.

Patterson měl správný odhad. Orchideje působily jako nějaké kouzlo. Paní Morely-Johnsonová byla tak potěšená, že se zapomněla tvářit dotčeně. Po nějakém tom žvatlání, které Patterson musel snášet, řekla: "Milý Chrisi... přemýšlela jsem o Sheile. Ona je tak laskavá, tak pozorná - ani si to neumíte představit. Chci se jí nějak odvděčit... a proto chci tu závěť. Odkážu jí trochu peněz."

Pattersonův mozek rychle zapracoval. To nebezpečí bylo velmi reálné.

"To není žádný problém," odvětil. "To se dá zařídit prostým dodatkem. Já vám to provedu. Nemusíte k tomu volat pana Weidmana. Já sepišu ten dodatek a váš podpis nechám svědecky ověřit. Nebude to žádný problém."

Paní Morely-Johnsonová si nasadila brýle s tlustými čočkami a zadívala se na něj.

"Myslím, že to musí udělat pan Weidman, Chrisi. Stará se o mé právní záležitosti."

Patterson si poposedl na křesle.

"Jistě, jak si budete přát, ale pan Weidman si bude účtovat honorář. Já bych vám to zařídil bez jakýchkoli výdajů." Byl to poslední zoufalý pokus.

Paní Morely-Johnsonová o tom uvažovala. Kdyby byla chamtivá, tak by to vzala v úvahu, ale ona chamtivá nebyla. Patterson čekal s bušícím srdcem a když zavrtěla hlavou, přeběhl mu mráz po zádech.

"Je to od vás velmi ohleduplné, Chrisi, ale nechci pana Weidmana obcházet. Musím se s ním poradit. Myslíte, že odkázat Sheile patnáct tisíc dolarů bude odpovídající suma?"

"Bylo by to velmi štědré," přisvědčil Patterson tiše a trochu přiškrceně.

"Výborně! Tak mi dejte ten nesmyslný papír, já vám ho podepíšu a hned zavolám panu Weidmanovi... a pak to všechno konečně bude v pořádku."

Patterson byl na pokraji zoufalství. Musí mluvit s Bromheadem... musí získat čas. Když paní Morely-Johnsonová naškrábala svůj podpis na papír, který jí podal, řekl: "To jste nevěděla? Pan Weidman dnes ráno odletěl do New Yorku. Potkal jsem ho, když odjížděl. Vráti se až v pondělí."

Paní Mordy-Johnsonová bezradně zvedla své krásné staré ruce.

"Vidíte? Nic už není jednoduché. Tak musím počkat, ale tu moji závěť mi stejně zítra přinese, Chrisi." Rozzářeně na něho pohleděla. "Koneckonců, jak jste správně podotkl, není to naléhavé. Není to, jako bych se chystala zítra umřít."

"Máte pravdu," přitakal Patterson chraptivě.

"Napijete se? Myslím, že by nám přišlo vhod trochu šampaňského. Zavolám Sheilu."

Patterson už měl toho všeho dost. Zvedl se.

"Omluvte mne, prosím. V tuhle dobu mám obvykle hodně práce. Už musím běžet."

Políbil její starou ruku, znovu si vyslechl poděkování za orchideje a odešel. Když procházel obývacím pokojem, zapnula magnetofon a pohodlně se usadila, aby si poslechla samu sebe, jak hraje Beethovenovu sonátu.

Sheila čekala v hale. Mávnutím ruky Pattersonovi ukázala, aby šel do její ložnice. Vešel dovnitř a uviděl Bromheada sedícího na jedné z pohovek.

Sheila zůstala v hale, odkud mohla sledovat paní Morely-Johnsonovou.

Patterson zavřel dveře.

"Požádala mě o svou závěť," řekl a snažil se, aby jeho hlas nezněl panicky. "Našemu právnímu oddělení to může být podezřelé. Vyžádat si závěť dvakrát během měsíce... to je přece nesmysl. Vedoucí právního oddělení by jí mohl zatelefonovat."

Bromhead přikývl. Jeho klidný výraz poněkud zmírnil Pattersonovu paniku.

"Proč chce tu závěť?" zeptal se.

"Odkazuje Sheile patnáct tisíc dolarů. Trvá na tom, aby to vyřizoval Weidman. Snažil jsem se jí to vymluvit, ale postavila si hlavu."

Bromhead to vzal na vědomí a pak znovu přikývl.

Jeho klid už šel Pattersonovi na nervy.

"Chtěla hned Weidmanovi zavolat, ale já jsem ji zarazil. Řekl jsem jí, že Weidman odjel do New Yorku a vrátí se až v pondělí."

"A odjel?" chtěl vědět Bromhead.

Patterson potřásl hlavou.

"Ne."

"To je nebezpečné."

Patterson udeřil pěstí do dlaně své ruky.

"Co jsem u všech čertů měl říct jiného?" Hlas mu rozčilením přeskočil. "Musel jsem ji nějak zastavit, aby mu netelefonovala dřív, než si s vámi promluví."

"Správně." Bromhead chvíli přemýšlel. Zítra bude jednadvacáté-ho "Ted" viděl, že tu operaci načasoval přesně až na zlomek vteřiny. "Ted nepodnikejte nic - jen čkejte."

"Nepodnikat nic?" Patterson na Bromheada nevěřičně zíral. "Co mi to tu povídáte? Já s tím něco musím udělat!"

Bromhead zamával rukou, čímž Pattersona upozornil, že musí mluvit tiše.

"Vy zdědíte sto tisíc dolarů ročně až do konce života," připomněl mu klidně. "To je všechno, nač se máte soustředit. Nepodnikejte nic."

"Ale ona chce zítra ráno mít tu poslední vůli!"

"Nepodnikejte nic. Ona ji nebude potřebovat."

Patterson se díval do jeho ledově šedých očí a pojednou cítil, jak jím projel chlad.

"Ona na to bude čekat... ona..." Náhle zmlkl.

Bromhead se zvedl.

"Pokud chcete dostat své dědictví, pane Pattersoně, nebudete klást otázky, ale budete dělat to, co vám doporučuji - to jest nic." Sel ke dveřím, zastavil se a obrátil se k Pattersonovi. "Ale pochopitelně, pokud nechcete, sto tisíc dolarů ročně až do konce života, tak té staré dámě dáte padělanou poslední vůli, připustíte, aby zavolala panu Weidmanovi, a vysvětlíte jí, co se stalo. Pokud jde o mne, já jí dám tu magnetofonovou pásku. To je něco, co si musíte rozhodnout sám."

Patterson cítil, že se mu odkrývají tváře. Náhle měl předtuchu, že se tu něco chystá, a to něco takového, o čem on nechce nic vědět.

"Dobře," řekl nejistě, "jestli skutečně myslíte, že nemám nic dělat, tak nebudu dělat nic. Ale až mi stará paní zavolá, co jí mám říct?"

"Z čeho soudíte, že vám ještě zavolá?" opáčil Bromhead, otočil se a vyšel z místnosti.

Patterson, který pocítoval chlad a strach, si uvědomil, že se teď zapletl do něčeho mnohem horšího než padělatelství, ale už byl v moci zlatých prstů mamony - sto tisíc dolarů ročně až do konce života! Musel myslet především na sebe. Musel se spolehnout na Bromheada. Byl v té pasti tak hluboko, že si nemohl dovolit nespolehat se na něj.

Vyšel do haly a otevřel dveře hlavního vchodu. Na terase zahlédl Sheilu, jak upravuje orchideje v nějaké váze. Došel k výtahu a stiskl knoflík pro jízdu dolů.

Když nastupoval do výtahu, jeho myšlenky se zmítaly v divokém víru. V takovéhle situaci přece nemůže nedělat nic, pomyslel si; a právě to mu přece uložil Bromhead. Věděl, že pokud nic nepodnikne, tak mu paní Morely-Johnsonová dopoledne zavolá a bude se ptát, proč k ní nepřišel.

Pokud chcete dostat své dědictví, pane Pattersoně, nebudete dělat nic.

Poté, kdy si přečetl závěť paní Morely-Johnsonové, tak ve volných chvílích nemyslel na nic jiného, než jak použije to rozsáhlé dědictví. V bance samozřejmě podá výpověď. Vyhodí všechny obleky a koupí si pořádné nové ošacení. Objedná si cestu do Evropy na lodi Queen Elizabeth. Za prvé si vychutná Londýn. Ubytuje se v hotelu Dorchester, trochu se povyřádí a pak si zajede do Paříže. Tam bude bydlet v hotelu Plaza Athene. Byl si jistý, že nikde nebude osamělý - při jeho zjevu a jeho penězích mu stačí zvednout obočí a děvčata se jen pohnou. Pak dva týdny v římském Edenu. Potom už asi bude mít dost velkoměstských světů. Vyjede si na Capri a bude se vyvalovat na slunci. Zůstane tam celou sezónu a podle toho, co slyšel, jsou italské slečny přebornice v pohostinnosti. Tam bude mít také dost času na další plánování; tohle ale byl rámcový plán, který nastartuje, jakmile bude mít dědictví v kapse.

Když se ale teď vezl výtahem do přízemí, začala ho přepadat úzkost. Nedělat nic? Měl dojem, že jeho sny a plány se hroustí. Připomněl si Bromheada. Ten člověk vypadal tak důvěryhodně. Nedělat nic? Nedělat nic?

Dveře výtahu se nehlučně otevřely a on vyšel do haly.

"Ahoj, Chriši!"

Automaticky zůstal stát a měl dojem, že mu vynechává srdce. Se zářící tučnou tváří proti němu kráčel ten poslední člověk, kterého by teď chtěl potkat: Abe Weidman. Jakžtakž se donutil k úsměvu a vystrčil dopředu pravou ruku. Když s ním Weidman zapumpoval, on ze sebe dokázal vysoukat: "To je ale překvapení, Abe. Co tu děláte?"

"Jen tak mi napadlo, že se tu stavím a pozdravím starou paní... Ona má ráda pozornosti." Weidman zamrkal. "Také jsem se ještě jednou chtěl podívat na ty Picassy. Byl jste ji navštívit?"

"Ano," Chvilí, která se zdála nekonečná, odmítal Pattersonův mozek pracovat. Zmítal sebou v jeho lebce asi jako vyděšená myš prchající před kočkou. Pak se konečně začal znovu ovládat. "Abe, radím vám, abyste tam nechodil. Stará paní má zase jednu ze svých špatných nálad."

Weidmanovo obočí vystřelilo nahoru.

"Co ji trápí?"

"Bůhví... Nemusím vám to snad vysvětlovat... občas se tak přece chová. Asi to bude stářím." Chytil Weidmana za paži. "Pojďte se raději se mnou napít."

Weidman váhal, pak pokrčil rameny. "Jistě... když je na tom takhle." Nechal se odvést k baru. Když spolu kráčeli po měkkém koberci, z výtahu vyšel Bromhead. Viděl, jak oba zašli do baru, a jeho oči se zúžily. Tohle vypadalo nebezpečně. Otočil se, vrátil se do výtahu a jel zpět do přístřešního apartmá.

Když dojížděl výtahem nahoru, řekl si, že se musí postarat, aby měl nezvratitelné alibi.

Paní Morely-Johnsonovou zastihl v okamžiku, kdy si sedala k pianu. Odkládala své nádherné prsteny na hromádku po straně svého klavíru značky Steinway. Když se Bromhead přiblížil, zvedla hlavu.

"Promiňte prosím, madam."

Podívala se na něho.

"To jste vy, Bromheade?"

"Ano, madam."

Odložila poslední prsten a udeřila na klávesu cis. Usmála se. Ano, řekla si, tón je konstantní. Pak udeřila na es.

"O co jde, Bromheade?"

"Rolls potřebuje provést údržbu, madam. Pokud s tím budete souhlasit, odvezl bych ho zítra časně ráno do Los Angeles. Budu s ním zpátky asi v pět hodin odpoledne."

"Los Angeles? Není to příliš daleko?"

"Je to jediný servis, ke kterému mám důvěru," řekl Bromhead. "Rolls je velmi náročný vůz, madam."

"Tak vy budete celý den pryč? Teď si nevzpomínám... nemám nějaké schůzky, Bromheade?"

"Ptal jsem se slečny Oldhillové - nemáte žádné schůzky."

Rychle přehrála stupnici.

"Dobře. Nezapomeňte si dát vydatný oběd, Bromheade."

"Ano... děkuji vám, madam."

Bromhead se díval, když začala hrát. I když nebyl muzikální, instinktivně vycítil, že poslouchá hra mimořádně talentované klaviristky.

Díval se dlouze a se zájmem, protože měl tu starou paní rád a upřímně si teď přál, aby neměla tolik peněz, protože věděl, že ji v tuto chvíli vidí naposled ... a to ho rozesmutnělo.

Kapitola sedmá

Joey Spick byl svého času považovaný za nejefektivnějšího vy-mahatele dluhů pro Sollyho Markse. Byl to podsaditý muž s enormně širokými rameny a krátkýma, silnýma nohama. Pokud jde o vzezření, tak připomínal spíše vzteklinou stíženého orangutana. Teď však, v důsledku omylu v posuzování lidských povah, se stal něčím, čemu Marks říkal "vyschlé dřevo". Degradovali ho na cosi jako děvečku pro všechno a jeho společenské postavení nebylo o nic vyšší než třeba toho poskoka, který v cirkuse běhá za koňmi s lopatou a smetákem a je připravený zasáhnout v případě maléru.

Svého času Joey dokázal nahnat strach každému dlužníkovi. Měl osvědčený trik, který doslova drtil lidi, kteří zaostávali ve splácení dluhů. Postavil se před dotyčného, vydal ze sebe silné zavrčení a pak napjal svaly na pažích tak, že popraskaly švy jeho saka. Po jedné z těchto demonstrací síly donutil vystrašeného malého krejčího, aby mu ty švy zase sešil. Byl to děsivý úkon a ve většině případů vedl k okamžitému uhrazení dluhu. Pokud ovšem dlužník ty peníze neměl, Joey vytasil olověnou trubku.

Asi před pěti měsíci Joey dostal úkol, který vypadal na první pohled jako snadný. Měl vybrat dva tisíce dolarů od čínského kuchaře, který se opožďoval ve splácení dluhu. Joey byl opatrný, jen pokud měl jednat s lidmi mohutnějšími než on sám, což se stávalo zřídka, a ten čínský kuchař byl starý, křehký a tudíž neškodný. Joey se už těšil, že svým olověným obuškem vymlátí pěšinku v tom, co zbylo z vlasů toho starouše.

Přišel do restaurace, přednesl svůj požadavek a už zamilovaně hladil svůj těžký kyj. Číňan se uklonil, prohlásil, že peníze jsou připravené, a Joey pocítil zklamání. Následoval starého muže do kuchyně. Joey nebyl prozíravý. To, že na sporáku stála pánev s vařícím tukem, mu vůbec nic neříkalo. Stařec mávl rukou směrem ke stolu, na kterém ležela obálka. Joey nedával pozor a když bral obálku, Číňan mu vychrstl vařící tuk do jeho neatraktivního obličeje.

Pro Joeyho to znamenalo osm týdnů v nemocnici, než překonal následky toho nečekaného útoku, a čínský kuchař zatím zmizel beze stopy, čímž Solly Marks přišel o dva tisíce dolarů a o nejspolehlivějšího vymahatele. Když Joey vyšel

z nemocnice, ukázalo se, že už to není týž muž, jakým byl, když do té nemocnice přicházel. Byl nejen zohyzděný - což by samo o sobě nevdalo, protože teď s těmi bílými jizvami na odlých červených tvářích vypadal ještě hrozivěji - ale on ztratil svoji morálku. I když ho Marks zase nasadil jako vymahatele dluhů, brzy si uvědomil, že Joey ztratil svoji říznost. Joey se teď bázně rozhlížel, jestli nablízku není něco jako další pánev s vařícím tukem, a při jakémkoli náznaku odporu prostě utekl. Marks ho s politováním stáhl z vymáhání dluhů a udělal z něho poskoka pro tuctovou práci. Takovým lidem Marks platil jen velmi málo.

Marks měl ve zvyku šetřit, na čem se dalo. Teď měl od Bromheada další dlužní úpis na deset tisíc dolarů a neviděl důvod, proč by neměl Joeyho využít jako druhého strážce. Joeymu bude platit jen čtyřicet dolarů týdně a zbytek bude jeho čistý zisk, a pokud Solly měl vůbec něco rád, tak to byly rychlé a velké zisky.

A tak Joey dostal za úkol hlídat Geralda v noci, zatímco Hank ho hlídal přes den. Joeymu taková práce ale připadala nudná a odporná. Joey po večerech rád vysedával ve svém oblíbeném baru, naléval se levnou whisky a pak nejraději zalezl do postele, neboť byl vášnivým vyznavačem dlouhého vyspávání. Vysedávat celé ty zatracené noci na rovné dřevěné židli před Geraldovými dveřmi, to byla ta nejhorší práce, jakou mu kdy Marks svěřil.

Gerald byl už kolem čtyř týdnů zajatcem v podkrovním bytě v domě bez výtahu a bez teplé vody. Bylo to nejvyšší patro v jednom z Marksových činžáků, vyhrazených pro černošskou chudinu. Byl tam dost velký pokoj s rozlámáním postelí, rozlámáním lenoškou, se stolem, s jednou dřevěnou židlí a s pronajatým televizorem. Vedle pokoje byla kuchyňka, do které se taktak vtěsnila skříňka vybavená umaštěnou elektrickou plotýnkou a špinavým, oprýskaným dřezem. Z druhé strany pokoje byl sprchový kout a obstarožní záchodová mísa. Splachování občas fungovalo, ale ne zase tak často, že sprchy ucrkovala jen studená voda. Na podlaze pokoje ležel koberec s vydrženým vlasem; při chůzi po něm se rozvířil prach.

Jediné okno bylo zabeďněné dvěma kusy dřeva, díky kterým pronikalo do pokoje méně horkého letního vzduchu. V pokoji ale stejně bylo nesnesitelně horko a hluk přicházející z ostatních bytů prakticky přehlušoval zvuk televizoru, i když se hodně zesílila hlasitost.

Gerald byl zvyklý žít v drsných podmínkách, ale tohle bylo příliš. Kdyby byl ubytovaný lépe, měl k tomu nějakou holku, byl by nakonec ochotný přijmout svůj únos, ale vzhledem k tomu, že Marks byl lakomý, přál si mít ze všeho vysoký zisk a uvěznil ho v tom smradlavém brlohu, Gerald jen stěží potlačoval zuřivý vztek a rozhodl se, že odtud uprhe.

Jeho první pokus se téměř vydařil, ale on to bral příliš lehkovážně. Zatímco Hank podřimoval v pokoji o kus dál v chodbě, Geraldovi se podařilo odmontovat zámek dveří pomocí nože, který našel v kuchyni. Hank přišel jeho pokoj zkontrolovat o dvacet minut později, zjistil, že Gerald je pryč, seběhl dolů po schodech, skočil do svého vozu a rychle zamířil k autobusové zastávce. A to byla Geraldova chyba. Když o tom později uvažoval, uvědomil si, že autobusová zastávka je tím prvním místem, kde ho Hank bude hledat. Takové chyby se už nesmí dopustit.

Právě když nastupoval do autobusu, poté kdy za jízdenku vydal posledních pár dolarů, které měl schované v botě, poklepal mu na rameno rozzářeně se usmávající Hank.

Gerald se toho obrovitěho černocho strašně bál, a tak s ním šel bez odporu do vozu a zpátky do svého vězení. Taní pak dostal přes tvář čtyři tak prudké facky, že po té čtvrté ztratil vědomí.

Gerald později zjistil, že Hank přišrouboval zvenčí na dveře závoru, čímž znemožnil jakékoli další plány na útěk až do doby, kdy nastoupil Joey.

Když si Gerald Joeyho prohlédl a dozvěděl se, že je to jeho noční strážce, jeho naděje na útěk se zvýšily. Poznal, že Joey je nejen hloupý, ale také ochlasta. Už po třetí noci Gerald zjistil, že Joey, zmožený množstvím pančované whisky, kterou si přinesl jako celo-noční zásobu, usíná krátce po desáté hodině. Slyšel dokonce Joeyho chrápání. Věděl, že Hank buď odešel, nebo spí v pokoji na druhém konci chodby, a tak začal snovat plán útěku.

Jednou večer zaslechl, jak na chodbě mluví Hank s Joeym. Poslouchal s uchem na dveřích a dozvěděl se, že dvacátého půjde Hank na noc ke své holce.

Slyšel, jak Hank řekl: "Dávej pozor na toho parchanta, Joey. Já se vrátím až po druhý hodině. Slyšíš mě? Nesmíš usnout!"

"Co to plácáš?" ohradil se Joey rozhořčeně. "Když dělám pro Sollyho, tak odvádím pořádnou práci!"

"Dobrý... tak koukej bejt vzhůru!"

Gerald se rozhodl, že buď se mu podaří uprchnout příští noc, nebo už nikdy.

Příštího večera kolem osmé hodiny Joey uvolnil závoru na dveřích, vešel dovnitř a hodil na stůl papírový sáček s dvěma přemaš-těnými hamburgery, které už čtyři týdny tvořily Geraldův stálý večerní jídelníček.

Gerald si ho nevšímal. Díval se na televizi. Běžel tam dobrý film z Divokého západu, ale Gerald vnímal jeho děj jen částečně. Prožíval silné napětí. Pak vešel do dveří Hank. Měl na sobě bílý oblek, černou košili, růžovou kravatu s oranžovými kruhy a oranžový slaměný klobouk. Byl cítit deodorantem a vodou po holení a černé oči se mu leskly v radostném očekávání. Vyjde si se svojí holkou do města a věděl, že ona se mu pak během vyvrcholení večera ochotně poddá.

"Pěkně se vyspinkej, chlapečku," řekl Geraldovi. "Neč si o mně zdát. Zejtra ti to všechno podrobně vylíčím."

Gerald se ani neohlédl. Hank pokrčil rameny a odešel. Joey se opřel o stěnu a sledoval poslední minuty filmu. Závěrečná přestřelka na něj neudělala žádný zvláštní dojem.

"Srabi jsou to," zamumlal. "Mizerní herci." Vyšel ven, bouchl dveřmi a zasunul závoru.

Gerald nechal televizi běžet a pustil se do hamburgerů. Už neměl žádné peníze a nevěděl, kdy se bude moci přistě najíst. Musí se nějak spojit se Sheilou. Byla jediným člověkem, který mu mohl pomoci. Překypoval v něm vztek a zákeřné úmysly. Byl rozhodnutý, že totálně rozbije Bromheadův chytrý plán, jak přijít k penězům. Nic ho nepotěší víc než pomsta Bromheadovi za to, co s ním udělal. Půjde za tou svou zatracenou tetou a řekne té staré krávě všechno o

Bromheadovi a Pattersonovi; o Sheile se ale nezmiňuje. Nejdřív zajde za Sheilou a upozorní ji, co hodlá udělat, aby mohla včas zmizet. Až to všechno vyklopí své tetě, připojí se k Sheile a oba se spolu vrátí do New Yorku. Sheila se může vrátit ke své práci v nemocnici a oba zapomenou na ty kecy o tom, že budou mít milion dolarů. Kdo by sakra stál o milion dolarů? Za peníze, které vydělá Sheila jako zdravotní sestra, si budou spolu žít docela slušně. On se dokonce může pokusit vydělat si nějaké peníze - jak, to sice nevěděl, ale později o tom bude uvažovat.

Ted' šlo o to, vypadnout z toho smradlavého pokoje, dostat se do hotelu Plaza Beach, varovat Sheilu a pak si promluvit s tetou.

Krátce po půl dvanácté uslyšel Joeyho přiškrčené chrápání. Gerald se podíval na hodinky, potil se a byl celý napjatý. Za hodinu rozjede svůj plán útěku. Chtěl, aby Joey po tom množství whisky upadl do hlubokého spánku. Ležel na posteli a zatímco čekal, myslel na Sheilu. Byl si jistý, že nemá ani tušení, jak s ním tady zacházejí. Byl si také jistý, že by nestrpěla, aby musel žít v takovémhle mizerném brlohu. Byla tak trochu záhadná - to si musel přiznat. Ted' ale měl skoro měsíc sám pro sebe, kdy nedělal nic, jen koukal na televizi a přemýšlel. Vypěstoval si řadu myšlenek a doufal, že o nich přesvědčí Sheilu. Musí ji přesvědčit, že lidé, kteří ovládají tenhle hnusný svět, musejí zmizet. Celý ten systém, v němž lidé žijí jen pro peníze, myslí jen na peníze, vedou zaslepený život jako krysy v kleci, ten musí také zmizet. Situace se musí změnit. Všichni ti prolhaní politikové, boháči a vůbec lidé, kteří mají moc rozhodovat o tom či onom, ti také musejí zmizet. Staří, zbyteční lidé, kteří žijí z dividend, musejí zmizet - a vůbec všichni neproduktivní. Toužil po tom, aby je mohl likvidovat! Každý, komu je přes šedesát, znamená jen plýtvání potravinami. Přál si, aby je všechny spálili v nějakých plynových kamnech. Jen si to představte! Na ulicích by se už nemotali starci a stařeny - jen samí mladí... To by přece byl nádherný svět! To by byla krása, chodit po ulicích a nepotkávat žádné staré lidi! Situace se musí změnit. Za každou cenu musí promluvit se Sheilou a přesvědčit ji.

Nejdřív se ale musí dostat odtud pryč.

Když bylo za dvacet minut dvanáct, šel tiše do kuchyně, vzal ze zásuvky nůž a zase se vrátil do pokoje. Stáhl z postele prostěradla a všechno ostatní, až dospěl k hrbolaté matraci. Nadělal do matrace díry a v malých chuchvalcích vytahoval vycpávku. Pak šel znovu ke dveřím a poslouchal. Slyšel, jak Joey chrápe. Opět tiše zašel do kuchyně, otevřel skříňku s nádobím a vytáhl železnou pánev - vypadala jako solidní zbraň. Potěžkal ji v ruce, vrátil se do pokoje a podíval se na hodinky. Déle už nemůže čekat. Srdce mu tlouklo nepravidelně. Pánev položil u dveří, vyndal z kapsy krabičku zápalek, škrtl a zapálil jeden chuchvalec vycpávky. Zapálil ještě čtyři další chuchvalce a ustoupil ke zdi.

Když vymýšlel plán útěku, představoval si, že zapálením vycpávky matrace vznikne množství kouře. Pak začne křičet na Joey-ho a ten se připotácí do pokoje plného kouře. Gerald, který bude čekat u stěny za dveřmi, ho pánví udeří do hlavy, pak seběhne po schodech a už bude v bezpečí. Zdálo se mu, že je to spolehlivý plán, ale ten plán nefungoval. Vycpávka byla už stará a suchá jako troud. Bylo z ní sice dost kouře, ale také děsivě se šířící plameny. Oheň se šplhal do výše a brzy hořela celá stěna vedle postele.

Gerald cítil pálivý žár, dusil se kouřem a v záchvatu paniky začal zuřivě mlátit do dveří a křičet, že chce ven.

Joey se probudil. Předtím už vypil půl láhve whisky a probudil se ze sna. Když toho vypil příliš moc, pokaždé se mu zdálo o tom čínském kuchaři. Ve snu znovu pocítil šílenou agónii té chvíle, kdy se mu na tváři roztekl vařící tuk. Probudil se s tak silným trhnutím, že se skácel ze židle a upadl na podlahu. Viděl, jak se pode dveřmi plazí oblak kouře. Slyšel praskání plamenů, které již zachvátily suché, trouchnivější dřevěné stěny. Pocítil horko a padla na něho hrůza. Slyšel, jak Gerald křičí, aby ho pustil ven. Byl příliš opilý, než aby dokázal myslet, pocíťoval žár, dusil se kouřem, slyšel, jak lidé kolem na sebe řvou, a uvědomil si, že je v nejvyšším patře a že dolů je to dost daleko. Joey klopýtavě vstal, nestaral se o nikoho a o nic než o svou vlastní záchranu, slepě pádil dolů po všech těch schodech, kopal, mlátil a proklínal všechny, kteří mu přišli do cesty.

Když se konečně dostal na ulici, místo nejvyššího patra byla vidět obrovská výheň hrozivých plamenů.

Téhož večera kolem osmé hodiny dával Bromhead Harrymu Millerovi poslední instrukce. Seděli v motelové chatě, měli stažené žaluzie a oba popíjeli Vat 69.

Harry Bromheadovi ukázal nářadí pro ladění pian, které koupil a které zahrnovalo řadu ladiček, několik klíčů pro ladění, sadu drátěných strun a tak podobně.

"Je v tom trochu improvizace, Harry," řekl Bromhead. "Její zavedený ladič má přijít až příští měsíc, ale Sheila už to zařídí. Ta tu starou bábu dokáže přesvědčit o čemkoli. Musíš si dát pozor na šéfa recepce, ten má dobrou paměť. Vůbec by mne nepřekvapilo, kdyby věděl, kdy má ten ladič přistě přijít, takže s ním buď opatrný. Máš tu vizitku, co jsem ti dal?"

Nedělej z toho takovou vědu," odušil Harry trochu dotčeně. "Já už zvládnu každého zatraceného vrátného."

"Já jsem tě jen varoval. Nechci, aby to v poslední minutě kikslo."

"Když já řeknu, že něco udělám, tak to je, jako by to už bylo hotový."

Bromhead přikývl.

"Dobře, Harry. Stejně ale bych si to rád ještě jednou prošel. Přijdeš v deset hodin. Půjdeš k recepčnímu pultu, řekneš šéfovi recepce, kdo jsi, ukážeš mu vizitku a kdyby měl nějaké řeči, tak mu podaš vysvětlení. On zatelefonuje do přístřešního apartmá. U telefonu bude Sheila. Ta řekne, že je to v pořádku a že máš jít nahoru. Vyjedeš nahoru. Ta stará paní tam někde bude, buď na terase, nebo v obýváku, kde má piano. Sheila tě uvede dál. Ty ji omráčíš." Bromhead se zarazil a pohlédl na Harryho. "Můžeš to udělat tak, aby ji to nebolelo? Ona neví, že k tomu dojde, ale já nechci, aby z toho měla nějaký otřes."

"Žádný problém," prohlásil Harry. "Menší boule, aby to vypadalo přesvědčivě... Nebude ani vědět, co ji to praštilo."

"Spoutáš ji a necháš ji v hale. Pak se postaráš o starou paní. Sebereš jí šperky. Počkáš tam asi dvacet minut -

předpokládá se, že ladíš piano - a pak odejdeš. Vrátiš se sem, odmaskuješ se, šperky dáš do krabice, kterou jsem ti dal, a pošleš ji poštou Sollymu Marksovi. Máš jeho adresu?"

Harry přikývl.

"Pokud ovšem nezměníš svůj názor a nebudeš si chtít ty věcičky nechat."

"Já je nechci."

Bromhead pokrčil rameny.

"Dobře, tak je tedy nechceš. Máš zpáteční letenku?"

"Hele, Jacku, neblbni. Tu situaci mám v malíčku. Zmáknou to. Když jsi mě dostal ze spárů těch tří gangsterů, tak jsi taky neblbnul." Harry se na něj upřeně podíval. "Takže tím si budeme kvit."

"Tak fajn, Harry, ale mrzí mne, že ty z toho nebudeš nic mít."

"Já jsem spokojenej i bez toho."

Nastala delší pauza a pak Bromhead řekl: "Je tu menší problém. Chci, abys byl v obraze, pokud jde o Sheilu. Je lačná na peníze, asi jako já. Když jsem jí vyložil, jaké tu jsou možnosti, tak nezaváhala, ale teď mám dojem, že váhá. Potíž je v tom, Harry, že ta bába si ji oblíbila a je na ni hodná. Kdyby to byla nějaká stará mrcha, jako většina starých bohatých žen tady ve městě, tak by to nedělalo nesnáze. Sleduješ mě?"

Harry upil ze své sklenky.

"Pokračuj." Chladný a věcný tón Harryho hlasu Bromheadovi prozradil, že Harry nemá žádné skrupule. To bylo z Bromheadova hlediska v pořádku. Tady šlo o práci pro člověka bez skrupulí.

"Sheila neví, k čemu tady má dojít, ale není to žádná naivka. Něco mi říká, že tuší, co se tu chystá. Na to musíš dávat pozor. Mohly by jí selhat nervy."

"A to znamená co?" zeptal se Harry.

"Možná nějaké komplikace. Uvažoval jsem o tom. Ať už tu operaci připravujeme sebedůkladněji, něco do toho může vlézt a zkazit ji. Dám ti příklad: dejme tomu, že v poslední chvíli ztratí Sheila nervy. Co nám může provést? Recepční jí zavolá a řekne jí, že jsi přišel. Když bude mít pevné nervy, tak mu řekne, aby tě poslal nahoru. Jestli jí nervy selžou, může říct, že se jim dnes nehodí, abys tam chodil, a tím to hasne. Jestli to tak řekne, tak už neexistuje způsob, jakým by ses do toho apartmá mohl dostat. Nepokoušej se o to. Může ale také říct, že je to v pořádku a že máš jít nahoru, ale nervy jí selžou až pak a na tvoje zazvonění ti nepřijde otevřít. Zazvon jen jednou - pak už nezvon, protože to by mohlo vyvolat podezření staré paní. Zazvon jednou a když Sheila nepřijde otevřít, sejdi o patro níž. Odtamtud vede do toho apartmá požární schodiště. Vyjdeš po schodech a dostaneš se do Sheilina pokoje. Dveře sice mají závoru zevnitř, ale já jsem na ni uvolnil šrouby. Stačí, když se o ty dveře pořádně opřeš, a otevrou se. Nejdřív se postarej o Sheilu a pak se pusť do té práce."

Harry dopil svou whisky. Chvilí seděl a přemýšlel.

"To vypadá na pěknou blbost," podotkl. "Člověk dostane zakázku, která se zdá být jednoduchá, a najednou je to jinak. Tak dobře. Jestli ta buchta ztratí nervy a nedá recepčnímu zelenou, tak já nedělám nic... je to tak?"

"Nic jiného ani nemůžeš dělat. Bez jejího souhlasu se tam k nim nedostaneš, ale Harry, já to беру jako krajní možnost - jinak jsem si jistý, že k tomu nedorazí. Já se teď vrátím a promluví si s ní. Musím na ni trochu přitlačit a teď je pro to vhodná doba. Já jsem jen chtěl, abys do toho důkladně viděl."

"Tak jestli to vybuchne, jednu zpátky domů?"

"Zůstaň tu ještě tak týden, Harry... možná mne napadne něco jiného. Nedělá mi to ale starosti. Vyjde nám to, ale já jsem si zvykl myslet dopředu a předvídat možné komplikace."

"Dobrá. Mně se tu celkem líbí - je to proti New Yorku změna. Tak já se tu pár dní zdržím."

Bromhead se zvedl.

"Takže zítra v deset."

"Přesně tak."

Oba muži si podali ruce a Bromhead odešel. Zajel zpět do hotelu Plaza Beach, šel do svého pokoje a vytočil linku přístřešního apartmá.

Když se Sheila ozvala, sdělil jí: "Chci si s vámi promluvit. Můžete sejít dolů do mého pokoje?"

"Já odtud nemůžu odejít," řekla Sheila, "ale vy klidně přijďte nahoru. Má tu nějaké přátele."

Bromhead přišel do přístřešního apartmá. Z terasy slyšel hlasy a zahlédl čtyři lidi, jak hrají karty. Šel přímo do Sheilina pokoje.

"Co se děje?" zeptala se Sheila, když vstoupil. Stála u okna a bylo vidět, že je nervózní a ve stresu.

"Musím s vámi mluvit," pravil Bromhead. "Váš přítel nás dostal do pěkné kaše."

Na chvíli znehybněla a pak řekla: "Gerald? Co se stalo?"

Bromhead se posadil na postel a mávl rukou k pohovce.

"Sedněte si."

Zaváhala a pak uposlechl.

"Řekl jsem vám, že tohle je dlouhodobá operace," začal Bromhead. "Tak, jak jsem si to představoval, to vypadalo dobře a jednoduše. Až dosud to fungovalo: vy jste zvládla Pattersona, já jsem zvládl závěť. Pak už nám stačilo jen zůstat sedět a čekat, až stará paní zemře... takový byl náš plán, ale Geraldovou vinou nám to nevychází. Oběma nám způsobil vážné komplikace. Uznávám, že to byla částečně moje chyba. V shledem k tomu, jak se choval, jsem byl nucen uložit ho k ledu. Musel jsem ho uklidit někam, kde by nám nemohl překážet. Byl to ale omyl. Obrátil jsem se na někoho, kdo byl ochotný se o Geralda postarat. O tom člověku jsem měl ty nejlepší reference. Myslel jsem si, že to bude bezpečné, ale on zjistil, že vy i já pracujeme pro tu starou paní, a ví, že je bohatá. Začal mít přehnané požadavky. Geralda drží někde pod zámek. Teď na mně chce dvaatřicet tisíc dolarů."

Sheila se neklidně naklonila.

"Chcete říct, že on Gerald vězní?"

"Přesně to vám teď vysvětluju. Ten člověk je nebezpečný. Když nebude těch dvaatřicet tisíc dolarů, nebude Gerald. Ten člověk je schopný Geralda praštit do hlavy a hodit ho do moře. Já nejsem žádný panikář. Prostě vám sděluju fakta." Chtěla promluvit, ale Bromhead zvedl ruku a zarazil ji. "Nakonec jsem se s ním dohodl. Musel jsem to udělat... nebyla jiná možnost. Teď mě dobře poslouchajte. Zítřka v deset hodin dopoledne sem přijde jeden člověk provést údržbu klavíru. Recepční se vás zeptá, jestli ho může pustit nahoru, a vy řeknete, že je to v pořádku." Bromhead se na chvíli odmlčel a mrazivě pohlédl na Sheilu. "Až zazvoní u dveří, pustíte ho dovnitř. Nic jiného už nebudete dělat. Není to nic těžkého, ale chci od vás slyšet, že to tak uděláte."

S bledou tváří a vytřeštěnýma očima se Sheila zeptala: "Kde je Gerald?"

Bromhead udělal netrpělivé gesto.

"Nedělejte si o něj starosti. Teď je v pořádku, ale když neuděláte to, co jsem vám právě řekl, když toho muže nepustíte dovnitř, tak to s ním bude špatné."

"Dejme tomu, že toho muže pustím dovnitř - co tu bude dělat?"

"Sebere část šperků staré paní. Ona je v deset hodin vždycky na terase. Nebude ani vědět, že ten člověk přijde a zase odejde. On bude předstírat, že vás přepadl, a spoutá vás. Nic se nebojte... neublíží vám. Půjde do její ložnice, sebere skříňku se šperky a odejde. Je to velmi prosté. Až přijde policie, budou se vás vyptávat. Řeknete, že jste myslela, že si stará paní na ten klavír někoho objednala. Nenapadlo vás, abyste si to u ní ověřila. Šperky se prodají, vy z toho budete venku a Gerald bude na svobodě. Vy dva spolu pak někdy později můžete odjet a čekat, až stará paní zemře."

Sheila se na něj dlouze zahleděla.

"A co když ona toho muže uvidí?"

"To je krajně nepravděpodobné. Víte stejně dobře jako já, že v tu dobu je vždycky na terase."

Sheila se otřásla.

"Ne! To já neudělám! Neměla jsem si s vámi nic začínat! Ne!"

"Myslím, že budete muset," řekl Bromhead a jeho hlas náhle zdrsnel. "Pokud vám nezáleží na Geraldovi, tak vám možná záleží na tom, co se může stát vám. Už jste v tom zašla tak daleko, že z toho nemůžete vycouvat. Jestli tomu člověku řeknu, že už v tom s námi nejedete, tak si to s vámi vyřídí. Polití kyselinou může nadělat spoustu škody. A přišlo by to bez varování. Půjdete třeba po ulici, budete nakupovat v samoobsluze, nastupovat do taxíku... a můžete se rozloučit se svou tvářičkou a když budete mít smůlu, tak i s očima."

Zavrtěla hlavou.

"Ne!"

"Myslete trochu," pokračoval. "Stará paní je tak bohatá, že když přijde o nějaké ty své šperky, vždycky si může pořídit nové, a stejně je má pojištěné." Zvedl se. "Teď znáte situaci. Pamatujte si, že v deset hodin bude Geraldův život ve vašich rukou. Že to zní trochu dramaticky? Ano, je to jako špatný televizní film, ale taková je skutečnost. Já ty peníze musím zaplatit. Jestli vám nevádí kyselina vychrtnutá do tváře, tak byste měla myslet na Geralda." Odešel z pokoje a zavřel za sebou dveře.

Hank Washington přejížděl svou svalnatou rukou záda mladé mulatky a představoval si, co se bude dít v příštích hodinách. Tříčlenná kapela rytmě vyhrávala, ale náhlé ječení hasičských a policejních sirén způsobilo, že Hank si popletl kroky.

"Opatrně, vazoune," zašeptala mulatka, která se na něj nedočkavě tiskla. "Dávej bacha."

Hank sjel rukou níž a sevřel její pevné hýždě, ale sirény dalších příjíždějících vozů znepokojovaly jeho sluch.

"Co se to tam peče?" zamumlal, když viděl, že se tančící černošské dvojice zastavily a teď vykukují velkými okny do ulice.

"Není ti to fuk, vazoune?" zeptala se mulatka a její prsty se dál mazlily s jeho mohutným zátylkem.

Hank se obrátil směrem k baru a viděl, že barman na něj zamával. Chytil dívku za útlý pás a prorazil si tanečním parketem cestu k baru.

Barman věděl, že Hank patří k lidem Sollyho Markse. Hank byl v baru privilegovaným zákazníkem a poskytoval štědré spropitné, ale ne jen tak za nic. Barman, bývalý boxer s notně zjizveným obočím, který kdysi vydržel šest kol s Joem Louisem, Hanka soustavně informoval o veškerém dění v okruhu půldruhého kilometru kolem baru, pokud to mohlo být užitečné pro Marksovu organizaci.

"Deaconova budova fajruje jako pochodeň," sdělil barman Han-kovi.

Hank na tu informaci reagoval jako někdo, koho začali pálit žhavým železem. Odtrhl ruku od dívčina těla, vyvalil oči, pak dívku odstrčil a vyběhl z baru na ulici.

Na vzdáleném konci nábřeží uviděl plameny a dým. Pouliční ruch se už zastavil. Všude kolem byla policie. Uvědomil si, že jeho vůz mu nebude nic platný. Vběhl do postranní uličky a rychle pádil dlouhými skoky, až se dostal na místo asi sto metrů od hořícího činžáku. Zastavil ho silný žár. Dál jít už nebylo možné. V úzké uličce leželo množství hasičských hadic. Barmanův popis vůbec nebyl přehnaný. Ze všech oken pětipatrové budovy šlehal plameny a valil se dým.

Hank stál a ohromeně zíral. Joey snad dostal toho malého parchanta ven, pomyslel si. Asi by měl nejdřív běžet k telefonu a informovat Markse. Náhle se však z oblaku dýmu vynořil Joey Spick. Hank viděl, že Joey je notně opilý a celý vyděšený. Chňapl po něm.

"Co se to tam semlelo?"

Joey se dusil a kašlal. Kouřem mu zčervenaly oči a teď tupě čučel na Hanka, kterého zatím nepoznával. Když s ním Hank zatřásl, Joey polkl naprázdno a přestal divoce koulet očima.

"Je v čudu!" vyhrkl. "Sám si podpálil pokoj! Nic jsem nemohl dělat! Ta zatracená barabizna chytla jako táborák!"

"Že je v čudu?" zařval Hank. "Chceš tím říct, žeš ho nechal upláchnout?"

"Ne! Je mrtvěj! Snažil jsem se otevřít dveře. On tam uvnitř ječel... Je mrtvěj!"

Hank ho udeřil do zjizvené tváře, až se Joey zapotácel.

"Že ty jsi spal, ty svině?"

Joey se provinile shrbil.

"Asi jsem si na chvíli zdřímnul. Chtěl jsem mu pomoci ven ... ale dveře už hořely." Joey začal fňukat. "Já za to nemůžu, Hanku. Přisáhám, že ne. Ten šmejda si sám zapálil pokoj!"

Hank na něj pohlédl vražednými očima.

"Je to pro tebe moc špatný, Joey," řekl tiše. "Solly tě už nemůže potřebovat. Sbal si svejch pět švestek a vypadni z města."

Nechal Joeyho být a prošel pár bočních uliček, až našel několik černošských nájemníků, které znal. Dozvěděl se, že v domě zůstalo deset mrtvých - všichni ze dvou nejvyšších pater. Hank se zasmušil. Solly bude zuřit. Vrátil se zpět do nočního klubu, aby si mohl zatelefonovat.

Mulatka tančila s mladým, štíhlým černochem; ten, když viděl Hanka vcházet dovnitř, rychle dívku pustil a zmizel v nouzovém východu. Všichni návštěvníci toho nočního klubu věděli, že třeba jen pohled na Hankovu holku může způsobit úhonu na zdraví.

Hank pohlédl na dívku, která se na něj usmála, pak se zavřel v telefonní budce. Zavolaal Marksovi domů. Dozvěděl se, že Marks se právě vrací ze San Franciska a že jeho letadlo přistává až v jednu hodinu. Hank upozornil, že je to naléhavé a aby mu Marks ihned po návratu zavolaal. Nechal jim číslo nočního klubu. Pak šel za svojí mulatku.

Tancovali až do tří hodin, pak se Hank rozhodl, že už nebude čekat. Marks nevolal a Hank usoudil, že je čas, aby vzal mulatku do postele.

A tak se Solly Marks dozvěděl až příštího jitra ve čtvrt na deset, že v plamenech skončil nejen Bromheadův problematický výrostek, ale že on sám současně přišel o činžovní dům, který nebyl dostatečně pojištěný.

Jednadvacátého v sedm hodin ráno byl hotel Plaza Beach ve stavu srovnatelném s válečnou lodí, na které byl vydán rozkaz: Plnou parou vpřed. Klidné, efektivní dynamo, které bylo srdcem hotelu, náhle nabralo plné obrátky.

Čtyři zástupci šéfa rozlehlé kuchyně začali zdolávat nápor před snídaní. Každý z nich měl přesně vymezené povinnosti. Vejce, grilovaná šunka, grilovaná slanina, oplatky, toastový chléb, litry pomerančové šťávy, káva a čaj, studená šunka, smažená kořeněná játra - s tím vším se počítalo při přípravě.

Noční personál mezitím vyklidil pole a byl nahrazen denním personálem. V kanceláři ředitele hotelu Hermana Laceyho s ním seděl maître d'hotel a šéf kuchyňského provozu a plánovali jídelní lístek na oběd a na večeři. Noční recepční byl rád, že předává odpovědnost dennímu recepčnímu, velkému muži s masitou tváří známému hotelovým hostům pod jménem George, který byl současně majitelem dvou hotelů ve Švýcarsku a jednoho bistra v Paříži. George byl známou figurou po celém tichomořském pobřeží. Měl encyklopedickou paměť. Dokázal okamžitě odpovědět na jakoukoli otázku. Týdeník Time s ním před časem měl interview a nazval ho "Fenomenální George".

Také uklízečky už odešly. Hotel zářil jako ze škatulky. Kancelář obsluhy pokojů už dostala první telefonické objednávky snídaně.

Hotelový detektiv Fred Lawson jako obvykle přišel poslední na denní směnu a Joe Handley zatím netrpělivě čekal. Lawson zabručel "dobré jitro", zvedl sluchátko a objednal si své obvyklé toasty, smaženou šunku a čtyři vejce.

Handley ohlásil, že noc byla klidná a drobný problém byl jen s vyprovozením jednoho opilce. Lawson znovu zabručel.

"Asi si půjdu zaplavat," poznamenal Handley. "Dneska bude horko."

Lawsona to nezajímalo. Usadil se za psací stůl a otevřel ranní noviny. Handley odešel.

Handley byl člověk, kterému stačilo jen málo spánku. Dopoledne obvykle trávil na pláži, pak se po lehkém obědě uložil do postele a spal až do sedmi večer, kdy šel vystřídat Lawsona. Šel do ubytovny personálu, kde se převlékl do plavek.

V osm hodin ráno paní Morely-Johnsonovou probudilo lehké zařukání na dveře. Dovnitř pak vešla obtloustlá, usmívající se servírka Maria a postavila táč se snídaní na noční stolek. Paní Morely-Johnsonová se na ni podívala s uspokojením. Strávila neklidnou noc a byla ráda, že zase vidí slunečnou oblohu. Byla to noc, jakou často mívají staří lidé: hloupé sny, potřeba vstát a zajít na toaletu, vzpomínky na minulost a smutný pocit osamělosti. Byla ráda, že zase vidí Mariu - ta korpulentní žena v ní svým úsměvem a upřímnou laskavostí vyvolávala pocit harmonie. Také byla ráda, že už dostala snídaní. Nalévala si čaj a s potěšením se dívala na křehké toasty a vejce uvažené na hniličku. Vůbec ji nenapadla možnost, že za dvě hodiny může zemřít.

Patterson se ve svém bytě vyspal mizerně. Nedělejte nic, tak mu to řekl Bromhead. Dobře, on sice nedělal nic, ale stejně měl rozháranou mysl. Nedokázal zapomenout na Bromheadův chladný, rozhodný výraz, když řekl: Z čeho soudíte, že vám ještě zavolá? Patterson ze sebe shodil přikrývku a slezl z postele. Začal chodit po pokoji sem a tam. Samozřejmě mu ještě zavolá a bude se ptát, proč jí nepřinesl její závěť. Pokud ovšem... Patterson se vyděsil. Co když se zapletl do vražedného spiknutí? Rychle se snažil takovou myšlenku zapudit, ale nejistota v něm hlodala dál. Ona mu zavolá - pokud nebude mrtvá. Jinak to nelze vysvětlit. Stál tu před nepopíratelným faktem: Bromhead a Sheila plánují zavraždění staré paní! Oba jsou dost otrlí, aby něco takového udělali! Jde jim přece o to, aby získali půldruhého milionu dolarů!

Podíval se na telefon. Nemá zavolat policii a sdělit jim své podezření? Vzpomněl si na magnetofonovou pásku. Jestliže zavolá policii a vyvolá tím nějaké vyšetřování, přijde o své dědictví i o místo v bance. Byl z toho tak nervózní, že zašel do obývacího pokoje a nalil si velkou sklenku brandy. Účinek alkoholu mu trochu zpevnil nervy. Koneckonců,

řekl si, je přece velmi stará. Stejně nevydrží víc než rok nebo jen o trochu víc, kdežto on má život před sebou. Vždyť to všechno je jen jeho dohad. Možná se to vyřeší nějak jinak. Musí to pustit z hlavy. Jeho se to vůbec netýká. Jemu stačí, když bude čekat. Šel do kuchyně a zapnul kávovar.

Deset minut po osmé byl Bromhead oblečený a měl na sobě svou dokonalou uniformu z krejčovského salonu Hawes & Curtis. Právě si dal vydatnou snídani a teď se chystal odvézt rolls do Los Angeles. Odešel ze svého pokoje a ubíral se do garáže. Černošský garážmistr mu pokynul a usmál se. Bromhead byl mezi hotelovým personálem oblíbený.

"Jste tu brzy, pane Bromheade," podotkl. "Právě jsem ho stačil umýt."

"Potřebuje seřadit," řekl Bromhead, "a taky nové svíčky. Netáhne tak, jak by měl. Beru ho do Los Angeles. Servis Ace je jediné místo, o kterém vím, že to tam zvládnou."

"Máte pravdu, pane Bromheade... Ace je fakt dobřej na vozy nejvyšší třídy."

Bromhead nastoupil do rollsu, pokynul garážmistrovi a vyjel z garáže. Když podél pobřeží ujížděl do Los Angeles, vzpomněl si nejdřív na Sheilu. Byl si jistý, že to udělá tak, jak jí to uložil. Pak uvažoval o své budoucnosti: pět set tisíc dolarů mu zajistí pohodlný život, bezpečí a nové možnosti. Na paní Morely-Johnsonovou ani nepomyslel.

Sheila věděla, že nebude moci spát, vzala si dva prášky na spaní a ráno se probudila malátná a ochablá. Zdálo se jí o Geraldovi, o době, kdy žili v jejím malém newyorském bytě, a s očima ještě zavřenými natáhla ruku, aby ho ucítila vedle sebe, tak jak si na to zvykla; pak ale otevřela oči, rozhlédla se po komfortní ložnici a rychle se vrátila do současnosti. Dodatečně si připomněla, že nastal ten kritický den.

Až zazvoní u dveří, pustíte ho dovnitř.

Jak je to prosté!

Bude předstírat, že vás přepadl, a spoutá vás.

Padl na ni strach. Pak si připomněla Geralda. Vzpomněla si na Bromheadův mrazivý pohled. Polití kyselinou může nadělat spoustu škody můžete se rozloučit se svou tvářičkou... a když budete mít smůlu, tak i s očima. Být slepá! Pomyslela na starou paní, jak se s námahou orientuje při chůzi a jen s potížemi rozeznává předměty. Je tak bohatá, že si vždycky může pořídit nové šperky... a stejně je má pojištěné.

Bude to ale zrada. Už si tu starou paní docela oblíbila. Byl to první člověk, který na ni byl skutečně laskavý. Ležela nehybně a snažila se ujasnit si myšlenky. Pustíte ho dovnitř. Uvědomila si, že je nemožné, aby se rozhodla teď hned. Vstala z postele a šla do koupelny. Když stála pod sprchou a ochlazovala si vlažnou vodou své horkostí zmítané tělo, kladla si otázku, jak dokáže přežít ty dvě dlouhé hodiny, které měla před sebou.

Harry Miller spokojeně spal až do osmi hodin. Oholil se, osprchoval a začal se maskovat. Když si nad horní ret lepil knír, broukal si. Harry se cítil zcela uvolněně. Byl to pro něj běžný pracovní den. Chtělo to precizní přístup, on ale byl precizní. Pobavilo ho, že chlap jako Bromhead může vypadat tak úzkostlivě. Musí v tom být pěkný balík peněz. Harry byl rád, že peníze pro něj teď už neznamenaají vůbec nic. Byl rád, že už vypadl z té zkázonosné honičky. Také byl rád, že konečně splatí svůj dluh vůči Bromheadovi. Vráti se do New Yorku, bude si žít podle svého a nic už nebude zatěžovat jeho svědomí. Podíval se na sebe do zrcadla - bylo to perfektní. Spokojeně přikývl. Oblékl si lehký, mírně obnošený šedý oblek, vyčistil si své černé boty, zkontroloval si zapínání knoflíků své bílé košile a byl sám se sebou spokojený. Pak odešel ze své chaty, kráčel do motelové restaurace a uvědomil si, že ho čeká pěkný, i když horký den. Sedl si v koutě u okna a prohlížel si jídelní lístek. Zabíjářka zakázka u něho vždy zvyšovala chuť k jídlu. I teď si to uvědomil. Věděl, že než odvede svou práci, má vždycky pořádný hlad. K velkému překvapení servírky si teď ráno objednal biftek s hranolkami, lívance se zavařeninou a půllitr mléka.

Měl ještě dost času. Zdlouhavě vychutnával jídlo, pak zaplatil, zabalil své věci do tašky, vzal si s sebou náradí pro ladění pian a nasedl do pronajatého vozu společnosti Hertz.

Na parkoviště hotelu Plaza Beach přijel ve tři čtvrtě na deset. V tuto dopolední dobu tam bylo dost volných míst, a proto si vůz zaparkoval tak, aby to měl blízko ke vchodu a aby v případě nutnosti mohl odjet co nejrychleji.

Parkoviště hlídal černoch, který si ho nedůvěřivě prohlížel. K jeho povinnostem patřilo také, aby dohlížel, že na parkovišti se budou zdržovat jen lidé, kteří nějak souvisejí s hotelem.

"Pane, vy jste sem přijel pracovně?" zeptal se.

Harry přikývl.

"To víte, že jo. Mám tu vyladit jedno piano, ale přijel jsem o něco dřív. Můžu tady chvíli počkat?"

"Jistě, pane." Černoch uspokojil svou zvědavost a vrátil se do své dřevěné boudy.

Když bylo za tři minuty deset hodin, Harry svižně vyšel po schodech a v hale pak přistoupil k recepci pultu. V tuto dopolední hodinu v hale nebyli žádní hoteloví hosté. Postávali tam jen tři poslíčci snažící se předstírat nějakou činnost. Šéf recepce George si ověřoval ceny akcií v burzovní rubrice listu Pacific Tribune. Když Harry došel k pultu, George zvedl hlavu. Svým bystrým, zkušeným očima ohodnotil Harryho obnošený oblek a jeho malou černou tašku a dospěl k závěru, že to není nikdo důležitý.

"Dobrýtro," řekl Harry a položil na pult vizitku, kterou mu dal Bromhead. "Prosím paní Morely-Johnsonovou."

George vzal vizitku a prohlížel si ji. Sdělovala mu, že před ním stojí pan Tom Terring, zástupce firmy Scholfield & Matthews, dodavatelé pian, varhan a harf.

George si Harryho prohlédl a to, co uviděl, se mu nelíbilo. Nelíbily se mu ty hodně přibarvené černé vlasy ani malé, neklidné oči. Nelíbil se mu obnošený oblek.

"To jste vy?" zeptal se a poklepal na vizitku.

"To jsem já," potvrdil Harry. "Kde bych našel paní Morely-Johnsonovou - v kterém patře?"

"Jestli se pokoušíte prodat jí piano, tak jen ztrácíte čas."

Harry se zasmál.

"Nic takového. Včera nám někdo od ní volal. Praskla jí na pianě struna. Já to mám opravit."

George se zamračil. Na tom muži bylo něco, co mu dělalo starosti.

"Vy ale nejste ten, který sem pravidelně chodí - nějaký Chapman."

"To je pravda. Chapman ladí piana... já je opravuju."

George pokrčil rameny. Zvedl sluchátko telefonu a požádal hotelovou ústřednu, aby ho spojila s přístřešním apartmá.

Paní Morely-Johnsonová se konečně oblékla a vyšla na terasu. Bylo půl desáté. Neměla co dělat. Bromhead odjel s rollsem do Los Angeles. Seděla na slunci, dívala se směrem k přístavu a uvažovala, jak stráví těch nejbližších pár hodin, než sejde dolů do grilového salonku restaurace, kde si pro sebe a pro své přátele objednala oběd.

Rozhodla se, že si vyčistí prsteny. Vzhledem k tomu, že byla poloslepá, tak ta práce nikdy za moc nestála, ale ona ji dělala ráda. Často říkala Sheile: "Nikdy se ze mne nesmí stát parazit. Nesnáším ženy, které pro sebe aspoň něco neudělají."

"Sheilo?" Chraptivé zvolání Sheilu vylekalo. Vyšla na terasu.

"Ano, paní Morely-Johnsonová."

"Budete tak hodná a přinesete mi mé prsteny? Chci si je vyčistit."

Sheila měla dojem, že jí vynechává srdce. Kradmo pohlédla na hodinky. Náhle ale pocítila uspokojení. Věděla, že stará paní má své prsteny radši než všechny své ostatní šperky. Chová je v samostatné šperkovnici. Aspoň se jich nezmocní ten člověk, který má přijít. Snad se spokojí s diamantovými brožemi, šňůrami perel a diamantovými náhrdelníky.

Šla do ložnice staré paní a vzala skříňku s prsteny a čistící prostředky. Všechno to položila na stolek na terase.

Paní Morely-Johnsonová si ty věci prohlédla zblízka, aby měla jistotu, že hned najde, co potřebuje, a spokojeně přikývla.

"Děkuju vám, drahoušku." Otevřela skříňku s prsteny, pak zvedla hlavu a pohlédla na Sheilu. "Vy jste dnes ráno nějak zamlklá. Není vám něco?"

"Trochu mne bolí hlava," odpověděla Sheila chraptivě a znovu se podívala na hodinky. Teď bylo za čtyři minuty deset.

"Bolení hlavy, to je ošklivá věc. Jděte si lehnout. Vezměte si aspirin. Když jsem byla ve vašich letech, mívala jsem často bolesti hlavy... to už asi patří k údělu nás žen." Vzala nádherný prsten s rubínem a diamanty a zblízka si ho prohlížela.

"Asi to tak udělám," řekla Sheila a vrátila se do obývacího pokoje. Ruce jí zvlhly a srdce jí prudce tlouklo. S pocitem hrůzy se podívala na telefon. Musí teď myslet na Geralda, řekla si. Byla blázen, že vůbec kdy poslouchala Bromheada! Byla si jistá, že s tou hrozbou neblufoval. Jak by někdo mohl blufovat s tak hrozivým výrazem? A záleží snad na tom, že stará paní přijde o část svých šperků? Stejně ale měla pocítit hanby. Zrazovala její důvěru.

Zazvonil telefon.

Když se Solly Marks dozvěděl, že Gerald Hammett zahynul při požáru činžovního domu, uvědomil si, že je to informace, kterou musí okamžitě sdělit Bromheadovi. Marks dovedl jednat rychle. Zatelefonoval do Bromheadova pokoje. Když se tam nikdo neozýval, zavola hotelovou garáž. Garážmistr mu řekl, že Bromhead odtud odjel asi dvacet minut po osmé a teď je na cestě do Los Angeles. Marks usoudil, že Bromhead do Los Angeles nedorazí dřív než za další hodinu. Zavola seržanta Petea Jacksona ze služebny pro kontrolu silniční dopravy v Los Angeles. Marks udržoval s policií dobré vztahy a důležitým činitelům policie vždycky na svátek Díkuvzdání posílal krocan a dvě láhve skotské. Takové dárky se pak v naléhavých situacích vyplácely.

"Pete? Tady je Solly. Prokážeš mi laskavost?"

"Řekni jakou a je to hotový."

"Po pobřežní dálnici sem jede rolls. Poznávací značka PCMJ 1. Tmavočervenej," řekl Marks. "Potřebuju toho řidiče... Jack Bromhead... ať to rychle zarazí u nějakýho telefonu a hned mi zavolá. Je to moc důležitý, Pete."

"Maličkost," ujistil ho Jackson. "Některej z našich mládenců ho bude mít do pěti minut."

"Děkuju, Pete," a Marks zavěsil.

Bromhead utrpěl ošklivý šok, když ho policista na těžkém motocyklu rychle předjel a dával mu znamení, aby zastavil. Bromhead dodržoval stálou rychlost osmdesát kilometrů za hodinu, takže věděl, že ho nezastavuje pro nedovolenou rychlost. Podíval se na hodiny na přístrojové desce. Ukazovaly tři čtvrtě na deset. Ať tedy ten policajt chce cokoli, Bromhead si řekl, že to zastavení mu vyhovuje. Jaké lepší alibi by si mohl přát, než nechat se zastavit policistou asi tak devadesát kilometrů od místa vraždy?

Policajt se naklonil do vozu a díval se na Bromheada.

"Vy jste Jack Bromhead?"

"Ano."

"Mám pro vás vzkaz. Máte zavolat panu Sollymu Marksovi. Je to důležité. Asi o půldruhého kilometru dál máte telefonní budku."

Bromhead pocítil, jak mu tuhnu lícní svaly. Někde dole v žaludku měl náhle něco chladného a prázdného.

"Dobře... děkuju," odpověděl a zařadil rychlost.

Policista se rozjel asi stokilometrovou rychlostí a Bromhead se držel těsně za ním. Policista počkal, až Bromhead vytočil číslo a dostal spojení, pak mu mávl rukou a odjel.

"Solly? Co se děje?"

"Byl tady požár. Tvůj problém skončil v těch plamenech," oznámil Marks. "Je mrtvější než amputovaná noha."

Bromhead se pomalu vyrovnal s tím šokem. Markse teď už dobře znal. Jestli Marks řekl, že Gerald je mrtvý... tak je

prostě mrtvý.

"Rozumím, Solly," řekl a zavěsil.

Bromhead vždy dokázal ve svízelných situacích uvažovat rychle a okamžitě jednat. Teď, když je Gerald mrtvý, je konec s jeho plánem. Nebude tu půldruhého milionu dolarů, které by se daly rozdělit. Teď bylo za dvě minuty deset. Za dvě minuty přijde Harry do hotelu. Za deset minut, a možná ještě dřív, bude stará paní mrtvá.

Musí zmobilizovat Sheilu. Hodil do automatu minci a vytočil číslo hotelu Plaza Beach. Slyšel vyzvánění a podíval se na hodinky. Bylo přesně deset. Ozvala se telefonistka z hotelové ústředny: "Hotel Plaza Beach. Dobrý den. Přejete si, prosím?"

"Spojte mě s paní Morely-Johnsonovou," řekl Bromhead.

"Ano, pane. Okamžik, prosím."

Nastala delší pauza. Bromhead se díval na vozy, které rychle ujížděly dálnicí, a uvědomil si, že mu po tváři stékají krůpěje potu.

"Linka je obsazená, pane," sdělila mu telefonistka. "Počkáte u telefonu?"

Harry!

"Ano, počkám," přisvědčil Bromhead.

Stál tam v krajním napětí. Hany už přišel! Recepce si to ověřuje u Sheily. Ta řekne, že je to v pořádku a že Harry může jít nahoru. Expresním výtahem se Harry dostane do přístřešního apartmá asi za minutu. Zazvoní a Sheila ho pustí dovnitř.

Bromhead náhle zaslechl oznamovací tón. Ta děvka přerušila jeho spojení! Našel další minci, hodil ji do automatu a třesoucím se prstem znovu vytočil číslo.

"Hotel Plaza Beach. Dobrý den. Přejete si, prosím?"

Bromhead si přál, aby mohl tu pitomou děvku chytit za krk a uškrtnit ji.

"Přerušila jste mne. Dejte mi paní Morely-Johnsonovou," řekl a hlas mu vzteky zaskřehotal.

"Promiňte, pane. Mám vás spojit s paní Morely-Johnsonovou?"

"Ano!"

"Počkejte u telefonu, prosím."

Kapitola osmá

Po koupání a slunění měl Joe Handley příjemný pocit. Teď vystupoval po schodech do hotelu, aby si vzal výtisk listu Pacific Herald a přečetl si denní zprávy.

Když vstoupil do haly, uviděl menšího muže v obnošeném obleku s malou černou taškou, jak odchází od recepčního pultu. Handleyho policejní mozek udeřily dvě věci. Jednou byly černé, nápadně obarvené vlasy a druhou byla skutečnost, že muž byl sice tlustý ve tváři, ale když procházel zády k Handleymu halou k výtahu, byl vidět jeho štíhlý, šlachovitý zátylek. Takže Handleymu jeho vypěstovaný policejstský instinkt naznačil, že se mu ten muž nelíbí.

Když se zavřely dveře výtahu a muž zmizel z jeho dohledu, Handley zašel za Georgem k jeho recepčnímu pultu.

"Co to bylo za chlapa?" zeptal se.

"Chlápek od firmy Scholfield & Matthews. Přišel opravit piano paní Morely-Johnsonové," řekl mu George.

"Kde je Lawson?"

"Kde tak asi může být?" George měl o Fredu Lawsonovi to nejhorší mínění. "Buď někde spí, nebo se zase přikrmuje."

"Mně se vůbec nelíbilo, jak ten chlap vypadal... Co mu říkáš ty?"

George se podrbal na bradě.

"Za to, jak vypadá, přece nemůže, nebo snad ano? Prověřil jsem to u slečny Oldhillové. Řekla, že je to v pořádku a že ho mám poslat nahoru." George chvilku váhal a pak pokračoval: "Ale máš pravdu, Joe... bylo na něm něco divného."

Oba muži se na sebe podívali. Handley zakolísal. Nebyla to jeho věc. Teď to všechno bylo na Lawsonovi.

"Slečna Oldhillová řekla, že je to v pořádku?"

"Přesně tak. Vypadalo to, že je nachlazená - nějak chraptěla."

Handley opět zakolísal, pak pokrčil rameny, zamířil ke kiosku s tiskem a koupil si Pacific Herald. Když si prohlížel titulky, přemýšlel o tom muži, který právě vyjel do přístřešního apartmá. Proč ho jeho instinkt nabádal, aby si toho muže šel prověřit? Bylo to něco v jeho chůzi? V těch nahrbených zádech - jako by čekal, že na něj někdo zavolá?

Jet nahoru a prověřit si toho muže, to by mohl být dobrý nápad. Ta stará dáma je jejich nejhodnotnějším hotelovým hostem. Lawson by samozřejmě vybuchl, kdyby se to dozvěděl. Prověřit? Jak by si ho vlastně mohl prověřit? Handley si nesl své noviny, došel k blízkému křeslu a posadil se. Nedokázal se přimět k tomu, aby opustil halu a šel do svého pokoje. Někde hluboko v jeho mozku nepřestával zvonit nějaký instinktivní poplach.

Trvalo mu čtyři minuty intenzivního přemýšlení, než přišel na kloub tomu poplachu. Ten člověk měl nejen tlustý obličej a tenký krk, nejen silně obarvené vlasy, ale měl navíc na nohou boty se silně zvýšenými podpatky! Handley zahodil noviny a vstal. Půjde si toho chlapa prověřit a Lawson ať táhne k čertu!

Sheila uslyšela Georgeův šťavnatý baryton. Celá se třásla a jen s námahou v ruce udržela sluchátko telefonu.

"Slečno Oldhillová, vyrozuměl jsem, že paní Morely-Johnsonová potřebuje opravit piano. Firma Scholfield & Matthews sem na to někoho poslala. Mám mu říct, aby šel nahoru?"

Už je to tu! pomyslela si. Ještě v tomto okamžiku si nedokázala ujasnit, co má udělat. Stála mlčky a váhala. Musí přece myslet na Geralda! Musím to udělat! rozhodla se. Musím! Ty šperky jsou pojištěné, ale někde v hloubce svého uvažování cítila, že ve hře je něco víc než jen krádež šperkovnice staré paní. Nikdo nežije věčně. Tak to přece řekl Bromhead a ona si připomněla zlověstně chladný výraz jeho očí.

"Slečno Oldhillová?" V Georgeově hlase se ozval náznak netrpělivosti.

Musí to udělat!

Donutila se k odpovědi: "Ano... to je v pořádku. Ať jde nahoru," a třesoucí se rukou odložila sluchátko. Zavřela oči.

Bude předstírat, že vás přepadl, a spoutá vás. Znovu si uvědomila, že bude muset čelit policejnímu výslechu. Je to šílenství! Ona to nezvládne. Pak si znovu vzpomněla na Geralda - oni ho vězní a jeho život je v nebezpečí!

Pak se najednou staly dvě různé věci. Ozval se zvonek u vchodu a současně zazvonil telefon.

Prudce sebou trhla. Jako zdivočelá pohlédla na dveře a pak na telefon. Protože měla telefon po ruce a protože věděla, že u vchodu stojí lupič, zvedla sluchátko.

"Ano?"

"Tady je Jack."

Podlamovaly se jí nohy a musela si sednout.

"Sheilo?"

"Ano."

Všechno se ruší! Vysvětlím vám to, až se vrátím. Řekněte Harrymu, že se to ruší. Zastavujeme to - rozumíte? Harry tam u vás může být každou vteřinou ... Řekněte mu, ať odejde. A teď, Sheilo, poslouvejte..."

Telefonistka v hotelové ústředně se znovu dopustila omylu. Provedla chybné spojení a přerušila jejich hovor.

Harry stál před vchodem do přístřešního apartmá. Zazvonil a čekal. Zevnitř nebylo nic slyšet. Ohlédl se a viděl, že výtah odjíždí dolů.

Zazvonil jen jednou, řekl mu Bromhead. Pak už nezvonil, protože to by mohlo vyvolat podezření staré paní. Když ti ta holka nepřijde otevřít, znamená to, že ztratila nervy. Sejdi pak o patro níž. Odtamtud vede nahoru požární schodiště...

Harry čekal další minutu. Vchodové dveře se stále neotvíraly. Takže té pitomé děvce povolily nervy! Ta toho bude litovat! Jeho mozek zachvátil nával zákeřnosti. Tiše odstoupil od dveří a seběhl po schodech do devatenáctého patra. Když už zmizel za rohem schodiště, Sheila odložila sluchátko a šla ke vchodu.

Zarazila se a chvilku držela ruku na klice dveří. Co když ten člověk neuvěří Bromheadovu vzkazu? Co když si stejně vynutí vstup? Upevnila bezpečnostní řetěz na dvevní rám a pootevřela dveře o pár centimetrů délky řetězu. S bušícím srdcem se rohlédla kolem dveří a po prázdném vestibulu.

Co když ten muž stojí těsně u zdi a mimo dohled?

"Je - je tu někdo?" zeptala se chraptivě.

Místo odpovědi zaslechla jen tiché vrčení stoupajícího výtahu.

S úlevou se pomalu, dlouze nadechla. Asi chvíli čekal, pak se mu něco nezdálo a odešel, řekla si. Zavřela dveře, otočila klíčem a uvolnila bezpečnostní řetěz.

V tom okamžiku se Harry opřel o ocelové požární dveře a cítil, že povolují. Vklouzl do Sheiliny ložnice. Rychle popošel k pootevřeným dveřím. Zastavil se a uviděl Sheilu u vchodových dveří, jak tam stojí zády k němu. V zlověstném zavrčení stáhl své tenké rty a odhalil zuby. Tiše položil malou černou tašku na zem. Ušetřil jí pořádnou lekci! Stále k němu byla obrácena dlouhými, štíhlými zády. Omráčí ji rychlým seknutím hranou ruky. Pak jí natáhne lepicí pásku přes ústa. Pak se jeho prsty zaboří do jejího těla, aby věděla, že žádná ženská z něho nebude dělat blázna.

Když vyrazil směrem k ní, Sheila se obrátila a spatřila ho. Viděla, jak k ní napřahuje ruce. Viděla, jak se mu lesknou oči. Tušila, že se jí teď přihodí něco strašného, ale nedokázala křičet. Její hlasivky byly paralyzované. Když proti ní Harry vyrazil, sklouzla podél zdi. Po tváři se jí svezla hrana jeho ruky.

"Ne!" stačila ještě zasípat. "Musím vám něco říct!"

Harry vztekla zavrčel. Rychle se vzpamatoval. Byl tak rozrušený, že se tentokrát minul. To se mu ještě nikdy nestalo. Pokaždé stačilo jedno seknutí rukou a bylo to vyřízené. Teď se zachoval jako nějaký rváč, který se rozmáchl k divokému, nesmyslnému úderu. Rychle se uklidnil a znovu chtěl proti ní vyrazit.

Vtom se ozval zvonek u dveří.

Harry ztuhl. Podíval se na Sheilu, která se od něho odtahovala. Teď přišla ta nečekaná překážka, před kterou ho varoval Bromhead. Rychle se otočil, sebral svoji černou tašku a proklouzl kolem Sheily do obývacího pokoje.

Sheila váhala. Celá se trásla. Zvonek u dveří se znovu rozezněl. Teď se trochu vzpamatovala. Odemkla vchodové dveře a otevřela je. Pohled na vysokého, svalnatého muže v lehkém šedém obleku pocítila jako úlevu.

"Vy jste slečna Oldhillová?" zeptal se muž poněkud řízným hlasem.

"Ano."

"Já jsem Handley, hotelový detektiv," představil se. "Provádím jen běžnou prověrku. Promiňte, že vás obtěžuju. Je tu všechno v pořádku?"

Chvilku váhala, ale pak řekla: "Ano."

Handley si ji prohlížel.

Ano, proboha, pomyslel si - ta žena s blond parukou! Co se to tu u všech čertů děje? Teď si tím byl jistý. Ať už s blond parukou nebo bez ní, byla to ta žena, která mu tehdy zmizela v devatenáctém patře.

Udělal krok dopředu a Sheila ustoupila stranou.

"Pokud vím, slečno Oldhillová, přišel k vám nějaký muž na opravu piana."

"Ano."

"Kde teď je?"

Harry, který to všechno slyšel, si uvědomil, že teď musí jednat. Objevil se ve dveřích do obývacího pokoje. Handleyho si ani nevšiml a obrátil se k Sheile.

"Já to prostě nechápu, slečno," prohlásil. "To piano je v naprostém pořádku ... všechny struny jsou na svých místech. Myslíte, že se madam mohla zmýlit?"

"Asi to tak bylo," odpověděla Sheila chraptivě.

Harry kroutil hlavou.
"Není tam ani ta nejmenší závada." Prošel kolem Handleyho k východu. "Pan Chapman se tu staví příští měsíc a zkontroluje ladění," a už byl venku ve vestibulu.
Handley vyšel za ním.
"Ještě okamžik."
Harry se otočil a pátravě pohlédl na detektiva.
"O co jde?"
"Já se s dovolením podívám do té tašky."
"A vy jste kdo?" zeptal se Harry zdvořile.
"Hotelový detektiv," řekl Handley a uvědomil si, že Sheila mezitím zavřela vchodové dveře. Slyšel, jak otočila klíčem v zámku.
Harry otevřel tašku a předvedl ladičky, ladicí klíče a náhradní struny.
Handley náhle znejistěl. Uvědomil si, že zde silně překračuje svou pravomoc.
"Jdšně něco, pane?" otázal se Harry a přitlačil palec na přivolávací knoflík výtahu.
"Jak se jmenujete?"
Harrymu ztvrdly rysy tváře.
"Tak dobře, kamaráde," prohodil. "Když to chcete hrát ostře, já to taky budu hrát ostře. Pojdme si teď oba promluvit s vaším šéfem panem Laceyem. Hotelových fízlů je u mne dvanáct do tuctu. Takže si půjdeme promluvit s panem Laceyem a já pak podám přes naši firmu stížnost. Co tomu říkáte teď?"
Náčinní na opravu pian Handleyho dokonale zmátlo. Věděl, že v tuto denní dobu nemá v hotelu co dělat. Službu teď měl Lawson. Lacey bude chtít vědět, co zrovna teď Lawson dělá. Jestli se tenhle parchant dostane k Laceyemu, tak Lawson i on sám přijdou o místa a on dobře věděl, že tohle je nejlepší zaměstnání, jaké kdy měl.
Přijel výtah a jeho dveře se svižně otevřely.
"Jedte," řekl Handley. "Zapomeňte na to."
Harry se na něj pohrdavě usmál a nastoupil do výtahu. Dveře zabzučely a zavřely se.
Handley se obrátil a díval se na dveře přístřešního apartmá. Ta blondátá ženská v šedém plášti! Byl si jistý, že Lawson věděl, že tou ženou byla Sheila Oldhillová a že se nechal podplatit, aby o tom mlčel. Handley dospěl k závěru, že nejlepší bude nechat to všechno plavat. Dostal varování. Ať se tím zabývá Lawson, řekl si. Nač si přidělovat starosti?
Přešel k druhému výtahu a stiskl knoflík.

Patterson se vrátil ze zasedání správní rady a praštil sebou do křesla u svého psacího stolu. Zasedání se protáhlo déle než obvykle. Věděl, že ostatní členové rady budou mít připomínky k jeho výkonnosti, a proto ho to nepřekvapilo. Jak by se mohl někdo soustředit na bankovní operace, když mu nad hlavou visí celá ta záležitost?
Do místnosti vstoupila Věra Crossová.
"Chrisi... telefonovala paní Morely-Johnsonová."
Patterson ztuhl. Cítil, jak jím proběhlo horko, pak hned chlad.
"Co chtěla?" (Jako by to nevěděli!)
"Znělo to nějak dotčeně. Řekla, že čeká na svou závěť a vy prý jste jí slíbil, že ji tam dnes ráno přinesete."
Pattersonovi tlouklo srdce tak prudce, že ze sebe dokázal až po delší chvíli vysoukat: "Co jste jí řekla?"
"Že jste byl plně zaměstnán tím zasedáním správní rady."
"Jak to přijala?"
"Řekla, že chce mluvit s panem Fellowsem."
Patterson se vyděsil.
"No... a co dál?"
"Vysvětlila jsem jí, že pan Fellows je také na zasedání správní rady. Řekla, že jí máte zavolat, hned jak budete volný."
Patterson si uvolnil límec košile.
"Dobře, Věro... teď toho nechme. Mám ještě nějakou práci."
Věra se na něj znepokojeně podívala. Ještě nikdy ho neviděla tak bleďého a tak ustaraného.
"Něco není v pořádku, Chrisi? Můžu pro vás něco udělat?"
Patterson měl chuť na ni zařvat, aby táhla k čertu, ale nějak se dokázal ovládnout.
"Ne... všechno je v pořádku." Dokonce i jemu samotnému zněl jeho vlastní hlas příškrčeně. "Můžete jít, má milá."
Bromhead mu přece řekl: Nedělat nic!
Když Věra odešla, odstrčil své křeslo a zvedl se.
On ale musí něco udělat! Na co si to Bromhead, u všech čertů, hraje? Patterson obešel svůj psací stůl. Proč ta zatracená bába ještě není mrtvá? Co se to děje? Co jí teď má říci? Jestli jí nezavolá, tak ona zatelefonuje Fellowsovi a Fellows jí osobně doručí tu padělanou závěť. Nedělat nic! Pattersona zachvátila panika. Teď zabzučel jeho telefon. Dlouze zíral na přístroj, pak se vrátil k psacímu stolu a zvedl sluchátko.
"Paní Morely-Johnsonová," sdělila mu Věra. "Mám vám ji spojit?"
Pattersonův mozek jako by se začal potácet uvnitř jeho lebky. Má jí Věra říci, že jsem odešel? Má jí říci, že jsem nemocný? Věděl ale, že v tom případě by chtěla mluvit s Fellowsem a ten by k ní přispěchal s padělanou závětí. Patterson věděl, že tohle musí zvládnout sám. Jakkoli, ale musí získat čas.
"Spojte mi ji."
Posadil se.

"Chrisi?" Hlas paní Morely-Johnsonové byl ještě chraptivější než kdy jindy.

"Dobrý den, paní Morely-Johnsonová. Jak se vám daří?"

"To je jedno, jak se mi daří!" Panebože, pomyslel si, ta dnes má náladu! "Čekám tu na vás! Slíbil jste, že mi mou závěť přinesete dnes ráno! Teď už je půl jedenácté. Už mám dost toho čekání!"

Mohl bych si teď dovolit drsnější tón? zeptal se sám sebe. Nic lepšího ho nenapadlo. Sebral své poslední síly.

"Je mi to líto," pravil a snažil se mluvit co nejupjatěji. "Pochopil jsem to tak, že podle vašich slov ta záležitost nijak zvlášť nespěchá. Neočekávaně jsem se musel zúčastnit zasedání správní rady. A jen díky těmto zasedáním, paní Morely-Johnsonová, dokážu zhodnotit vaše cenné papíry tak vysokými výnosy."

Doufám, že mi to takhle spolkně, uvažoval Patterson a stíral si pot z čela.

"Když o něco požádám, tak čekám, že to dostanu." Rychle si uvědomil, že v jejím hlase teď zazněl trochu váhavý a poněkud méně nepřátelský tón.

"Samozřejmě. Dělán všechno, co je v mých silách, paní Morely-Johnsonová." Patterson poznal, že zapůsobil správným dojmem. "Promiňte mi to přirovnání, ale kdybyste tu seděla za mým psacím stolem, měla byste víc pochopení. Vy jste má nejvýznamnější klientka, ale já mám také mnoho jiných klientů. Doufám, že mi to nemáte za zlé, ale není možné, abych vám poskytoval nepřetržité exkluzivní služby, i když bych si to velmi přál."

Nastala pauza a pak řekla o něco vlídněji: "Já to chápu. Vím, že jsem velmi náročná stará žena. Asi jsem toho na vás chtěla příliš mnoho, Chrisi. Moje závěť s vámi vlastně nemá nic společného. Ani nevím, proč vás s tím zatěžuji. Tak teď, Chrisi, pokračujte ve své práci a já si promluví s panem Fellowsem."

Patterson pocítil svalové křeče.

"To nemohu připustit," prohlásil. "Starat se o vaše záležitosti, to je věc mé osobní cti. Mohu k vám zajít dnes odpoledne ve tři hodiny? Měli bychom si otevřeně pohovořit. Mám dojem, paní Morely-Johnsonová, že asi nejste spokojená s tím, co pro vás dělám. Mohli bychom si to probrat?"

Ježíši, pomyslel si, teď už nesu svou kůži na trh.

"Nejsem spokojená?" Hlas paní Morely-Johnsonové znovu explodoval u jeho ušního bubínku. "Poslyšte, Chrisi, nezlobte mě! Já už jsem stará a nikdo se na mne nebude vytahovat! Tak sem tedy přijďte ve tři hodiny. Pohovoříme si o tom... a vezměte s sebou, prosím vás, tu závěť," a zavěsila.

Patterson se opřel ve svém křesle. Tak tohle je začátek konce, pomyslel si. Zůstal tak sedět dlouho a nedokázal vymyslet nic, čím by se mohl zachránit. Postupně ale dokázal zvládnout svůj panický stav. Za prvé musí dostat padělanou závěť od právního oddělení. Musí ji dostat a zničit ji. Třesoucíma se rukama se přehrabával ve svých papírech, až našel souhlas podepsaný paní Morely-Johnsonovou. Pak si dodal odvahy a zašel do právního oddělení.

Irving Fellows seděl u svého stolu - vysoký, hubený, vysušený muž s ocelově černýma očima a plešatějícím temenem hlavy.

"Ahoj!" řekl Patterson a nutil se, aby jeho hlas zněl pokud možno bodře. "Jak se má váš syn?"

Fellows se vůbec nesnažil ukrývat svou nechuť vůči Pattersonovi. Zvedl ramena.

"Už je to lepší, děkuju. Chcete něco?"

"Závěť paní Morely-Johnsonové," odvětil Patterson a položil písemný souhlas na Fellowsův stůl.

"Její závěť?" Husté černé obočí se zachmuřeně sevřelo. "Měla ji před měsícem a už ji vrátila."

Patterson věděl, že teď už před ničím nesmí couvnout. Od Fellowse si nenechá nic namlouvat.

"A co má být? Jestli bude chtít svou závěť vidět denně po dobu příštích deseti let, tak vám do toho nic není, nebo se mýlím?"

Fellows dal najevo, že je dotčený, tím, že si dlouze prohlížel písemný souhlas, a pak ho dal své buclaté sekretářce.

"Jděte, prosím, pro závěť paní Morely-Johnsonové a dejte ji panu Pattersonovi." Pak pohlédl na Pattersona a zeptal se: "Má s tou závětí nějaké problémy?"

"Když už jste tak zvědavý," opáčil Patterson, "proč nezatelefonujete panu Weidmanovi? My máme tu závěť v úschově; její obsah má na starosti pan Weidman."

Ta invetiva Fellowse umlčela. Pohlédl na Pattersona, pak si vzal nějaký dokument a začal ho studovat.

Tři minuty poté byl už Patterson ve své kanceláři i s padělanou závětí. Byl aspoň o jeden krok dál! Neviděl ale, v čem by mu to pomohlo. Stará paní bude mít samozřejmě s pročítáním své závěti potíže, ale pomocí zvětšovacího skla to už nějak dokáže. Jeho ani Sheilu určitě nepožádá, aby jí to přečetli. Pohlédl na hodiny na svém psacím stole. Bylo za pár minut jedenáct. Zbývaly mu tedy jen čtyři hodiny na vyřešení celé té situace. Seděl a přemýšlel. Nakonec dospěl k závěru, že existuje jediný způsob, jak vyváznout z té patálie. Řekne staré paní, že tašku, ve které byla ta závěť, mu někdo ukradl, zatímco on obědval. Byl si jistý, že ona takové vysvětlení přijme. To znamená, že bude nutné sepsat novou závěť. A pak si vzpomněl na Abeho Weidmana.

Vtom se ozvalo zaklepání na dveře a dovnitř nakoukl bankovní poslíček Bailey.

"Nějaký pan Bromhead s vámi chce mluvit, pane Pattersone."

Patterson ovládl svůj výraz jen s krajní námahou.

"Pošlete ho dál, Joe."

Do místnosti vešel Bromhead s šoféřskou čepicí pod paží, s vlídným úsměvem ve tváři a s důstojným držením těla. Kdo by se teď na něj podíval, netušil by, že se právě přičítal po dálnici, že svůj rolls hnal rychlostí sto kilometrů za hodinu, což je nejvyšší povolená rychlost - i když měl cukání jet rychleji, ale věděl, že na tomto úseku by ho policie mohla zdržet kvůli rychlé jízdě.

Když Bailey odešel, Bromhead přišel blíž ke stolu.

Oba muži se na sebe podívali.

"Ona chce mermomocí vidět svou závěť," pravil Patterson nejistým hlasem. "Vy jste mi řekl, abych nedělal nic! Co to

sakra hrajete za hru? Já jí mám tu závěť doručit ve tři hodiny odpoledne."

"Tady je." Bromhead vytáhl ze zánadří obálku. Položil ji na stůl. "To je ta původní závěť, pane Pattersoně. Dejte mi tu druhou." Podíval se na obálku ležící na Pattersonově psacím stole. "To je ona?"

Patterson přikývl.

"Ano, to je ona."

"Obávám se, pane Pattersoně, že tu hru musíme znovu začít hrát od políčka A," sdělil mu Bromhead. "Její synovec je mrtvý."

"Mrtvý?" Patterson na něj vyvalil oči. Jeho mozek rychle zapracoval. Jestliže je synovec mrtvý, tak už nebudou žádné peníze pro Bromheada ani pro Sheilu. To mu pochopitelně nevadilo, ale zatím ještě bylo ohroženo jeho vlastní dědictví!

"Takže se vracíme na políčko A," řekl kysele. "A co uděláme s panem Weidmanem?"

Patterson se pod Bromheadovým pohledem přihrbil. Byl to pohled zralého muže, který jedná s malým chlapcem.

"Pane Pattersoně, vy už si jistě s panem Weidmanem poradíte. Mohu vám něco navrhnout? Řekněte mu, že stará paní si to s těmi obrazy rozmyslela. Staré dámy bývají ve svých záměrech vrtkavé. On si přece nebude moci stěžovat. Tu informaci jste mu poskytl zcela důvěrně. Nechápu, proč byste si měl s panem Weidmanem dělat starosti."

Patterson se dlouze, pomalu nadechl.

"Tím chcete říct, že je po všem... že se skutečně vracíme na políčko A?"

"Myslím, že pro vás, pane Pattersoně, bude po všem podle toho, jak si poradíte s panem Weidmanem. Pokud ho zvládnete dobře, tak bych řekl, že vaše dramatické zbohatnutí bude už jen otázkou času."

Pattersonův mozek horečně vibroval. To znělo příliš pěkně, než aby to mohla být pravda.

"Já chci tu pásku," prohlásil.

Bromhead přikývl.

"Já vás chápu, ale něco chtít a něco dostat jsou dvě různé věci. Mne ta páska nezajímá. Já ji nemám. Má ji slečna Oldhillová - měl byste si s ní promluvit." Vzal do ruky padělanou závěť a prohlížel si ji. "Je to škoda... tolik přemýšlení a práce a k ničemu to nebylo." Strčil si obálku pod blůzu uniformy a zamířil ke dveřím. "Takže, pane Pattersoně, doufejme, že jednou budete bohatcem."

Patterson na něj upřeně zíral a usilovně přemýšlel. Neříkal nic.

Když Bromhead odešel z kanceláře, Patterson chňapl po sluchátku.

"Věro, spojte mě s panem Abem Weidmanem," požádal.

V oddělené místnosti restaurace Chez Henri čekal Patterson netrpělivě na Abeho Weidmana. Opakovaně se díval na hodinky a pohrával si se svým suchým martini.

Když Weidmanovi zatelefonoval, Weidman mu řekl, že se nemůže uvolnit na oběd. Už se na dnešek domluvil s jedním klientem.

"Abe, je to krajně naléhavé," trval na svém Patterson. "Musím s vámi něco prodiskutovat. Nemohl byste tu schůzku zrušit?"

"Co je na tom tak naléhavého?" zeptal se Weidman.

"Týká se to vás osobně. Teď ale mluvím na otevřené lince."

Weidman chvíli mlčel, pak souhlasil: "Tak dobře, Chrisi, budu tam v půl druhé... v restauraci Chez Henri?"

"Ano - nahoře."

Během jízdy do restaurace si Patterson připravoval svou další verzi. Teď už byl přesvědčený, že si s Weidmanem poradí, ale starosti mu dělala ta magnetofonová páska, kterou podle Bromheadova sdělení teď měla Sheila. Musí ale postupovat krok za krokem, řekl si. Ta páska ho bude stát nějaké peníze, ale on byl připravený je zaplatit. Musí se s tou ženskou nějak dohodnout.

Přišel Weidman.

"Omlouvám se za zpoždění," řekl, když si potřásl rukama. "Měl jsem úmorné dopoledne a vy jste mi teď zasáhl do odpoledního programu."

"Je mi to líto, ale je to důležité. Co budete pít?"

"Totéž co vy... dvojité."

Patterson objednal pití.

Když si sedal, Weidman se zkoumavě podíval na Pattersona.

"Co se vlastně děje, Chrisi?"

"Objednejme si jídlo. Když už jste tady, tak se při tom můžeme najíst."

Objevil se maître d'hotel s jídelními lístky a za ním číšník, který přinesl suché martini.

Weidman řekl, že ho čeká perné odpoledne. Chtěl něco lehčího.

Přijal doporučení a dal si chřest, lososa na másle a míchaný salát.

Když jim podávali chřest, Patterson mluvil o akciovém trhu, a když pak číšník odešel, spustil: "Paní Morely-Johnsonová mi dělá starosti."

Weidman ukousl trochu chřestu, vzal si další kus a namočil ho v pikantní omáčce.

"Proč?"

"Je mi líto, že vám to musím říct, Abe, ale ona si to zase rozmyslela se svou závětí."

Weidman se zarazil v okamžiku, kdy si chtěl dát do úst chřest.

"Rozmyslela?"

"Rozhodla se, že se vrátí ke své původní závěti."

Weidman si poposedl dozadu. Jeho malé černé oči se leskly pod dojmem utrpeného šoku.

"K její původní závěti?" zeptal se příškrčeně. "Tím myslíte..."

"Obávám se, že ano." Patterson si hrál s výhonkem chřestu a nedíval se na Weidmana. "Byl jsem u ní včera. Řekla mi, že se rozhodla ty Picassy odkázat muzeu. Prý si to dlouze rozmýšlela. Vzhledem k tomu, že vám o tom nic neřekla, tak vy se to prý stejně nedozvíte, ale lidem ve městě i turistům to bude připomínat jejího manžela, a proto chce, aby ty obrazy dostalo muzeum."

Weidman odložil chřest zpátky na talíř. Patterson se na něj podíval. Viděl, jak se v jeho tučné tváři usazuje zklamání, šok a hněv.

"Teď chce znovu vidět tu původní závěť," pokračoval Patterson. "Chce odkázat nějaké peníze své nové společnosti slečně Oldhillové. Chce to řešit formou dodatku, ale k té původní závěti. Já ji samozřejmě mám. Řekla mi, abych zničil tu novou závěť... tu, ve které vám odkázala ty Picassovy obrazy."

"Hrom do toho!" zamumlal Weidman. "Takže já ty Picassy nedostanu?"

Číšník otevřel dveře, viděl, že ani jeden z obou se téměř nedotkl prvního chodu, zvedl obočí a v tichosti se vzdálil.

"Abe, já tu starou paní znám. Je trochu praštěná," řekl Patterson. "Ona ještě může změnit názor. Já k ní zajdu dnes odpoledne. Já ještě pořád mám tu novou závěť... nezničil jsem ji. Chci jí poskytnout čas, aby mohla změnit své rozhodnutí. Víte, co jste pro ni až dosud udělal. Pokud si vůbec někdo zaslouží dostat ty obrazy, tak jste to vy."

Weidman se podrbal na svém tučném podbradku.

"Ty staré báby! Jak jste správně řekl, člověk nikdy neví, co do nich vjede. Já..." Odmlčel se a bezradně zvedl ruce.

"Já na ni mám určitý vliv," řekl Patterson. Naklonil se k Weidmanovi a díval se mu přímo do očí. "Potřebuju získat čas. Pokud budu mít aspoň trochu času, myslím, že bych ji mohl přemluvit, aby ty obrazy odkázala vám. Pokusím se o to, pokud mi pomůžete."

Weidman se zarazil a tázvě pohlédl na Pattersona.

"Co tím myslíte - pomoci vám?"

"Dnes je pátek. Řekl jsem jí, že až do pondělka budete v New Yorku," vysvětloval Patterson. "Tak získávám trochu času. Chtěla vám okamžitě zavolat a požádat vás, abyste zformuloval ten dodatek. Já tady riskuju, Abe, ale jsem přesvědčený, že je to jen rozmar staré ženy a že ji přesvědčím, aby změnila rozhodnutí. Pokud jsem tím udělal chybu, tak to klidně řekněte - já to snesu."

Weidman chtěl něco říci, ale mlčel dál. Myslel na ty tři nádherné Picassovy obrazy na stěnách haly paní Morely-Johnsonové. Uvědomil si, jak po nich celá léta toužil. Představa, že budou viset v tom zatraceném místním muzeu, ho naplňovala hořkostí.

Patterson pokračoval: "Ona stále ještě může zatelefonovat do vaší kanceláře. Dejte mi trochu času, Abe, a myslím, že to dokážu obrátit ve váš prospěch."

Weidman zaváhal, ale díky jeho smyslu pro povinnost se v něm prosadil zákona dbalý právník.

"To nemůžeme dělat, Chrisi. Vidím, že se mi snažíte pomoci, a vážím si toho, ale něčeho takového se nemohu zúčastnit."

"Tak dobře." Patterson pokrčil rameny. "Chtěl jsem vám pomoci. Když se na to díváte takhle, tak prosím. Já jsem jí ale řekl, že jste v New Yorku. Víte, že mi tím můžete podrazit nohy?"

Weidman se neklidně zavrtěl.

"To já nemůžu dělat," tvrdil. "Ne, nemůžu. Nemyslete si, že si necením toho, co jste pro mne udělal, ale stará paní má právo naložit s těmi obrazy, jak si sama přeje. Já se nechci zaplést do něčeho, co by mohlo být..." Rychle se zastavil, když viděl, že se na něj Patterson dívá zkoumavě. "Prostě se nechci zaplést," skončil svůj výrok do ztracena.

"Chápu," přikývl Patterson. "Já ale tu starou paní znám. Ta se hned dostane do varu... a zase hned vychladne. Vy si ty obrazy zasloužíte, Abe. Nechte mne, ať to zkusím. Vy zůstanete stranou. Pokud vám stará paní zavolá, tak upozorníte svoji sekretářku, aby jí řekla, že jste odjel. Nechte to do pondělka. Co je na tom špatného?"

Weidman se nimral se svým nedojedným chřestem a tváře mu brunátněly intenzivním přemýšlením. Teď dokázal myslet jen na ty tři Picassovy obrazy. Proč vlastně ne? Vždyť jde jen o tři dny. A Patterson to možná pro něj vyřídí příznivě. Za pokus to stojí.

Rychle a téměř neznatelně přikývl a zvedl výhonek chřestu. Patterson vzal přikývnutí na vědomí a věděl, že má za sebou další krok kupředu.

Krátce po poledni Bromhead zavezl rolls do hotelové garáže. Černošský garážmistr, který umýval nějaký mercedes 280, přerušil práci a přišel k Bromheadovi, který právě vystupoval z rollsu.

"Neříkejte, že jste byl v Los Angeles, pane Bromheade," podívil se. "To byste musel lítat."

"Už jsem byl v polovině cesty," řekl Bromhead, který už měl připravené vysvětlení, "a najednou jsem na tu závalu přišel. Byla to nečistota v karburátoru. Zastavil jsem se v jedné autoopravně, oni mi to profoukli a rolls teď frčí jako ve snu."

Černoch se spokojeně uculil.

"Člověk nikdy neví, pane Bromheade. Takovej už je život."

"To teda je," přisvědčil Bromhead. "Teď si zajdu na oběd."

"To je rozumný, pane Bromheade." Černoch se obdivně obrátil k rollsu. "To je ale nádherná, že jo?"

"To víte, že jo."

Bromhead šel do svého pokoje. Ze záhadří vytáhl padělanou závěť a položil ji na stůl. Teď se cítil starý a zklamaný životem. Mohlo to vyjít, jen kdyby se Gerald choval normálně a zůstal naživu. Její jediný příbuzný! Chvilí stál a uvažoval o své budoucnosti. Teď zůstane u staré paní jako její šofér. Ta vilka v Carmelu, to byl jen sen jako každý jiný.

Člověk se probudí a zjistí, že jeho sen byl jen obláček dýmu. Až stará paní zemře, on zdědí patnáct tisíc dolarů ročně a ten rolls. S těmi každoročně rostoucími životními náklady mu ten obnos umožní nejvýš skromné živobytí. Byla to pochmurná perspektiva.

Vzal obálku obsahující závěť, roztrhal ji na malé kousky, pak je zanesl do koupelny a spláchl je v záchodové míse.

Když se vrátil do obývacího pokoje, zatelefonoval do přístřešní-ho apartmá.

Když se ozvala Sheila, řekl: "Tady je Jack. Jak to tam vypadá?"

"Hraje na piano a nahrává si to," sdělila mu Sheila. "Přijďte do mého pokoje."

Svezl se výtahem do nejvyššího patra a odemkl si svým klíčem. Slyšel paní Morely-Johnsonovou hrát. Mozart? Beethoven? Nepoznal to. Tóny jako by plynuly samy od sebe... zněly překrásně. Zašel do Sheilina pokoje a zastihl ji, jak stojí u okna a čeká na něj.

Zavřel za sebou dveře.

"Co se tu stalo?"

Stručně mu to vypověděla. Neprozradila mu ale celou pravdu. Řekla, že Harry přišel a ona ho pustila dovnitř, pak ale přišel hotelový detektiv. Řekla, že Harry velmi chytře odvrátil detektivovo podezření.

Takže se přece jen přihodilo něco neočekávaného, pomyslel si Bromhead. Když si to shrnul, uvědomil si, že to nakonec dopadlo dobře. Nepřál si, aby stará paní zemřela, pokud by neměl mít z její smrti nějaký prospěch.

Ted' je tu ještě Geraldova smrt a on musí s pravdou ven. Přemýšlel, jak to provést nejlépe. Nedokázal odhadnout, jak bude Sheila reagovat. Začínal mít podezření, že ten špinavý vagabund pro ni znamenal víc, než byla ochotná připustit. Nechtěl vyvolat nějakou scénu.

"Tak to bychom měli," podotkl. "Je to špatné." Odmlčel se a pak pokračoval ztlumeným hlasem: "Je mi to líto... mám pro vás špatnou zprávu."

Ostře se na něj podívala.

"Špatnou zprávu?"

"Gerald."

Ber to pomalu a sděluj jí to citlivě, říkal si. Viděl, že sevřela ruce do pěstí.

"Co je s Geraldem?"

"Došlo k neštěstí. Nevím, co všechno pro vás Gerald znamenal... Je mi to líto... je mrtvý."

Trhla sebou.

"Mrtvý?"

Všechna barva jí zmizela z tváře a Bromhead se vyplašil, když viděl, jaký šok jí to způsobilo.

"Obávám se, že ano... zahynul při požáru."

"Vy jste ho zabil!" Náhlý výbuch zloby v jejím hlase ho varoval, jak nebezpečná může být, pokud si nad ní neudrží kontrolu.

"Ne... byla to nehoda." Stále mluvil tlumeným a klidným hlasem. "Zavinil si to sám." Jeho mozek horečně tápal po nějaké inspiraci, aby zabránil scéně, jaká zde podle všeho hrozila. "Měl u sebe nějakou dívku. Byli v nejvyšším patře jednoho činžáku ... znáte Gerryho. Chtěl si s ní něco začít. Tu dívku to vylekalo a bránila se... bylo to vlastně jen dítě. Převrhl přitom lampu. Celý pokoj začal hořet. Oba byli jako v pasti."

Bedlivě ji pozoroval a zjistil, že nasadil správnou taktiku. Vztek ji přešel a teď se na něj dívala nevěřičně.

"Dívka?"

"Nezletilá... bylo jí šestnáct." Ted' trochu přitvrdil. "Nečekala jste přece, že Gerry zůstane tak dlouho sám, bez ženské. Tak sbalil tu mladou holku... šestnáctiletou."

Sheila se zaraženě obrátila. Pomalu došla k oknu a opřela se čelem o skleněnou tabuli.

"Oba zahynuli," pokračoval Bromhead. "Proto jsem vám zavolał. Ted', když je mrtvý, neexistuje žádný příbuzný, kterému by stará paní odkázala nějaké peníze... a my jsme znovu na políčku A."

Dlouho oba mlčeli. Zavřenými dveřmi sem doléhaly kouzelné tóny, které vycházely z klavíru paní Morely-Johnsonové.

Po chvíli čekání začínal Bromhead ztrácet trpělivost.

"Je mi to líto, ale on se vším všudy za moc nestál."

Prudce se otočila, v jejích kouřově modrých očích se zablýsklo a on poznal, že řekl něco nevhodného.

"Že za moc nestál? A kdo jste vy, že ho chcete soudit? Myslíte si, že jste něco víc než tuctový zloděj?" Zarazila ho bolestná hořkost v jejím hlase. "Pro mne to byl... byl to můj manžel."

Bromhead chvíli nemohl uvěřit, že správně porozuměl tomu, co právě řekla.

"Co to říkáte? On byl váš manžel?"

"Jděte pryč!" Jako v mdlobách odešla od okna a posadila se na postel. Dlaněmi si zakryla tvář.

Bromhead na ni ohromeně zíral.

"Ano... vzali jsme se, než jsme přijeli sem."

"Gerry byl vaším manželem?" Bromhead cítil, jak mu na obličej vyrazí pot. "Proč jste mi to neřekla?"

"Proč bych vám to měla říkat? Neptal jste se. Jděte pryč!"

Bromhead si připomněl padělanou závěť, kterou zničil. Jeho pocit zklamání byl tak silný, že by tu ženu, která seděla na posteli s dlaněmi přiloženými ke tvářím, dokázal zabít. Jeho mozek bleskově zapracoval. Ještě byl čas. Pattersona měli stále v hrsti. Harry zatím zůstával ve městě. On sám by mohl vyrobit další padělanou závěť.

"To si neuvědomujete, bláznivá ženská," vyštěkl, "že pokud prokážete, že jste Gerryho manželkou, pak jste jeho nejbližší příbuznou a všechny ty peníze byste dostala vy?"

Zvedla hlavu. Téměř mrtvolný výraz jejích očí ho vyděsil.

"Já je nechci!" řekla. "On je mrtvý... Myslela jsem, že z něj dokážu něco udělat... díky těm penězům. Proto jsem se za něho provdala ... abych si ho udržela ... Mohla jsem ho převychovat. On se choval, jako by pro něj peníze nic neznamenaly, ale já jsem věděla, jak na to. On jen nechápal, jakou mají peníze moc. Mohla jsem ho to naučit. Ale teď ... on je mrtvý... a mne ty peníze vůbec nezajímají."

Bromhead se jen s námahou ovládl.

"Vy nevíte, o čem mluvíte!" Nedokázal plně potlačit hněv a zklamání ve svém hlase. "Zapomeňte na něj! Takového kluka najdete vždycky. ... co bylo na tom parchantovi tak zvláštního? Když už potřebujete mít mladšího milence, tak takového seženete vždycky." Věděl, že toho, co říká, bude později litovat, ale ve svém hněvu se nedokázal ovládnout. "S tím naším plánem se ještě dá něco dělat. Promluvíme s Pattersonem. Zkusíme to znovu. Ty peníze zdědí Ger-ryho nejbližší příbuzný... to jest vy! Milion pět set tisíc dolarů! Začneme znovu!"

"Vypadněte!"

Zloba a nenávist, které zaznívaly z jejího hlasu, Bromheada šokovaly. S obavami ji sledoval, viděl v jejích očích opovržení a nenávist a uvědomil si, že další pokusy přesvědčit ji budou marné, ale nedokázal nechat si ujít tolik peněz bez dalšího úsilí.

"Sheilo! Vzpamatujte se! Poslechněte..."

"Vypadněte!"

Odhodlanost, s jakou to vykřikla, mu naznačila, že ať řekne cokoli, neudělá to na ni žádný dojem. Chtěl ji udeřit, ale včas se ovládl.

"Dobře... tak tím to končí." Poodešel od ní. Nedokázal čelit nutkání nějak ji ponížit. "Gerry se mnou o vás mluvil. Řekl mi, že máte mateřský komplex a že jste pitomá. Že o vás vůbec nestojí -kromě doby, kdy je s vámi v posteli. Řekl, že to je to jediné, k čemu se mu hodíte. Vy jste skutečně pitomá a budete toho litovat, až budete stará - a k tomu už nemáte tak daleko - budete nežádoucí a bez peněz."

"Vypadněte!"

Bromhead přijal porážku. Vyšel z pokoje a zamířil k výtahu. Obývací pokoj byl plný tónů a staré prsty paní Morely-Johnsonové se vznášely nad klaviaturou.

Sheila osaměla. Seděla nehybně, ruce měla sevřené mezi kolena. Mateřský komplex? Pitomá? Ano, Bromhead měl pravdu. Za Ge-ralda se provdala, protože chtěla mít jistotu, že si nenajde nějakou mladší, až zdědí ty peníze. On se do té svatby nějak zvlášť nehrnul. "Nač potřebujeme to divadýlko?" ptal se jí. "Není nám dobře tak, jak to je?" Ona ale věděla, že musí něco podniknout, aby si ho udržela. Věřila, že s tou spoustou peněz z něho dokáže něco udělat, ale jen v případě, že ho bude mít pevně v ruce. Pokud šlo o peníze, byl zcela závislý na ní. Byl šťastný, když se mohl povalovat, zatímco ona se o něj starala. Tím si ho u sebe udržovala. Bromheadův návrh se jí jevil jako uvolnění, po jakém toužila - zbavila by se dřiny v nemocnici a mohla by neustále být s Gerrym. Při práci v nemocnici neustále přemýšlela, co asi Gerry dělá, vracela se unavená, musela se nutit, aby si s ním někdy vyšla, aby byla pořád veselá. Proč to vlastně všechno dělala? Je pitomá? Ano... měla slabost pro mnohem mladšího muže. Pitomá, to je velmi výstižné vyjádření. Gerry je teď mrtvý. Musí být pitomá, pomyslela si, už jen proto, že se spřáhla s někým, jako je Bromhead. Představa, že bude mít milion dolarů, ji totálně vykojila.

Takže Gerry je teď mrtvý. Uvažovala o svém dosavadním životě. Kolik dveří už se otevřelo a pak zase zavřelo. Tohle jsou další dveře, které se zavřely. Cítila, že je nemožné, aby tu zůstala. Nehodlá strávit zbytek života posluhovááním nějaké stařeně.

Pak si vzpomněla na Pattersona. Ten tu zůstane v plné parádě, bude čekat, až stará paní zemře, a bude si jistý svým dědictvím. Ten člověk myslí jen sám na sebe. Náhle pocítila nenávist k tomu muži s pěkným vzezřením, s jeho sebejistotou a s jeho obojetnou servilitou vůči staré paní. Ten z toho nesmí vyjít jako vítěz! Proč by právě on z toho měl něco mít? Gerry je mrtvý. Ona nemá nic. Bromhead nemá nic. Proč by tedy měl něco mít Patterson?

"Sheilo?"

Volala ji paní Morely-Johnsonová. Zvedla se a šla do obývacího pokoje.

"Já teď půjdu dolů do grilového salonku," sdělila ji paní Morely-Johnsonová. "Právě jsem nahrála další pásku. Buďte tak hodná, nalepte na její krabici štítek a napište tam: Beethoven: Sonata Appassionata."

"Jistě."

"Už vás hlava tolik nebolí?"

"Už to přešlo."

"To jsem ráda." Položila ruku na Sheilinu paži. "Přeju vám dobrou chuť k obědu. Objednala jste si něco sem nahoru?"

"Ano."

"Doufám, že vám bude chutnat. Pan Patterson sem přijde ve tři hodiny. Chci mu vyhubovat. Jednal se mnou nějak rozmrzele." Pomalu se vydala ke dveřím. "Doprovodila byste mne k výtahu?"

Sheila na ni pohlédla a věděla, že teď už ji vidí naposled. Pocítila nával lítosti. Ta stará, poloslepá žena byla nejen velká umělkyně, ale navíc byla laskavá. Laskavost, to bylo něco, čeho si Sheila začala nesmírně vážit. Než nastoupila tady v tom apartmá, laskavost pro ni nebyla nic víc než jedním z nesčetných slov ze slovníku.

Šla se starou paní k výtahu. Tam se jí ujal liftboy. Byl to starší muž a byl by ochoten pomáhat i bez těch dárek od paní Morely-Johnsonové.

Když se zavřely dveře výtahu, Sheila se rychle vrátila do své ložnice. Otevřela skříň a vyndala své dva odřené kufry. Spěšně sbalila všechny své věci. Když skončila, rozhlédla se po místnosti, aby se ujistila, že tu nenechává nic z toho, co jí patří. Pak otevřela zásuvku toaletního stolku a vyndala krabici s magnetofonovou páskou, na níž byl mimo jiné výrok: Já, Christopher Patterson...

Šla do své kanceláře, našla příruční tiskátko a natiskla na štítek: Beethoven: Appassionata.

Pak zašla do obývacího pokoje. Na jedné z polic knihovny bylo asi třicet krabic s magnetofonovými páskami, všechny se svědomitě popsanými štítky. Několik jich posunula a vložila mezi ně krabici, kterou právě označila. Převínila pásku, na kterou si paní Mo-rely-Johnsonová nahrávala hru na klavír, dala ji do jiné krabice a nechala ji bez označení.

Vrátila se do své kanceláře. Sedla si k psacímu stolu a napsala na kus papíru stručný vzkaz. Papír zanesla do své ložnice a položila na toaletní stolek. Ještě jednou se s lítostí rozhlédla po tom pohodlném pokoji, pokrčila rameny, oblékla si lehký plášť, vzala oba kufry a odešla z apartmá. Klíč nechala ve dveřích.

Když se vezla v taxíku na autobusové nádraží, otevřela kabelku a přepočítala peníze. Měla pětadevadesát dolarů. Hořce se usmála. Když přijela do tohoto města, měla pětapadesát dolarů... Moc jsem toho tady nevydělala, pomyslela si.

Na autobusovém nádraží si koupila jízdenku do Los Angeles. Řidič uložil její dva kufry do zavazadlového prostoru. Autobus byl poloprázdný, a tak si našla místo u okna. Měla v úmyslu přespát v Los Angeles a pak jet dalším autobusem do San Franciska. Byla si jistá, že tam snadno najde zaměstnání v nemocnici Řádu zednářů ... tam měli vždycky nedostatek pracovních sil. Když si z kabelky vytahovala krabičku cigaret, lomozně se vedle ní posadil nějaký mladý muž.

"Neměla byste cigaretu navíc?" zeptal se jí, když sevřel svůj umazaný batoh mezi kolena.

Podívala se na něj. Další Gerry, pomyslela si. Byl štíhlý a vlasy mu padaly až na ramena. Snědé tváře měl vyhublé, jako by mu chyběla pravidelná strava. Když si vzal cigaretu, kterou mu nabídl, všimla si, že má umouněné ruce a za nehty černou špínu. Cítila z něho zatuchlý pot.

Dal se do řeči. Po chvíli, když se trochu uvolnil, mluvil stejně jako Gerry. Opakoval stejně hloupou, nezralou frazeologii: Situace se musí změnit! Musíme se zbavit boháčů! Všude je příliš mnoho starých lidí! Jako by slyšela Gerryho. Obvyčejná destruktivní hantýrka, bez nejmenší snahy navrhnout něco pozitivního.

Když se autobus řítí po dálnici, se zájmem ho poslouchala.

Pomyslela si: stačilo by, aby se vykoupal a dostával pořádnou stravu. Možná by dokázala něco z něho udělat. Má vlídné oči.

Když dojeli do Los Angeles, navrhla, aby šli spolu do hotelu. Vyvalil na ni oči a pak se uculil. Když se na ni díval s tou jeho mladistvou žádostivostí, cítila, že se jí zrychlil oběh krve.

Když pak spolu došli k recepčnímu pultu druhořadého, nuzného hotelu blízko autobusového nádraží, Gerryho duch opustil její mysl navždy.

Bromhead se vrátil do svého pokoje. Otevřel si plechovku piva, nalil její obsah do sklenice a pak se posadil.

Zpět na políčko A, pomyslel si.

Mohlo to ale dopadnout hůř. Teď musí přijmout perspektivu budoucnosti s určitými omezeními. Sen o vile v Carmelu byl prostě jen sen jako každý jiný. Stará paní může vydržet ještě léta. Až umře, tak on bude mít patnáct tisíc dolarů ročně. Teď musí být opatrný a šetřit s ohledem na budoucnost.

Pak si náhle vzpomněl na Sollyho Markse. Myšlenka na Markse způsobila, že se na své židli napřímil. Marksovi dlužil dvaatřicet tisíc. Takový obnos teď už nebude moci splatit. Vzpomněl si, jak se na něho Marks podíval, když řekl: "Mám službu pro vymáhání dluhů... Napadlo mi, že bych ti to mohl připomenout."

Možnost, že ho nějaký hrdlořez přistihne, když on sám se nebude mít na pozoru, a že mu rozbije lebku, se mu teď jevila jako velmi reálná, ale Bromhead nikdy nepřipustil, aby upadl do stavu paniky. Je to něco, co musí zvládnout. Nějakou dobu seděl, uskrával pivo a přemýšlel, pak dospěl k závěru a zvedl sluchátko telefonu. Sollyho Markse zastihl, když odcházel na poněkud opožděný oběd.

"Tady je Jack," začal Bromhead. "Můžeme mluvit. Jsem na vnější lince."

Uslyšel Marksův sípavý dech.

"S tím tvým problémem mě to mrzí," řekl Marks. "To on to tam zapálil. Já jsem to nezavinil. Přišel jsem o výnosný činžák."

"Mne to taky mrzí." Bromhead chvíli mlčel, pak pokračoval: "Když je teď mrtvý můj problém, Solly, je mrtvá celá ta operace. Volám ti teď proto, abych ti sdělil, že můžeš klidně roztrhat ty dlužní úpisy, které jsem ti podepsal."

"Tak to je něco, co já nikdy nedělám," prohlásil Marks a jeho hlas náhle ztvrdl. "Bud' zaplatíš, nebo to budu vymáhat a ty víš, co to znamená."

"To neuděláš, protože já teď mám pojištění, které mě chrání před každým rizikem," informoval ho Bromhead klidně.

Nastala delší pauza, během které to na lince bzučelo a Bromhead slyšel Marksův sípavý dech. Pak se Marks zeptal: "A co to znamená?"

"To znamená, že ty roztrháš ty dlužní úpisy a odepíšeš své ztráty, zrovna tak, jako já odepisuju moje ztráty."

"To si jen myslíš." V Marksově hlase se teď ozvalo zavrčení.

"Já to vím, Solly, a řeknu ti proč. Znáš Harryho Millera?"

"Harryho Millera?" Marks vysloveně zneklidněl. "Slyšel jsem o něm."

"Kdo by taky o něm neslyšel?" Bromhead sáhl po sklenici a uskrkl piva. "Tak Harry je náhodou můj dobrý přítel... jednou jsem mu zachránil život. On se mi teď chce revanšovat. Má prostě takové zásady. Řekl jsem mu o tvé službě pro vymáhání dluhů, Solly. On něco takového neschvaluje. Jestli se mi někdy něco stane, tak Harry řekl, že to s potěšením za mne oplátí... mám ti přesně říct, o co by šlo?"

Po delší pauze řekl Marks se zřetelným zachvěním: "Já nevím, o čem to mluvíš, Jacku. Kdo říká, že se ti někdy má něco stát?"

"Můžou se stát různé věci," odtušil Bromhead. "Mě teď zajímá, jestli ty dlužní úpisy roztrháš, Solly."

"No, když ty teda nemáš peníze, tak není důvod, abych si je tady schraňoval, že jo?"

"Máš naprostou pravdu. Tak fajn, Solly... příště snad budeš mít víc štěstí, pokud ovšem bude nějaké to příště," a Bromhead zavěsil.

Vzhledem k tomu, že paní Morely-Johnsonová nečekala, že se vrátí před pátou odpoledne, rozhodl se, že pozve Harryho Millera na oběd. Věděl, že při jednání s Marksem je nebezpečné blufovat.

Když jel vyzvednout Harryho, uvažoval o své budoucnosti. On sám, Harry a Marks byli zhruba ve stejném věku. Pokud Harry zemře první z nich, jeho (Bromheada) čekají potíže, protože Bromhead věděl, že Marks na takové věci nikdy nezapomíná. Pokud zemře první Marks, tak on (Bromhead) se zbaví všech starostí. A pokud jako první zemře on sám, tak bude mít ještě méně starostí.

Došel k závěru, že jeho budoucnost závisí na tom, jak dlouho bude naživu Harry. Ta perspektiva nebyla příliš uspokojivá, ale bylo to něco, s čím se musí vyrovnat.

Několik minut před třetí hodinou vstoupil Patterson do haly hotelu Plaza Beach. Přišel sem vyzbrojený velkým balením marrons glacés, o nichž věděl, že je paní Morely-Johnsonová zbožňuje. Když docházel k výtahu, zadržel ho hlavní recepční George.

"Promiňte, pane Pattersoně... chtěl by s vámi mluvit pan Lacey."

"Později," reagoval Patterson úsečně. "Mám schůzku s paní Morely-Johnsonovou."

"To právě souvisí s paní Morely-Johnsonovou," řekl George.

Patterson zaváhal, pak přikývl a vydal se chodbou vedoucí ke kanceláři ředitele.

Lacey vstal a oba si potřásli rukama.

"Napadlo mi, že bych vás asi měl upozornit," pravil Lacey. "Paní Morely-Johnsonovou to velmi rozrušilo. Její spolupnice náhle odjela."

Pattersona to ohromilo. Díval se na Laceyho nechápavě.

"Odjela?"

"Zatímco madam byla na obědě v grilovém salonku, slečna Oldhillová sbalila své věci a odjela. Nechala tu vzkaz." Lacey Pattersonovi podal přeložený arch papíru.

Patterson položil krabici v dárkovém balení a nejistýma rukama rozevřel přeložený papír.

Stálo v něm:

Drahá paní Morely-Johnsonová,
nezlobte se, že odcházím jen tak z ničeho nic. Prosím Vás, abyste to pochopila. Děkuji Vám za Vaši laskavost. Už se sem nevrátím. Prosím Vás, abyste na mne nevzpomínala ve zlém. V upřímném obdivu
Sheila Oldhillová

Patterson tupě hleděl na ten vzkaz, pak se s námahou, aby si udržel bezvýraznou tvářnost, obrátil k Laceymu.

"To je krajně nezvyklé. Takže... ona odjela?"

"Ano. Vzala si s sebou všechny své věci. Madam to velmi rozčílilo."

"Hned jedu nahoru." Patterson si zastrčil vzkaz do kapsy. "Teď musím najít někoho, kdo se o ni bude starat. Případá zatím v úvahu někdo jiný?"

"Jistě. Už jsme to zařídili s Mariou. Ta je teď u ní."

Patterson rychle sáhl po bonboniére s matrons glacés, došel k výtahu a dal se odvézt do přístřešního apartmá. Výtah stoupal do dvacátého patra a jeho mozek tápal.

Nedokázal myslet na nic jiného než na tu kompromitující pásku. Kde vlastně teď je? Proč Sheila odjela takhle z ničeho nic? Vzala s sebou tu pásku? Má snad v úmyslu ho vydírat? V jeho mysli znovu zavála sibiřská vichřice.

Vchodové dveře apartmá otevřela Maria, ta tlustá, laskavá služebná. Tvářila se ustaraně.

"Jak jí je?" zeptal se Patterson, když vstoupil do haly.

"Nijak zvlášť, pane. Teď je na terase."

Patterson si dodal odvahy, prošel obývacím pokojem a vyšel na terasu.

Paní Morely-Johnsonová seděla pod červenomodrým slunečníkem a nesoustředěně se dívala někam k přístavu. Seděla tam s rukama zkříženýma na klíně a Patterson si poprvé uvědomil, že je vlastně velmi stará. Zvedla hlavu, zadívala se na něj svými brýlemi s tlustými skly a usmála se.

"Nevím, co bych si bez vás počala, Chři," řekla a natáhla svou vrásčitou, krásnou ruku.

Patterson pocítil výčitky svědomí. Sklonil se nad její ruku a přejel přes ni svými rty.

"Pan Lacey mne už informoval," pravil a položil bonboniéru na stůl. "Je to něco zcela neobvyklého. Vypadalo to, že je s vámi šťastná. Vůbec tomu nerozumím... je to divné..."

Paní Morely-Johnsonová zvedla ruce a nechala je dopadnout do klína.

"Já tomu rozumím," odvětila. "Je tak mladá. Asi je rozumné, že odešla. Staří lidé ubírají sílu těm mladým. Bolí mne jen způsob, jaký si zvolila pro svůj odchod."

"Ano." Patterson se posadil. "Je mi to skutečně líto. Mám zjistit, jestli je ještě volná paní Flemingová... pokud se nemýlím, tak se vám docela zamlouvala?"

"Ano... máte pravdu. Staří patří ke starým." Paní Morely-Johnsonová opět zvedla ruce a nechala je dopadnout do klína. Pattersonovi se to jevilo jako gesto přiznané porážky. "Můžete to pro mne udělat, Chři?"

"Samozřejmě."

"Na té dívce bylo něco, co se mi velmi líbilo," pokračovala. "Četl jste ten její vzkaz? V upřímném obdivu. Myslím, že to myslela doopravdy."

Patterson se neklidně zavrtěl.

"Tím jsem si jistý."

"Ano." Paní Morely-Johnsonová si sundala brýle. "Byla na mne hodná. Bude mi chybět."

"Přinesl jsem vám drobný dárek... marrons glacés."

Paní Morely-Johnsonová si nasadila brýle, naklonila se dopředu a podívala se na zabalenou bonboniéru.

"A vy jste na mne také hodný, Chrisi." Pohládila rukou jeho paži. "Laskavost je dnes tak vzácná. Děkuji vám... Dostane se vám odměny - uvidíte." Usmála se na něj.

Patterson měl najednou trapný pocit.

"Je to pro mne potěšení," ujistil ji chraptivě. "Přinesl jsem vám tu závěť."

Mávla rukou.

"Teď už na tom nezáleží, Chrisi. Mrzí mne, že jsem vás s tím tak unavovala. Chtěla jsem se jí odměnit... a teď ode mne odešla. Vraťte ji zase do banky."

Patterson si vzpomněl na Abeho Weidmana. Bude mu muset sdělit, že nedostane ty Picassovy obrazy. To ho ale netrápilo. Weidman s tím už nic nenadělá. On Weidmanovi řekne, že hodně naléhal, ale že se mu starou paní nepodařilo přesvědčit, aby si to ještě rozmyslela.

"Teď bych asi měl jít rovnou za paní Flemingovou," navrhl. "Pokud je ještě volná, požádám ji, aby k vám přišla ještě dnes večer."

"Stačí to? Byla bych vám vděčná. Líbila se mi. Asi jsme si ji měli hned vybrat jako první... Sheila byla příliš mladá."

"Ano." Patterson se zvedl.

"Aha, Chrisi..."

Zarazil se. Co ještě chce? Nervy mu jen hrály.

"Byl byste tak hodný a pustil mi na magnetofonu pásku? Je mi trochu smutno a moje hudba mi pomáhá. Jakoukoli pásku. Najdete je v knihovně."

Podíval se na ni, jak tam seděla pod slunečníkem, bohatá, stará a osamělá. Takoví jsou lidé, jakými se musím zabývat, pomyslel si. Staří lidé! Lidé, kteří mají hodně peněz!

"Nesmíte být smutná," napomenul ji jemně. "Proč byste měla být smutná?"

"Pusťte mi nějakou pásku," řekla paní Morely-Johnsonová. "Vy jste mladý. Vy nechápete, co je to smutek."

Na okamžik zaváhal, pak šel do obývacího pokoje a netrpělivě si prohlížel krabice s páskami na polici.

Co jen mohla Sheila udělat s tou páskou? uvažoval. Zahodila ji? Vymazala ji? Nebo ho hodlá vydírat? Myslel na příští dny, týdny a měsíce, kdy bude čekat, až se ozve telefon. Vzal z hromady krabic tu nahoře, vyňal z ní cívku s páskou a nasadil ji na magnetofon.

Čisté, průzračné tóny Bachovy fugy vyplnily obývací pokoj.

Když odcházel z přístřešního apartmá, řekl si, že to všechno možná přece jen dopadne dobře. Sheila odešla. Možná na něj zapomene. Co ale pochopitelně nevěděl, byl fakt, že ta kompromitující páska, označená štítkem s nápisem Appassionata, ležela na dosah jeho ruky.

Dříve nebo později požádá paní Morely-Johnsonová svou příští společnici, aby na magnetofon nasadila právě tuto pásku.

Je to jen otázka času.